

Hướng Tả Phiêu Đích V

Contents

Hướng Tả Phiêu Đích V	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	22
6. Chương 6	24
7. Chương 7	28
8. Chương 8	30
9. Chương 9	33
10. Chương 10	36
11. Chương 11	39
12. Chương 12	44
13. Chương 13	46
14. Chương 14	50
15. Chương 15	55
16. Chương 16	57
17. Chương 17	61
18. Chương 18	64
19. Chương 19	68
20. Chương 20	70
21. Chương 21	73
22. Chương 22: Vĩ Thanh	77
23. Chương 23: Nguyệt Quang Tự Liên Khúc 1	78
24. Chương 24: Nguyệt Quang Tự Liên Khúc 2	82

Hướng Tả Phiêu Đích V

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, nhất công nhất thụEdit: Yến YếnNăm 1966 Vệ Văn Vũ tròn 16 tuổi, em gái Văn Tuyết tròn 10 tuổi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huong-ta-phiêu-dich-v>

1. Chương 1

Năm 1966 Vệ Văn Vũ tròn 16 tuổi, em gái Văn Tuyết tròn 10 tuổi.

Nhà ở chính là đại viện cửa son do tổ tiên lưu lại, cha là thầy giáo trung học, cũng coi như một văn nhân,

viết chữ rất đẹp, thường hay thay người khác viết tự viết bảng, nên cũng có danh tiếng trong trấn. Vệ Văn Vũ từ nhỏ đã tiếp thu, hiểu biết so với trường học còn nhiều hơn.

Mẹ mở một quán trà nhỏ trong trấn, thu nhận không nhiều nhưng so với nhà người khác vẫn còn tốt hơn.

Nhưng, từ 1966 mọi sinh hoạt đều bị đảo lộn.

Cha bị gọi cái gì “Giai cấp tư sản phần tử trí thức” gia đình bọn họ trong một đêm bị dọn sạch sẽ.

Văn Vũ cùng Văn Tuyết chỉ biết mở to hai mắt nhìn từng món từng món trong nhà bị lấy đi, bình hoa lỗi thời thì bị đập nát, còn toàn bộ sách trong thư phòng, đều bị lấy, phế vật thì đem bán...

Văn Vũ không hiểu sao lại như thế, trong nhà đâu có làm cái gì thương thiên hạ lý.

Em gái ngây ngô nhìn búp bê mà mình yêu nhất bị người ta dẫm lên, sợ đến phát khóc.

Cha trầm mặc không nói, mẹ thì nước mắt cứ rơi. Gia đình chỉ còn biết yên lặng thừa nhận.

Cùng ngày, cha mẹ bị người khác kéo ra ngoài diễu phố.

Văn Vũ dắt tay em gái, trộm đi theo phía sau đoàn người.

Buổi tối, cả nhà bọn họ được an trí tại một phòng tranh hẻo lánh, ngay cả dầu thắp cũng không có.

Văn Vũ lần đầu ngủ trên rơm rạ, cảm thấy rất mới mẻ. Đêm đến thông qua khe hở mái nhà có thể nhìn thấy sao trên trời.

Từ nay về sau, cha bị bắt đến xưởng máy làm công, mẹ thì đến xưởng vải làm nữ công, còn thường thường bị bắt đi diễu phố.

Văn Vũ lại thường nghỉ học, các bạn dường như thích chê bai thầy giáo, không biết mệt, trong phòng học đa phần là không có bóng người.

Văn Vũ vì quan hệ của cha mẹ mà bị các bạn học coi thường bài xích, trước kia còn tốt giờ thì chẳng ai dám để ý đến y, cho dù mấy người cùng chung hoàn cảnh kia cũng chẳng dám nói chuyện với mình nữa là. Chỉ cần vừa nói, liền bị người khác chỉ trỏ, nói bọn họ “Vật họp theo loài”.

Sinh hoạt trong nhà càng trở nên kham khổ, em gái vốn trắng trẻo mập mạp giờ thì khá gầy yếu.

Hơn một năm sau, Vệ Văn Vũ bị phân công đến nông thôn, lão bí thư trong công xã niệm chút tình cũ với cha Văn Vũ, không đem y đến nơi chim không hót khi chẳng trèo cây mà đưa đến một nơi gọi là “Hồ gia thôn”.

Đêm trước khi đi, mẹ Văn Vũ tại túi ẩn bên trong cửa y, trộm nhét thêm vài tờ tiền giấy nhãn nếp, 1 đồng lại 1 đồng tiền lẻ.

“Văn Vũ, sinh hoạt nông thôn điều kiện rất gian khổ, 10 đồng tiền này trước đây là mẹ trộm giấu lại, con để dành dùng, cẩn thận một chút, đừng cho người khác phát hiện”.

“Mẹ, không cần nhiều như vậy. Con lấy nhiều tiền như vậy, trong nhà phải làm thế nào?”.

“Trong nhà không có việc gì, con không cần lo. Con là cuối năm mới có tiền công, còn tới tận nửa năm! Cẩn, tiết kiệm chút là được”

Văn Vũ gật đầu, nhìn mẹ đem tiền cất vào.

Nhìn phòng tranh ở một đoạn thời gian đoán rằng sinh hoạt ở nông thôn đại để cũng như vậy. Văn Vũ tưởng tượng không ra còn có nơi nào phòng ở kém hơn chỗ này, nơi đó hẳn là cùng nơi này đồng dạng đi.

Hôm sau, tờ mờ sáng, Văn Vũ cáo biệt người nhà liền theo đường nhỏ đến Hồ gia thôn.

Hồ gia thôn, không phải nơi có nhiều người họ Hồ. Nó vốn là “Hồ thôn” mà mấy trăm năm trước lưu truyền “Nghĩa Hồ hành y”, cho nên hồ ly nơi đây được xếp vào động vật được bảo vệ, một đời lại một đời càng sinh sôi phát triển. Chính là đầu năm nay lưu hành “Đả đảo tư tưởng phong kiến, phản đối mê tín” Đừng nói bảo hộ hồ ly, ngay cả “Hồ thôn” cũng phải đổi thành Hồ gia thôn.

Nơi đặt chân của Văn Vũ là một bãi tha ma, kỳ thật nó là một sườn núi nhỏ, không quá cao, chừng 5,6 thước, nhưng phạm vi lại rất lớn, nghe đại đội trưởng giới thiệu, bốn phía đều là rừng trúc đất hoang, ở đây ước chừng đến trăm mẫu. (1 mẫu = 3.600 m²)

Lều tranh hướng Bắc chính là “Nhà” sau này của Văn Vũ, bên ngoài lều có một chậu nước, bên cạnh là cái lò giã di, do mộ bia dựng nên, trên đặt một cái nồi đen. Bên trong lều có một cái bàn cũ gãy, trên còn khắc một đường tam bát thật sâu. (Tam = , bát =) Đồ dùng trong lều được bài biện đơn giản. Không có giường, chỉ có một chiếc chiếu trên mặt đất, mặt trên trải đầy rơm rạ.

Trong góc phòng dựng một cái cuốc, một bia ngấm, một cái xẻng

Y trừ bỏ mỗi ngày đến đội sản xuất còn phải ở trong này tạc mộ phần, san bằng bãi tha ma này, để trồng cây.

Đại đội trưởng giới thiệu một chút, dặn Văn Vũ ngày mai vào thôn báo danh. Hôm nay tạm thời cứ như vậy.

Đi hơn mấy chục lộ đường, Văn Vũ mệt muốn chết, thấy rơm rạ trải đầy đất có vẻ khá ấm, ngã đầu liền ngủ. Ngày rơm rất mới, có hương của nắng.

Văn Vũ vừa nhập mộng đẹp, thì bị người lay tỉnh.

“Này! Đứng lên! Đây là giường của ta”

Văn Vũ miễn cưỡng mở mắt, thấy một tên có cái đầu cao cao anh tuấn tò mò nhìn mình.

“Người là ai?” Văn Vũ nhu nhu mắt, ngồi dậy. Nhìn xem bên ngoài sắc trời chưa tối hoàn toàn, hai cái bánh bao trong tay tên này cầm nhắc nhở Văn Vũ tới giờ vẫn chưa ăn cơm chiều.

“Nhìn hồi lâu, nguyên lai là nam, lúc đầu ta còn tưởng là con gái a”.

“Hả?”

“Người mới tới?”

“Ừ”

“Gọi là gì?”

“Vệ Văn Vũ”

“Nhiều tuổi?”

“17”

“A. ta gọi là Kiến Quốc, 18 tuổi. Vừa nghe đại đội trưởng nói, hôm nay có người mới, nguyên lai là người a, nhìn người như vậy, có thể sống sao?”

“Có thể” Văn Vũ nhìn chằm chằm bánh bao trong tay Kiến Quốc, bụng liền “ọt ọt” kiến nghị.

Hà Kiến Quốc rất hào phóng lập tức đưa một cái bánh cho Văn Vũ. Văn Vũ xấu hổ cười cười liền cắn một ngụm.

Nguyên lai, nơi này hết thảy không phải là chuẩn bị cho Văn Vũ mà là có một người ở đây. Yếu phẩm sinh hoạt của Văn Vũ thì ngày mai báo danh mới có thể lĩnh.

Hà Kiến Quốc cùng mình không sai biệt đều do “Giai cấp địa chủ” sinh ra, cha mẹ hắn hiện tại đang nuôi heo ở phía đông, cũng không việc gì thì đi “Đạo phố”. Căn phòng lớn trong nhà biến thành văn phòng đội sản xuất, hắn bị đuổi tới đây cải tạo mộ phần, xem như không tội, ít nhất có thể thường thường gặp cha mẹ.

Hôm nay đã là ngày thứ bảy.

Hà Kiến Quốc từ trong ba lô lục sắc lấy ra cơm gà vàng vàng, vui vẻ hớn hỏ nói với Văn Vũ “Ta là thùng cơm, một tháng 28 cân gạo không đủ ta ăn, mỗi lần ta trộm ra ngoài mua ít cơm gà ăn. Người thế nào?”

“Ta còn có thể...”

“Bất quá, chúng ta ở đây có một cái chảo, tốt nhất là cùng nhau nấu, tiết kiệm nha. Nếu người sợ ta ăn nhiều, thì hai ta có thể tách ra nấu”

“Không có vấn đề. Chúng ta cùng nhau nấu tốt rồi”

Hà Kiến Quốc ha ha cười, cảm thấy tiểu tử này rất sáng khoái.

Một buổi tối, hai người chen chúc trên rơm rạ cứ thế trôi qua.

Ngày hôm sau, Văn Vũ lấy được đồ dùng riêng của mình.

Hiện tại việc nông hơi nhàn, Văn Vũ không cần ở lại đó làm việc, nên trở về rất sớm.

Trong thôn có a bà thấy Văn Vũ còn nhỏ liền nhét một ổ bánh mì cho y, Văn Vũ đem về cùng Kiến Quốc ăn, nói thế nào, về sau chính là huynh đệ hoạn nạn có nhau.

Buổi chiều, Văn Vũ bắt đầu làm việc, đột nhiên thấy bụng không thoải mái, nhìn quanh bốn phía, như là không có nơi nào để đi phương tiện, liền hỏi Kiến Quốc “Hà Kiến Quốc, người hằng ngày đại tiện ở đâu a?”

“Cái gì đại tỷ tiểu thư?”

(Đại tiện = dài jiě , Đại tỷ = dài jiě , đồng âm nên Hà Kiến Quốc nghe không được rõ)

Văn Vũ chỉ chỉ bụng “Ta...bụng không thoải mái...”.

“A, người muốn ị?” Hà Kiến Quốc cuối cùng hiểu, chỉ vào rừng trúc cách đó không xa “Ở đó, Vừa lúc ta cũng muốn, hai ta cùng đi!”.

A? Đi đại tiện còn muốn cùng chỗ?!

Hà Kiến Quốc kích động chạy vào lều lấy hai sấp giấy bản vàng vàng, đưa cho Văn Vũ “Tiết kiệm dùng, nếu không sẽ không đủ”.

“Ồm...” Văn Vũ đem giấy bản nhét vào túi quần, đi theo Hà Kiến Quốc.

Vào rừng trúc, đi chưa được vài bước thì cảm thấy có gì đó mềm mềm, nhắc chân, là đại tiện...

(— — —)...

Hà Kiến Quốc thấy vậy, xấu hổ gãi đầu “Thực xin lỗi, đây là ta ngày hôm qua...”

Lại vài bước, Hà Kiến Quốc “A” một tiếng kêu lên. Chỉ thấy hần nâng chân mình, quay đầu nói với Văn Vũ “Này hình như là ta hôm qua, vừa rồi có lẽ là hôm trước...”

(— — —)...

Cũng không phải chó hoang đánh dấu địa bàn, hà tất nơi nào đại tiện tiểu tiện cũng lưu lại “Ấn ký” của mình đâu...

Hà Kiến Quốc tìm một chỗ, nhìn xem không tồi, bảo Văn Vũ “Đến, chúng ta tại chỗ này ị đi!”

Văn Vũ thầm nghĩ: Chẳng lẽ người này muốn mình cùng hần sao?

Đúng vậy.

Hà Kiến Quốc chính là có ý này.

Văn Vũ thấy không thể chối từ, đành phải cùng hần song song ngồi xổm xuống...

Vốn chuyện này bên người có thêm người hơi kỳ quái, mà tiểu đồng chí kia còn cố tình lải nhải nói chuyện, bắt đắ dĩ Văn Vũ đành phải “Ừ” “A” đáp lại, cường bách bản thân ảo tưởng ngồi trong bồn cầu đàn hương nhà mình...

Khi bọn họ rời khỏi rừng trúc, Văn Vũ trong đầu niệm sáu từ: Cách mạnh vẫn chưa triệt để...

Lúc làm việc, Văn Vũ đối với Kiến Quốc đề nghị, trong rừng trúc nên làm một cái hố để dùng đi ngoài, như vậy có thể trừ phân bón, lại có thể tránh lẩn sau dẫm lên bài tiết của mình.

Hà Kiến Quốc này tính tình nóng nảy, vừa nghe chủ ý không tồi liền lấy xẻng đi vào rừng trúc.

Văn Vũ cười cười, cầm cuốc bắt đầu đào mộ.

Cái mộ Văn Vũ chọn, là mộ bia rất đẹp, văn bia thể hiện người này sống tại Thời Thanh.

Văn Vũ đem mộ bia đẩy ngã, phần cắm trong bùn nhô ra một góc đỏ thắm.

Này là quan tài đi... Văn Vũ nghĩ như vậy. Sau đó lại nghĩ đến lời Hà Kiến Quốc nói: Đem ván quan tài phơi nắng, bỏ ra có thể làm củi.

Vì thế! Văn vũ bắt đầu đào quan tài.

Không bao lâu, một đại quan tài còn lưu nước sơn màu đỏ sáng bóng xuất hiện trước mặt Văn Vũ.

Rất mới, hẳn là đồ Thanh, sao có thể bảo tồn tốt như vậy? Chẳng lẽ thổ địa nơi này đặc biệt khô ráo? Sẽ không a, trong này có sông nhỏ a...

Văn Vũ dùng sức cạy nắp quan tài, thấy rõ đồ vật bên trong, hét một tiếng chói tai rồi ngã ra đất! Sau đó ném cuốc bỏ trốn...

Trong quan tài có một người nằm, một người còn nguyên vẹn chưa phân hủy, màu da hồng nhuận, ăn mặc hoa lệ, trường phát hỏa hồng trải dài tới eo. Điều dọa người nhất là lúc Văn Vũ mở quan tài một khắc đó, người đó oán hận liếc hẳn một cái...

Hà Kiến Quốc bị Văn Vũ kéo về, thì thầm: “Sao có thể? Người hoa mắt a?”

“Thật sự thật sự” Văn Vũ đem Hà Kiến Quốc đến bên cạnh mộ phần, chính mình không dám nhìn qua “Người xem đi”

Hà Kiến Quốc quyết miệng nhìn thoáng qua quay đầu hỏi Văn Vũ “Liền như vậy? Không có gì, thực bình thường, ta thấy nhiều! Người dần dần sẽ quen thôi”

Hả? Chẳng lẽ thi thể đều dài hơn như vậy?

Văn Vũ cố lớn gan nhìn qua. A? Hiện tại trong quan tài lại là một thầy khô? Miệng dài, mười ngón tay giao nhau, bộ dáng thực ghê sợ...

Vừa rồi nam nhân hồng phát đi đâu?

Chẳng lẽ mình hoa mắt?

Không có khả năng a?

Hà Kiến Quốc cùng Vệ Văn Vũ hợp lực đem quan tài ra, Hà Kiến Quốc lớn mật không chút khách khí đem thầy khô trong quan tài ra trái phải suy nghĩ “Thịch thịch” ném vào hố sâu, để lại gổ kê đầu của thầy khô – sợi tơ thêu chữ thọ, rất tốt.

Văn Vũ cầm gổ kê đầu nhìn một chút, ngón tay cảm giác như có độ ẩm.

Chẳng lẽ đây là ảo giác?

Hay là độ ẩm của Hà Kiến Quốc? Hẳn mới chạm có một chút mà...

Sau đó, Hà Kiến Quốc đem quan tài hủy, phần dưới khiêng vào trong lều tranh, bên trên phủ một tầng rơm rạ, cấp Văn Vũ làm giường.

Văn Vũ lòng còn sợ hãi nhìn cánh tay bị gãy của thầy khô, đem hố lấp lại. Tuy rằng khoa học có nói, phản đối mê tín, nhưng Văn Vũ vẫn đối với thầy khô niệm mười lần “Thực xin lỗi”

Chạng vạng, tiểu đồng chí Hà nói mình làm cơm trưa, cơm chiều là Văn Vũ làm. Văn Vũ tuy rằng không phải lần đầu nấu cơm, nhưng với cái loại “bếp” này chưa từng dùng qua, lửa không chỉnh được, nấu cháy cơm là chuyện bình thường.

Hà Kiến Quốc cho rằng Văn Vũ không biết nấu cơm liền chọc “Xem ra ‘Giai cấp tư sản’ cùng ‘Giai cấp địa chủ’ vẫn có cái khác nhau. Ta mười tuổi đã nấu cơm. Hơn nữa chưa từng nấu cháy như vậy!” – Ước chừng đến nửa thước đi?

Văn Vũ nhai tẩn đi mùi khét, không tìm được có, chỉ xấu hổ cúi đầu.

“Không sao, những miếng cháy chúng ta dùng làm điểm tâm ăn đỡ trừ! Rất thơm!” Hà Kiến Quốc từng ngậm từng ngậm ăn, sau đó nấu khoai tây, thêm ít muối, có chút mùi vị. Loại điều kiện này dù là một đầu bếp tốt, cũng nấu không ngon.

Hà Kiến Quốc cao hứng, vì Văn Vũ ăn không nhiều. Hai người cùng chiều cao thể mà hẳn lại ăn nhiều hơn đây không phải lời cho hẳn sao?

Một lát sau, Văn Vũ một mình đi vào rừng trúc. Là vì ban ngày “Cách mạng vẫn chưa triệt để” cảm thấy không thoải mái. Nói với Hà Kiến Quốc muốn lấy giấy bạc, hẳn chẳng chút tình nguyện đưa còn nói “Một ngày sao lại ị hai lần? Quá lãng phí giấy bản!”

(— — —)...

Văn Vũ tìm được cái hố Hà Kiến Quốc đào, cởi dây lưng ngồi xổm xuống

Đang lúc nổi lên, y đột nhiên cảm thấy phía sau lưng có người đang chăm chăm theo dõi!

Văn Vũ đột nhiên quay đầu thì trong rừng im ắng chẳng có gì ngoài tiếng gió thổi “hù hù”

Nhưng là cái loại cảm giác này càng ngày càng rõ ràng, bỗng nhớ tới nam nhân nằm trong quan tài kia nhìn mình lúc sáng! Nếu như mình không hoa mắt, thì này có phải hay không là yêu quái...hay là cương thi...mình đào mộ phần hẳn, hẳn là đến báo thù?

Miên man suy nghĩ nên Văn Vũ chẳng mấy chú ý, cái gì cũng chưa đi ra, y vội vàng kéo quần lên chạy. Còn không quên kiểm tra lại mấy tờ giấy bạc trong túi quần chưa dùng đến, để lần sau dùng

Văn Vũ chạy ra khỏi rừng trúc thì trời cũng tối. Y một đường chạy, vọt thẳng vào phòng ngủ, thấy Hà Kiến Quốc đang ngủ trên gối nhắm mắt được trong quan tài. Liên hỏi “Đồ của người chết cũng có thể sử dụng sao?”

“Sao không dùng được? Trên thế giới này không có quỷ!” Hà Kiến Quốc không sợ trời không sợ đất, đến Văn Vũ cũng phải hâm mộ.

Đêm, Văn Vũ bị tiếng kêu kỳ quái bên ngoài đánh thức, lều tranh không có cửa sổ, Văn Vũ liền hé mở cửa chính nhìn ra ngoài, không nhìn thì thôi vừa thấy đã giật mình! Toàn bộ bãi tha ma đều là ma trời, còn có một đôi mắt lục sắc nhìn y...

Văn Vũ vỗ vỗ ngực, an ủi bản thân “Bây giờ là mùa xuân, nhiệt độ cao, ma trời xuất hiện cũng bình thường. Những ánh mắt này là của các động vật nhỏ, buổi tối ra ngoài tìm thức ăn...”

Cái gọi là mê tính cũng có thể dùng khoa học giải thích.

Văn Vũ lấy lại bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn lần nữa, đột nhiên phía trước có một đôi mắt lục sắc thật lớn đang nhìn chăm chăm y, chỉ cách 20cm, hơn nữa còn cao hơn y!

“A!!!!!!!”

Một tiếng hét chói tai đánh thức cả Hà Kiến Quốc, hẳn đốt đèn dầu nhỏ lên, phát hiện cửa mở toang, Văn Vũ lại rút vào thẩn run run...

“Làm sao vậy? Hơn nửa đêm mở cửa làm gì?”

Văn Vũ vươn tay chỉ ra ngoài, “Có...có quỷ”

Hà Kiến Quốc đứng lên, mở cửa nhìn ra bên ngoài, “Này, đó là hồ ly trong thôn chúng ta! Trước kia có nhiều lắm, sau này người trong thôn vì da lông nên giết hồ ly, chết rất nhiều, bắt quá...”

“Thế...thế trước cửa là sao?”

Hà Kiến Quốc nhìn quét một vòng, cái gì cũng không thấy.

“Chỗ nào a? Người nằm mơ sao?”

Văn Vũ từ thềm chui ra, núp ở phía sau Hà Kiến Quốc nhìn ra ngoài, chính xác, cặp mắt to kia không thấy nữa... Hơn nữa những hồ ly cũng không ồn.

Văn Vũ nhớ đến ánh mắt kia, rõ ràng là từ trong đó có thể nhìn thấy hình ảnh của mình! Đây là mộng sao?

Hà Kiến Quốc thấy Văn Vũ sợ không nhẹ, liền an ủi y “Người gặp ảo giác là bình thường, dù sao, đây là bãi tha ma, ban đêm thoát nhìn rất kinh dị, về sau, buổi tối người đừng ra ngoài!”

“Ừ”

Hai người lần nữa nằm xuống ngủ, chính là Văn Vũ sao có thể ngủ được. Ngoài phòng tiếng ồn ào của hồ ly vang lên, Văn Vũ vì không để mình nghĩ linh tinh nên kiếm đề tài nói chuyện

“Hà Kiến Quốc, người vừa nói trước trong thôn bắt giết hồ ly, là vì sao?”

Hà Kiến Quốc buồn ngủ, hàm hàm hồ hồ trả lời “Bất quá, có một ngày vào buổi tối tất cả mọi người trong thôn đều nằm mơ một giấc mộng, mộng rằng có hồ tiên nói, nếu chúng ta lại giết hồ ly, sẽ khiến cho thôn chúng ta gặp ôn dịch...”

“Vậy người thì sao?”

“Không...khi đó ta còn nhỏ...”

“Kia...người có biết hồ tiên kia dạng gì không?”

“Ừa...nghe người ta nói, là hồng phát...”

Trong lòng Văn Vũ ‘lộp bộp’, ban ngày nam nhân kia là hồng phát... Còn có ánh mắt tà tà đó...

Xong rồi, vốn muốn di dời suy nghĩ của mình, giờ thì hay rồi, tay chân lạnh như băng, ý nghĩ thanh tỉnh, như thế nào cũng ngủ không được...

Mơ mơ màng màng cuối cùng trời cũng sáng, vừa định ngủ, thì bị kêu đứng lên làm việc.

2. Chương 2

Hà Kiến Quốc ăn qua cơm Văn Vũ nấu, đã nhớ rõ bài học, một ngày ba bữa tự mình làm, mà Văn Vũ sợ mình lần thứ hai đốt cháy nên cũng chẳng tự đề cử mình nấu cơm, nhưng cảm giác không tốt lắm, chỉ có thể hết sức cố gắng.

Nhiều bia mộ có đá không tề, cứ cách vài ngày tích lũy vài khối, Hà Kiến Quốc lấy xe đẩy đưa đá vào thôn, cho họ làm vật liệu để xây dựng. Mỗi lần điều là Hà Kiến Quốc giúp vì Văn Vũ biết, khi vào thôn như thế hẳn có thể gặp được cha mẹ mình, có điều mỗi lần trở về đều than thở, xem ra tình hình không tốt lắm.

Mà những lúc Hà Kiến Quốc đi, Văn Vũ thường đi giặt đồ bên bờ sông, cũng không ở đó làm việc.

Không phải y nhàn hạ, mà là lần đầu Hà Kiến Quốc vào thôn để lại mình y, Văn Vũ phát hiện xung quanh có hơn mười con hồ ly lớn lớn nhỏ nhỏ theo dõi mình, bảo y không sợ cũng khó!

Trình độ giáo dục trong thôn kém cỏi, người biết chữ rất ít, mọi người biết Văn Vũ là “Phản tử trí thức”, thì thường đến cửa nhờ y viết thư, hồi báo, một vài đại thẩm hảo tâm sẽ đem bánh, rau này nọ cho Văn Vũ ăn. Đại đội trưởng cũng đặc biệt có lòng, mua hai bình mực nước cùng bút máy cho Văn Vũ.

Mỗi lần Văn Vũ cầm bút, Hà Kiến Quốc sẽ đứng ngốc bên cạnh, hâm mộ nhìn y, ngay từ đầu Văn Vũ cho rằng Kiến Quốc hâm mộ vì thay người viết thư có hồi báo, nhưng về sau, y mới biết, thì ra Hà Kiến Quốc biết mặt chữ không nhiều, là người nửa mù chữ, hẳn hâm mộ chính là thư mình viết.

Hà Kiến Quốc cười ha hả nói lúc nhỏ luôn mất hứng khi đi đến trường học bài, giờ nghĩ lại có chút hối hận!

Vì thế, mỗi lần ăn cơm, Văn Vũ sẽ dạy Kiến Quốc nhìn nhận mặt chữ. Quyết tâm đem người nửa mù chữ này thành tú tài.

Một ngày, Văn Vũ dùng nhánh cây viết lên mặt đất một khúc của Mạnh Giao [Du tử ngâm]:

Từ mẫu thủ trung tuyến, du tử thân thương y

Lâm hành mật mật phùng, ý khủng trì trì quy

Thùy ngôn thốn thảo tâm, báo đắc tam xuân huy.

Dịch thơ:

Sợ chỉ trong tay mẹ, tấm áo trên mình con

Kịp đi khâu nhật mũi, sợ về còn chậm chân

Ai bảo lòng tác cỏ, báo được ánh ba xuân?

Nguồn: link

Văn Vũ giải thích một lần, cuối cùng, hai người đều trầm tĩnh.

Đi đã hai tháng, Văn Vũ rất nhớ cha mẹ, nghĩ họ có phải lại chịu khổ hay không, có phải còn bị kéo diều phỏ? Văn Tuyết có đi học hay không...

Nghĩ nghĩ, nước mắt xót xa của Văn Vũ chảy ra, nghẹn ứ ngay cổ họng, cơm nuốt cũng không trôi...

Hà Kiến Quốc không khác gì mấy, lấy mu bàn tay mạnh mạnh lau nước mắt.

Lúc khởi công buổi chiều, Hà Kiến Quốc đã khôi phục được tính cách sang sảng của mình. Vui đùa nói: “Bài thơ này hay quá nha, nếu mỗi ngày đều như thế trôi qua, chúng ta thật sự tiết kiệm được một ít thức ăn”

Văn Vũ cũng cười. Cầm bìa bắt đầu nhổ ra khỏi đất. Hai tháng qua, hai người bọn họ chỉnh lý hơn mười mẫu. Hôm qua đại đội trưởng vội tới đưa ít hạt rau dưa, để bọn họ gieo trồng.

Chạng vạng, Hà Kiến Quốc kích động đem về một cái gì đó, đi vào thì thấy, thì ra là một tiểu hồ ly. Nửa đuôi bị chặt đứt, máu chảy tí tách tí tách...

“Văn Vũ, ta xối đất không cẩn thận chặt đứt đuôi vật nhỏ này, làm thế nào giờ?”

Văn Vũ nhìn tiểu hồ ly đáng thương, lập tức ôm nó vào lòng, may rằng lúc trước bị thương ở chân, thuốc giảm nhiệt cầm máu cùng băng gạc dùng còn dư, Văn Vũ lấy đó bắt đầu tiến hành băng bó, coi tiểu hồ ly như mình...

Hồ ly thực không chịu thua, rất nhanh đã tỉnh. Văn Vũ sợ nó chạy loạn, nghĩ sẽ lấy dây trói lại nhưng sợ nó gãy dựa, nên vẫn để vậy. Không ngờ tiểu hồ ly này khá nhu thuận, chẳng những không chạy mà còn ngoan ngoãn để Văn Vũ bôi thuốc. Một ngày ba bữa cơm theo Văn Vũ ăn chung với rau dưa.

Hà Kiến Quốc liên tục tán thưởng một bên “Như thế nào lại ăn chay? Hồ ly thôn chúng ta quả là không giống người thường”

Thuốc cùng băng gạc không nhiều lắm, dùng chưa đến hai ngày đã hết. Văn Vũ ngoan tâm, dùng cuốc rạch lên chân mình một vết, sau đó lại đến Đại đội bảo vệ xin thuốc...

Y sư lắc đầu nói “Chung quy vẫn là tú tài viết chữ, làm việc nông quả nhiên chẳng được”

Vài ngày sau, đuôi tiểu hồ ly khỏe lại, khả năng sinh tồn của động vật hoang dã quả nhiên thật kinh người.

Một đêm nọ, nó lặng lẽ rời đi.

Văn Vũ cũng có chút nhớ nó.

Hồ ly đó thật biết làm nũng .

Đêm vài ngày sau, Văn Vũ mơ thấy một nam nhân tóc đỏ, hấn ôm theo một đứa bé, cười nói với mình “Hai tháng nay ta đi núi Côn Lôn, cảm ơn người chiếu cố tiểu hồ ly của ta”

Văn Vũ khi tỉnh lại thở dài, ngày có chút suy nghĩ, đêm sẽ nằm mơ a. Bất quá, mái tóc nam nhân đó như thế nào lại không bay?

Thời tiết dần nóng lên, một ngày Hà Kiến Quốc vào thôn sau đó nhận được một tin vui: mẹ đại đội trưởng 80 tuổi đã chết!

Trong thôn, có thể sống 80 tuổi mới chết, gọi là “Bạch hỉ” xem như chuyện tốt, tổ chức có thể gần giống như hỉ sự.

Bất quá, mẹ đại đội trưởng chết, người cao hứng cái gì?

Hà Kiến Quốc không hảo ý tứ thương lượng với Văn Vũ “Văn Vũ a, chúng ta lương thực tháng này không đủ, người là người thông minh, nghĩ xem có gì để chúng ta đi dự tang”

“Vì sao phải đi dự tang?” mẹ đại đội trưởng với chúng ta đâu có quan hệ gì!

“Người chết sẽ có mai táng rước, chúng ta...đi an ủi....an ủi...”

“Tay không làm sao đi?” Văn Vũ đã hiểu ý của hấn

“Cho nên mới bảo người nghĩ cách”

Văn Vũ nghĩ nghĩ, quả thật đã lâu chưa ăn thịt, đám tang nhất định có không ít thức ăn...

Vì thế, y lấy ra một tờ giấy bạc, cùng kim chỉ, bắt đầu làm việc.

“Này lấy giấy bạc làm gì? Muốn đi sao!” Hà Kiến Quốc kêu to.

“Người thấy vấn đề ị rất trọng yếu?” kỳ thật không phải kéo, mà là chùi

“Vậy người làm gì?”

“Làm vòng hoa a!” Văn Vũ hi hi cười nói, “Người lấy cành liễu đến”

Nguyên lai là làm vòng hoa.

Hà Kiến Quốc suy nghĩ, khó có thể được một bữa ngon, tốn ít giấy bạc thì sao? Cùng lắm thì lấy tay chùi rồi ra sông rửa là xong!

Nghĩ, Hà Kiến Quốc vội chạy ra sông hái nhánh liễu.

Văn Vũ làm hơn mười bông hoa, dùng màu hồng, màu lam tô lên, không lâu sau, một vòng hoa màu sắc rực rỡ được hoàn thành. Một đóa hồng, một đóa lam, một đóa vàng, kết thành một vòng, ở giữa có đề chữ: xin chia buồn đồng chí XXX.

Không tồi, thực là quá tốt! Tay nghề khi học tiểu học quả nhiên còn dùng được.

Vì thế, hai người đi dự lễ tang đem theo vòng hoa, chợt thấy cũng rất có thể diện. Đại đội trưởng nhất thời nét mặt có phần tươi hơn. Trước giờ trong thôn chưa từng có, mọi người cảm thấy rất lạ mắt, bọn họ còn cùng Văn Vũ nói trước, lần sau nhà mình có ai qua đời sẽ nhờ Văn Vũ làm như vậy..

Văn Vũ đương nhiên đáp ứng, chỉ cần có cơm ăn, có sao lại không làm? Có điều...lại hẹn trước này có cảm giác giống như nghĩ người trong nhà nhanh chóng chết đi...

(— — —)

Lúc trở về, Hà Kiến Quốc không ngừng kêu Văn Vũ đi chậm. Văn Vũ nhìn bộ dáng của hấn, ngấm lại thấy buồn cười.

“Người sao ăn nhiều như vậy a?!”

“Đương nhiên phải ăn nhiều rồi! Bằng không sẽ làm những giấy bản cùng mực nước thấy vọng ?!” hấn tỏ ra đây là việc đương nhiên.

Bất quá, hôm nay thực ăn đến thỏa mãn, tuy rằng thịt rất ít, nhưng cuối cùng cũng được ăn mặn...thịt gà hương vị còn đọng trong kẽ răng, phỏng chừng Văn Vũ nghĩ về vị này đến sáng mai...

Trong túi áo Văn Vũ có một ít xương gà, đầu năm nay cuộc sống không mấy khá giả, chẳng hiểu đám hồ ly kia ăn cái gì. Tiểu hồ ly lần trước không được béo cho lắm.

Y muốn đem xương đó qua nơi hồ ly ở cho chúng nó ăn.

Hồ ly nơi này quả nhiên trọng tình trọng nghĩa, lập tức trả lễ.

Sáng, Văn Vũ vừa mở mắt liền phát hiện trên mặt đất một loạt dấu chân hồ ly, còn có mấy quả lê.

Chẳng biết hồ ly lấy lê ở đâu...ngàn vạn lần đừng trộm đến...

3. Chương 3

Ngày chậm rãi trôi qua, mùa hạ, mẹ Hà Kiến Quốc ngã bệnh.

Hắn mỗi ngày bận bịu công việc ở bãi tha ma, lại đeo giỏ trúc đi cắt cỏ cho heo ăn, đi bờ sông vớt lục bình, sau đó lại đến phía đông cho heo ăn, bót gánh nặng cho cha.

Văn Vũ mỗi ngày đều bảo Hà Kiến Quốc đi sớm một chút, còn lại để y làm. Buổi tối thừa lúc trời chưa tối hoàn toàn, y cũng giúp Hà Kiến Quốc hái cỏ cho heo ăn. Bất quá mỗi lần, y đều ngoài ý muốn thấy quả dại ngọt, có một lần phát hiện hơn hai mươi cân bí đỏ lớn! Thực may mắn.

Có điều, y căn bản không nghĩ qua vì sao bí lớn như vậy lại sinh trưởng trong cỏ mà lại chẳng có ai phát hiện...y chỉ biết kích động nhìn xung quanh có ai hay không, sau đó nhanh chóng lấy đem về lều...

Trong nhà Hà Kiến Quốc thật cần ăn thực vật.

Cứ việc mỗi ngày Hà Kiến Quốc chiều cổ mẹ, nhưng không được mấy tuần, mẹ hắn đã qua đời.

Văn Vũ không biết nên an ủi hắn thế nào.

Càng làm người ta đau lòng thêm chính là cha Hà Kiến Quốc vì thương tâm quá độ, bệnh tim tái phát trong một đêm đã ra đi.

Trong vòng 3 ngày mất hết người thân, loại đả kích này biến người vốn hảo sảng như Hà Kiến Quốc thành người đầu gối.

Hà Kiến Quốc không tiền mua hủ tro, chấp nhận đem tro cốt rải vào rau trước lều tranh.

Đồng bạn không được vui, Văn Vũ càng thương nhớ cha mẹ mình, chỉ biết trông nhanh đến lễ mừng năm mới, trở về hảo hảo nhìn xem.

Cha mẹ chết, cũng không có nghĩa “Giai cấp địa chủ” chuyên nịnh nọt này được xóa bỏ. Một lần đại huyện **, người trong thôn muốn Hà Kiến Quốc “Thay cha” ra ngoài, Văn Vũ cứ như vậy mở to mắt nhìn Hà Kiến Quốc bị bọn họ kéo đi...

Đại huyện **...đại khái, trong nhà cha mẹ cũng khó trốn vận rủi.

Một ngày chạnh vạng, Hà Kiến Quốc đối Văn Vũ nói “Ta quyết định rời nơi này, đến một nơi không ai biết ta. Nơi này ta thật sự không thể ở được”.

Văn Vũ rất bình tĩnh, tựa hồ biết sớm muộn gì cũng có ngày như thế “Ta hiểu, người đi đi, ổn định rồi, viết thư cho ta, để ta biết người không có việc gì”.

“Văn Vũ, ta sợ bọn họ sẽ đến hỏi người...”.

“Yên tâm, ta sẽ nói người nửa đêm đi, ta không biết” Văn Vũ lấy tiền lúc trước mẹ cho ra, còn lại 8 đồng! Y từ đồng từ đồng đặt vào giấy, đếm tới 5 đồng, liền gói lại đưa cho Hà Kiến Quốc “Người cầm, coi như lộ phí”

“Văn Vũ, ta không thể lấy tiền của người...”

“Cầm đi ! ”

Hai người thoải thác chốc lát, cuối cùng Hà Kiến Quốc cũng nhận.

Văn Vũ giúp Hà Kiến Quốc làm ít cơm nắm, ráng một gói đậu nành to, rồi thu thập vài thứ, đem đến đưa hấn rời đi.

Văn Vũ ngồi ngoài phòng, suy nghĩ như thế nào ăn nói với đại đội trưởng. Tiếp qua mấy ngày nữa sẽ tới ngày thu hoạch....chỉ mong mấy ngày này đại đội trưởng đừng đến đây! Như vậy...chờ bọn họ phát hiện, Hà Kiến Quốc đã đi rất xa.

Trong mộ phần vẫn như trước luôn có đôi mắt lam sắc nhìn ra, mấy tháng ở chung, Văn Vũ đã không còn sợ nữa, ngược lại thấy bọn chúng thật đáng yêu.

Thời tiết vào thu, muỗi cũng ít đi. Văn Vũ trên người có vài vết muỗi đốt, lại nhớ về trước kia ngày bé, mẹ thường ôm mình ngồi trong đình hóng mát...khi đó nếu bị muỗi đốt một cái, mẹ sẽ lấy dầu cù la thoa lên, cho đến khi không còn sưng mới thôi...

Mẹ, người hiện giờ đang làm gì?

Văn Vũ nhìn trăng, đôi dòng lệ chảy ra. Từ từ nhắm mắt lại ngủ luôn ở bên ngoài.

Ngày hôm sau, khi Văn Vũ thức dậy, y phát hiện mình ngủ bên trong, thậm chí được trải giường hoành.

Y không rõ là mình đi vào thế nào a?

Mà kệ, nhanh làm việc thôi!

Chưa tới buổi trưa, đại đội trưởng bất ngờ xuất hiện.

“Văn Vũ, Hà Kiến Quốc đâu?”

Văn Vũ khẩn trương, lắp bắp trả lời: “Ồ...ở bờ sông, lấy nước tưới rau...”

“Ừ, ta đây chờ hấn”

“A...hấn vừa mới đi, có chuyện gì vậy, ngài theo ta nói được rồi, ta sẽ nói lại cho hấn”

“Bà con xa của hấn có gửi đến một bao kiện, muốn hấn ký nhận” Đại đội trưởng đặt mông ngồi xuống, hút thuốc, nhàn nhã nói “Ta chờ hấn...”

Lòng bàn tay Văn Vũ đỏ mồ hôi.

Thảm rồi...ta không có cách nào thay Hà Kiến Quốc ký tên...giờ phải nghĩ cách để đại đội trưởng đi đây? Hay là giả vờ không biết gì? Làm sao đây...làm sao đây.

Nửa điều thuốc qua, đại đội trưởng nhìn đồ vật hỏi “Văn Vũ a, Hà Kiến Quốc đi múc nước, sao thùng nước còn ở đây?”

“A? Ta không biết....ta không biết...hấn nói hấn đi múc nước...” Văn Vũ luống cuống cúi đầu, từ nhỏ đã thành thực, da mỏng, cứ nói dối là đỏ mặt, giấu không được...

“Ta đây đi ra bờ sông xem thử...”

“Đừng...” Văn Vũ định ngăn lại, thì...

“Nha, đại đội trưởng, ngài tới rồi?”

Đây là tiếng của Hà Kiến Quốc?!

Văn Vũ nhìn Hà Kiến Quốc vui mừng chạy đến, hai mắt muốn rơi xuống! Hấn sao trở về?!

Đại đội trưởng thấy hai tay hấn trống không, liền hỏi “Người không phải đi lấy nước sao?”

“A, đúng là múc nước, nhưng lại thấy bụng không thoải mái, nên đi nhà xí”

Đại đội trưởng cũng không hỏi thêm, đưa ra một bao đồ, để Hà Kiến Quốc lẩn dấu tay. Trước khi rời khỏi hấn còn nói “Đúng rồi, ngày mốt bắt đầu thu lúa, các người từ đây về sau theo đội sản xuất phụ giúp a”

Chờ đợi đội trưởng đi xa, Văn Vũ trách cứ Hà Kiến Quốc “Người sao lại trở về?!”

Hà Kiến Quốc ngậy người, nhưng nghiêm túc trả lời: “Ta suy nghĩ lại, tổng cảm thấy đi như vậy chính là trốn tránh hiện thực, hành vi thật nhu nhược, cho nên trở về. Hơn nữa, ta lo lắng cho người...”

“A...là thế sao? Đờ người đem theo đâu ? ”

“Đem qua vô ý, trượt chân té xuống nước...cho nên...”

“Thế...hành lý cứ như vậy là mất?”

“Ừ” Hà Kiến Quốc gật đầu, không chút áy náy.

Văn Vũ cảm thấy mất mát, tại sao có thể như thế? Những phần cơm đó...cũng được vài ngày a...

Hà Kiến Quốc mở túi, bên trong là bắp mà cô gửi tới...vì không thể đến đây lo việc ma chay, nên gửi chút đồ ăn coi như có tâm ý, Hà Kiến Quốc bấu môi, như không thích...

Văn Vũ nhìn Hà Kiến Quốc thanh nhàn, tổng cảm thấy có gì đó là lạ, nhưng vẫn không nghĩ được, liền nghịch ngợm vỗ vai hắn, “Nếu đã trở về, lại đây ăn cơm đi! Ta đói bụng...”

“Hảo, muốn ăn cái gì?”

“Ăn cái gì?! Chúng ta chỉ có dưa muối cùng cơm, còn có thể ăn cái gì?” Văn Vũ tỏ vẻ muốn đánh người, Hà Kiến Quốc không giống ngày thường chạy trốn, chỉ đứng nơi đó cười cười...

A? Thật kỳ quái a...

Lúc ăn cơm, Văn Vũ ngửi thấy một ít mùi lạ! Liền lại chạy đến

Hà Kiến Quốc bới thêm một chén cơm cho Văn Vũ, giao cho y xong lại đột nhiên bảo y đi rửa tay.

Văn Vũ đứng lên “Người bảo ta rửa tay? Bình thường người đi nhà xí còn không rửa tay, giờ lại bảo ta đi rửa tay?”

“Người nhìn tay mình dơ thế nào đi?”

“Tay người sạch lắm sao?” Văn Vũ mở hai tay, trái nhìn phải xem quả nhiên so với mình sạch hơn.

Vì thế, Văn Vũ nhanh chóng chạy đi lấy nước rửa tay.

Hà Kiến Quốc còn muốn bới thêm một chén thịt kho tàu nữa, Văn Vũ hỏi “Đây là gì?”

“Người nhìn đi”

Văn Vũ gấp một khối, hóa ra là thịt! Thơm quá a! Văn Vũ nhát thời như lang thôn hổ yết (ăn như hổ đói)

“Đúng rồi, dưa muối đâu?”

“Bỏ”

“Cái gì? Bỏ? Sao lại bỏ?”

“Người đã không ăn mấy ngày, hư rồi”

Văn Vũ đếm đếm ngón tay “Một, hai, ba....mới một tuần thôi mà”

Hà Kiến Quốc có chút tức giận “Đúng, trí nhớ không tệ. Một tuần. Cuối tuần ta đến thăm người, người ăn dưa muối, hôm nay ta tới người vẫn ăn dưa muối”

“Cái gì mà cuối tuần, này cuối tuần...? Chẳng phải người cũng ăn sao? Cũng là người ướp”

“A...ý ta là...” Hà Kiến Quốc có chút xấu hổ, lại lấy ra một chén đồ ăn “Đến, ta nấu một ít rau tây, ném thử xem”

Thật lâu không thấy rau tươi như thế, nên quên luôn phải hỏi hắn lấy từ đâu, Văn Vũ lực chú ý đã chuyển hết đến đồ ăn. Một chén lớn lập tức ăn đến sạch sẽ.

“Ăn thêm chén nữa!”

Hà Kiến Quốc cho y một chén, chính mình cũng bắt đầu nhai nhai nuốt...

Văn Vũ nhìn xương nhỏ ra có chút là lạ, liền hỏi “Đây là thịt gì? Sao xương lại nhỏ vậy...”

“Thịt chuột...”

“Phốc....!!!!” Văn Vũ lập tức nôn ra “Thịt chuột sao có thể ăn? Có thể bị bệnh hay không?”

“Sẽ không, ta đảm bảo ngươi không có việc gì” Hà Kiến Quốc gấp một miếng trong chén của mình, mùi thơm bốc lên.

Văn Vũ nhìn bộ dạng ăn nhàn nhã của hắn, trong lòng nhất thời cảm thấy kỳ quái, liền hỏi “Ngươi ở bên ngoài đã gặp chuyện gì phải không?”

“Không có”

“Không có...?”

Văn Vũ đột nhiên nhớ tới lộ phí mình đưa cho hắn, nếu hắn không đi, thế tiền cũng phải trả lại a? Sao nhìn hắn chẳng có chút ý muốn trả lại thế?

Chẳng lẽ...hắn muốn đi chính là giả vờ, mục đích thật sự là lừa tiền?!

Sẽ không...Hà Kiến Quốc không phải người như thế...

Hay chờ tối rồi hỏi!

Có điều Văn Vũ chờ đến tối, Hà Kiến Quốc vẫn không nói tới chuyện trả tiền.

Văn Vũ không tiện mở miệng chỉ có thể ghen trong lòng.

Nằm trên giường, đau lòng nghĩ về 5 đồng kia, nghĩ đến 5 đồng dùng để mua bao nhiêu đồ vật...

Đột nhiên, Hà Kiến Quốc ngồi xổm bên giường, néo néo thăm của mình.

“Mùa thu, thăm của ngươi quá mỏng, có lạnh hay không?”

Hà Kiến Quốc thật sự không bình thường, hắn khi nào lại ân cần hỏi thăm? Trong lòng Văn Vũ không ngừng nghĩ đến 5 đồng kia, có chút tức giận nói “Thăm ngươi so với ta dày hơn sao? Ngươi có lạnh hay không?”

Hà Kiến Quốc cười, cười đến chẳng rõ ràng, tựa như hàm chứa ý tứ gì đó.

Văn Vũ mang theo nghi hoặc ngủ, nửa đêm hắn đột nhiên tỉnh lại, phát hiện Hà Kiến Quốc không ở trên giường, mà trên giường mình lại có hai cái thăm. Văn Vũ cũng kệ, nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Sáng hôm sau, Hà Kiến Quốc an an ổn ổn nằm trên giường hắn, hơn nữa thăm cũng trở về.

Chẳng lẽ hôm qua mình nằm mơ?!

Văn Vũ bắt đầu hoài nghi giấc ngủ của mình.

Trong thôn mùa thu bắt đầu ngày mùa, Văn Vũ vội đến sức đầu mẻ trán, mỗi ngày mệt như chó, căn bản không rảnh cùng Hà Kiến Quốc nói chuyện, tóm lại, hắn cũng tại đây là việc, 5 đồng kia sẽ không mất.

Nhưng từ đây về sau, Văn Vũ phát hiện sự việc có gì đó kỳ quái.

Cảm giác kỳ quái càng ngày càng rõ.

Đầu tiên Hà Kiến Quốc biến thành đầu bếp, hắn có thể dùng rau dại nấu thành món ăn thơm ngon, lại biết đánh cá, hắn ra bờ sông bắt cá bắt tôm, nấu ra món canh ngon nhất thời đại, lại làm thợ săn, buổi tối thường vào rừng bắt thỏ hoang, còn có, Hà Kiến Quốc dùng gỗ mục làm nấm hương, dùng bùn làm đồ gốm, dùng lương thực ủ rượu, ủ chua, ủ tương...hắn tựa hồ trong một đêm biến thành một người siêu tài.

Đất trống phía trước chỉ có mỗi rau xanh cải trắng, hiện tại được Hà Kiến Quốc trồng đủ loại rau dưa, hơn nữa mùa thu ở đây cũng mọc rất nhanh...

Văn Vũ kinh ngạc, Hà Kiến Quốc chỉ tủm tỉm cười “A... cái này... đại khái là vì trong đất chôn nhiều người chết, đất rất phì nhiêu a...ha ha...”

Cuộc sống Văn Vũ... không cần phải nói, đồ ăn phong phú, mặc dù vẫn trong ruộng làm việc vất vả, nhưng qua khỏi ngày mùa lại thoải mái không ít.

Hà Kiến Quốc rất biết cách cất giữ thức ăn, hẳn tại quan tài Văn Vũ đào một cái hố, đem thức ăn ăn không hết ướp khô, sau khi xong đem chôn xuống, để mùa đông dùng.

Đất trồng rau dưa cũng rộng ra, nhìn một chút, có dưa chuột, rau xanh, cải trắng, cải củ, đậu phộng, khoai tây...thiệt nhiều loại mà chẳng thuộc mùa này! Nay đất ở đây đúng là thật tốt!

Văn Vũ thu hoạch chúng vào sọt, chuẩn bị dùng xe đẩy vào thôn.

Hà Kiến Quốc đột nhiên ngăn cản “Đứng lại! Đem nhiều đồ như vậy, người muốn đi đâu?”

“Đương nhiên là đem vào thôn rồi!” thật ra đại đội trưởng sớm nói vài lần, chính là mấy lần trước rau dưa còn chưa ăn được...

“Không được, đây là rau dưa ta trồng cho người! Người không thể cho người khác!” Hà Kiến Quốc bình thường vẫn ôn hòa tươi cười giờ lại sinh khí.

“Này không phải ta, mà là thuộc tập thể, cái này người hẳn so với ta biết rõ hơn?” Văn Vũ kỳ quái nhìn Hà Kiến Quốc chờ hắn tránh ra.

“Ta mặc kệ, đây là rau dưa ta cho người ăn”

“Người...người không phải nói đây là mầm do đại đội trưởng đưa sao? Như vậy rau này chính là tập thể!”

“Đó là ta gặt người, mầm này là của ta”

“Người ở đâu mà có?”

... ..

Văn Vũ cùng Hà Kiến Quốc lần đầu cãi nhau, Văn Vũ không rõ vì sao Hà Kiến Quốc luôn miệng nói rau dưa này là của hắn, đầu năm nay mệt nên hắn nói như thế? Đầu óc có phải bị hư rồi không?! Nếu như thế chẳng biết sẽ có kết quả gì.

Cãi đến cuối cùng Văn Vũ cũng phát hỏa, quơ đòn gánh, thở phì phì “Ta đây đưa người 5 đồng tiền mua rau dưa vẫn còn dư đi? Ta không tin người trượt chân té xuống nước, tiền trong túi cũng rơi luôn!”

Hà Kiến Quốc ách một tiếng, nhìn Văn Vũ không chuyển mắt... Văn Vũ cúi đầu đẩy xe “Tốt lắm, ta đem rau dưa đi”

Văn Vũ biết như vậy sẽ làm hỏng hòa khí, nhưng...nhưng...vô luận thế nào, đều không thể ăn rau dưa này, bản thân có chút luyến tiếc bước đi...

Đi qua người Hà Kiến Quốc, trong nháy mắt Văn Vũ nghe được giọng nói trầm thấp của hắn “Chẳng lẽ người còn chưa phát hiện sao...”

Ngô?

Văn Vũ quay đầu, vừa đẩy xe vừa nhìn Hà Kiến Quốc – Đôi mày vừa nhíu giãn ra, đứng tại chỗ, bắt đắc dĩ mỉm cười...

Thật kỳ quái...thật kỳ quái...

Hà Kiến Quốc này thật kỳ quái...

4. Chương 4

Trong đội vừa nhìn thấy Văn Vũ đem nhiều rau dưa tới thì mỗi người đều cười đến toe toét. Còn khen Văn Vũ có năng lực.

Đại đội trưởng bảo với tiểu đội trưởng “Hạt giống người đưa cho Văn Vũ đúng thật là đồ tốt a”

Trương tiểu đội trưởng là tổng chỉ huy tiểu đội Văn Vũ, đôi mắt tam giác xấu xí, nghe đại đội trưởng nói thế, quét Văn Vũ một vòng, mắt vừa chuyển lập tức đáp “Đúng vậy, ta xem nơi đó phì nhiêu, nên bảo bọn họ phân loại đồ vật hỗn loạn, không nghĩ tới thu hoạch tốt như vậy”

“Ánh mắt không tồi a”

“Chỗ nào...chỉ là muốn xem...không nên lãng phí đất a”

Văn Vũ thấy kỳ quái, này Trương tiểu đội trưởng bình thường luôn cho y cảm thấy âm hiểm狡 hoạt, lúc thu hoạch lúa, Văn Vũ tận mắt thấy hắn trộm thóc giấu vào túi của mình, phòng chừng buổi tối hắn sẽ đem về nhà.

Văn Vũ bắt đầu tin những gì Hà Kiến Quốc nói, Hà Kiến Quốc nhà trước kia coi như giàu có, trộm lại ít hạt giống cũng có thể.

Vào lúc nhà mình bị xét mẹ chẳng phải cũng giấu lại ít hạt giống sau hậu viện sao?

Văn Vũ quyết định trở về hảo hảo hỏi Hà Kiến Quốc, trên đường về, đột nhiên có người đưa một phong thư.

“Vệ Văn Vũ, người có thư”

“A, cảm ơn!”

Văn Vũ giản lược nhìn phong thư, chữ phía trên có chút khó coi, cũng không có người viết địa chỉ, chỉ viết “Xem rõ” Văn Vũ đem thư nhét vào túi áo, đẩy xe về bãi tha ma.

Trên đường về đi qua một khu rừng nhỏ, mùa đông, đường đi phủ kín cả lá rụng, cỏ tranh cao cỡ nửa người bên đường cũng biến thành màu vàng héo.

Đột nhiên trong rừng truyền ra tiếng “sạt sạt” lại “tăng” thêm một chút, lá rụng bay lên, một tiểu động vật nhanh như chớp phóng ra, bổ nhào vào Văn Vũ, y sợ tới mức nhảy dựng lên, vừa nhảy lên làm bánh xe đẩy trật đường, trục bánh đứt ra...

Văn Vũ định thần nhìn lại, phát hiện tiểu động vật kia chỉ là tiểu hồ ly có nửa cái đuôi! Nó giương đôi mắt long lanh, tũm tũm cười với mình.

A? Vì sao hồ ly lại cười?

Tiểu hồ ly phóng tới trước mặt Văn Vũ, cọ cọ y hai cái, lại lui vào bụi cỏ.

Nó đem cái gì tặng ta sao? — Văn Vũ nhặt lên, nhìn.

Gương to như cái bát lớn, phía dưới khắc hoa văn hình con rồng nhỏ bằng bàn tay, mặt trái là hình bát quái, mơ mơ hồ hồ còn khắc hai chữ: Hồ Tả.

Gương có chút kỳ quái.

Văn Vũ nhận gương, nhìn xe đẩy...xem ra không thể đẩy, chỉ có thể khiêng trở về, thử xem có thể sửa được không.

Khiêng một đoạn, Văn Vũ nghỉ một chút, lại khiêng một đoạn lại nghỉ một chút...lần thứ ba nghỉ, Văn Vũ nghĩ hay là lấy phong thư ra coi...

“Văn Vũ:

Ta đã ổn rồi, hầu hết đều rất tốt. Cảm ơn người.

Đậu nành người sao không tẻ, rất thơm. Ta ăn cả tuần đấy

Phần ân tình này ta sẽ nhớ mãi không quên, nếu có một ngày trở về, ta nhất định báo đáp người”

Không kí tên, không ngày không địa chỉ. Giống như lúc trước vậy, chỉ cần báo một tiếng bình an... còn có chữ viết này...

Phong thư này là của Hà Kiến Quốc? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra....

Gió bắc thổi lên, mùa đông dần chiếm lĩnh.

Văn Vũ ngồi bên đường, tay chân bắt đầu lạnh dần thẳng đến khi có chút chết lặng.

Đi phía tây nhìn, có được thể thấy được lều tranh. Nếu phong thư này là của Hà Kiến Quốc viết, vậy, người ở đó là ai?

Đây là trò đùa của Hà Kiến Quốc?

Văn Vũ đem thư cất kỹ, khiêng xe đẩy về.

Cách lều chừng mười bước, y thấy Hà Kiến Quốc...

Thái dương tây hạ, Hà Kiến Quốc đứng trên mộ phần cao cao, nhìn cảnh đẹp trời chiều. Ánh nắng rọi vào người hắn, đem đầu hắn hóa thành màu đỏ...

Vừa quay đầu lại, gặp Văn Vũ đứng đó, liền ôn nhu cười.

“Người đã về rồi?”

“Lộp cộp”

Văn Vũ thất thần, đồ vật trong tay rơi xuống chân, may mắn là gỗ nếu không bàn chân đã dập nát

Văn Vũ nhớ tới người nằm trong quan tài, Hà Kiến Quốc chuyển mắt Văn Vũ nhìn khá giống với hồng phát nam tử đó...

Làm sao có thể...trên thế giới này sao lại có chuyện này?!

Thấy Hà Kiến Quốc đi tới, y sợ cúi đầu.

“Xe bị hư?”

“Ừ”

“Hư là tốt, miễn cho người đem rau dưa ra ngoài”

“...”

Hà Kiến Quốc thấy Văn Vũ cúi đầu không nói, liền xoa xoa đầu y “Cơm chiều xong rồi, vào ăn đi”

Đi vào lều, Văn Vũ phát hiện “Chật” không ít, nguyên lai là có thêm một cái bàn và hai cái ghế làm từ trúc.

“Thế nào? Là ta làm a” Hà Kiến Quốc đắc ý, lại xuất ra một ngọn đèn dầu tinh xảo, sau khi thắp sáng để lên bàn “Còn có cái này, ta từ trong mộ đào ra”

“Ngô, ngô” nói không chừng là của người.

“Hiện tại trời nhanh tối, về sau chúng ta ăn cơm sẽ đốt đèn, ấm áp hơn a” Hà Kiến Quốc kéo Văn Vũ ngồi xuống, múc cho y một chén cơm đầy, có điều Văn Vũ nhìn qua có vẻ mất hứng “Sao thế?”

“Không...không có gì...” Văn Vũ cầm đũa ăn cơm, không nói một tiếng. Kỳ thật trong lòng là hoảng muốn chết.

Cơm nước xong, Văn Vũ đem gương tiểu hồ ly hướng tường lều cổ cắm xuống, về sau chải đầu có thể nhìn gương a. Nào ngờ Hà Kiến Quốc nhìn thấy gương lại phản ứng khá lớn.

“Gương này sau người có?”

“Nhặt...nhặt...”

“Nhặt? Không có khả năng, người gạt ta”

“A...người còn nhớ tiểu hồ ly kia không? Chính là con bị người chặt đứt nửa cái đuôi đó...”

“Nhớ”

“Nó cho ta...”

Hà Kiến Quốc lâu bầu một câu “Hong Vũ thật nhiều chuyện...”

“Hả?”

“A...không có gì...ha...ha...” Hà Kiến Quốc cười gượng hai tiếng, bưng bát ra ngoài.

Chớp mắt một cái, Văn Vũ nhìn thấy trong gương hiện lên một thân ảnh hồng sắc...

Đó là gì?

Văn Vũ phát hiện gương này có tác dụng bất khả tư nghị (Không thể tưởng tượng nổi), chăm chú nhìn vào gương.

Hà Kiến Quốc rửa bát đĩa trở về, gương lại hiện lên hình ảnh Hà Kiến Quốc, chính là có chút hồng sắc xuất hiện...gương này không phải thủy tinh, Hà Kiến Quốc đi quá nhanh, lại cách khá xa, Văn Vũ không tài nào nhìn rõ bóng người trong gương, bất quá có thể khẳng định toàn thân Hà Kiến Quốc không có hồng sắc!

Hay là...này là kính chiếu yêu?

Đêm, Văn Vũ như trước, ngủ trước hơn Hà Kiến Quốc. Hà Kiến Quốc từ lần đó trở đi, liền bắt đầu dậy sớm đánh răng. Y nằm ở bên này nghe thanh âm “sàng sạt sàng ” nhớ tới nhiều chuyện.

Trước kia Hà Kiến Quốc chỉ rửa mặt qua loa, đại khái chỉ cần sạch là được. Hiện tại, hắn thích từ từ rửa mặt, lỗ tai đều tỉ mỉ kỳ cọ! Lỗ tai hắn một chút dơ cũng không thấy.

Phần cơm ăn lại không nhiều như trước, quần áo đều chỉnh tề, hơn nữa, hắn hiện tại có thói quen kỳ quái — thích bỏ tay vào ống tay áo bên kia, giống như văn nhân thời cổ đại.

Còn có, hắn hiện tại thường thường nhìn mình cười, cái kiểu cười sang sảng trước kia lại chẳng thấy.

Hà Kiến Quốc vào lều, đóng cửa.

Ngồi xồm xẹo nhéo nhéo thăm Văn Vũ, lo lắng “Văn Vũ, người không lạnh sao? Khí trời đã muốn lạnh rồi”

“Không...không lạnh...một chút cũng không lạnh...”

“Người xem người, nói chuyện cũng run rồi”

“Không lạnh! Thực không lạnh! Người cũng nhanh ngủ đi!”

“Ừ”

Văn Vũ mang theo tâm trạng bối rối nhắm mắt ngủ, cố gắng bảo trụ bình tĩnh.

Kỳ thật y một chút buồn ngủ cũng không, thanh tĩnh bắt đầu suy nghĩ miên man.

Hắn không phải Hà Kiến Quốc, hắn chắc chắn không phải là Hà Kiến Quốc.

Nhưng hắn đối ta rất tốt...so với Hà Kiến Quốc thật sự còn tốt hơn nhiều.

Nếu hắn là yêu quái biến thành, thì hắn vì cái gì đối tốt ta? Hắn có mục đích gì?

Nuôi ta mập chút, ăn sẽ ngon hơn? Nói không chừng trong mắt hắn, ta chính là con heo mà hắn đang nuôi...

Bị tư tưởng thịt heo làm Văn Vũ đến nửa đêm vẫn không ngủ được, cuối cùng, y đứng lên, đốt đèn, cầm gương, chậm rãi đến bên giường Hà Kiến Quốc...

Hà Kiến Quốc quay mặt vào tường ngủ, Văn Vũ ngồi xồm xuống, tay trái cầm đèn, tay phải cầm gương, chậm rãi đưa tay phải đến trước mặt Hà Kiến Quốc.

Trong gương xuất hiện quả nhiên không phải là mặt Hà Kiến Quốc, mà là một người cực kỳ yêu mị, hồng phát!

Hô hấp Văn Vũ trở nên dồn dập mà trầm trọng, chẳng biết làm thế nào mới tốt! Đột nhiên, “Hà Kiến Quốc” mở mắt! Sắc bén nhìn gương.

“A!!!” Văn Vũ hét chói tai, ném đồ trong tay xuống, theo bản năng chạy ra ngoài, chính là cửa này mọi ngày dễ dàng mở thể nào hôm nay lại không thể mở.

Văn Vũ chỉ chậm rãi thối lui mấy bước vào góc phòng, chân cứng hơn sắt, đá cũng phải mòn! Văn Vũ lập tức cầm đồ lên tự vệ.

Hà Kiến Quốc “phịch” ngồi dậy, cầm lấy đèn trên mặt đất, một lần nữa đốt lên, sau cười chậm rãi đi tới bên Văn Vũ.

Theo ánh nến Văn Vũ cảm thấy vẻ mặt cười của Hà Kiến Quốc thập phần hung tợn, y nắm chặt lấy dao mà không ngừng phát run “Người đừng tới đây...đừng tới đây a...”

“Người...cuối cùng cũng phát hiện?” Hà Kiến Quốc đem đèn để lên bàn, xoay người, một trận choáng váng, Hà Kiến Quốc lập tức biến thành hồng phát nam tử, song mâu lục sắc, làn da tuyết trắng, còn có mái tóc thật dài, y bào đỏ sẫm tơ lụa thêu hoa, có chút giống với người thời Thanh, có điều hẳn không có nửa cái đầu bóng loáng...tóm lại, cả người tản ra “Ta là yêu tinh”.

“Ngô...” Văn Vũ sợ tới mức khóc lên, lui vào góc không ngừng phát run.

“Ta xin giới thiệu mình một chút, ta gọi là Hồ Tả, cũng chưa ở đây lâu, là Hồng Vũ đưa đến” Hồ Tả đến gần Văn Vũ thêm một bước “Ta là hồ yêu, người biết không?”

“Người đừng tới đây! Người đến ta liền chém. Người!” Văn Vũ dùng toàn bộ sức lực hét, giơ cao dao quơ loạn xạ hai cái.

“Người dọa ta?” Hồ Tả ‘ha ha’ cười hai cái, vươn ‘móng vuốt’ chụm cây dao kia, Văn Vũ chỉ thấy mấy đạo ánh sáng lóe lên thì cây dao cứ như hoa rụng rơi xuống, giống như võ chuối bị ném sang một bên.

“A!!!!”

Văn Vũ sợ hãi vứt bỏ dao, sợ tới mức khóc lên “Van cầu người đừng ăn ta, ta còn chưa hiểu kính cha mẹ, còn một em gái chưa hiểu chuyện, ta...ta thân rất gầy, nuôi nuôi không mập được đâu...ô ô...”

Hồ Tả vươn đầu đến gần Văn Vũ “Ta không tin, ta chính là muốn nuôi người mập mập một chút, cắn một cái thủy thủy nộn nộn, nhất định sẽ tốt lắm”

Hồ Tả kẻ sát Văn Vũ, làm cho y tưởng con hồ ly này đang muốn cắn chết mình “Ta...ta hiện tại ốm ốm lắm, người người không phải nuôi ta sao? Đừng cắn chết ta mà...Ô ô...”

Có điều Hồ Tả vẫn kẻ sát.

Văn Vũ nhắm mắt lại nhanh nhóng hồi tưởng tuổi thơ tốt đẹp, sau đó chờ chết, không nghĩ Hồ Tả “chụt” một cái hôn mình.

Mở mắt ra, Hồ Tả đang cười tủm tỉm

Hồ Tả còn vươn đầu lưỡi, đem nước mắt trên mặt Văn Vũ liếm khô. Hại Văn Vũ cảm thấy ngứa ngáy.

Tình huống này, giống như, không phải, mình nghĩ...

Văn Vũ khẩn trương quá độ thở phào một cái, lập tức đuối sức ngã phịch xuống đất, lại bị Hồ Tả bế vào lòng.

“Văn Vũ, thân thể người quá lạnh. Ta cùng người ngủ”

Văn Vũ dù sao cũng chẳng còn khí lực, tùy ý Hồ Tả ôm vào nằm xuống lần nữa. Thân thể Hồ Tả thật nóng, chẳng mấy chốc chân đã nóng lên.

Văn Vũ dần dần bình tĩnh lại, cảm thấy Hồ Tả gao gắt ôm mình.

“Văn Vũ, độ ẩm thế này được chưa? Còn muốn nóng chút nữa không?”

“A? Chẳng lẽ độ ẩm còn có thể điều chỉnh?”

Hồ Tả hiểu lầm ý Văn Vũ, cho rằng Văn Vũ chưa đủ ẩm. Vì thế không ngừng cố gắng, không ngừng phát ẩm.

Văn Vũ cảm thấy khá nóng...hơn nữa còn có mùi vị gì ấy?

“A!! Không xong! Thiêu cháy rồi!” Hồ Tả vội vàng ngồi dậy, hả miệng hút lửa vào “Rơm rạ thế này rất dễ cháy”

Văn Vũ ngây ngốc nhìn Hồ Tả lâu bầu, càng xem mí mắt càng nặng. Rõ ràng, nhắm lại, chờ ngày mai nói sau.

Trời còn chưa sáng, Văn Vũ mơ mơ màng màng ngủ nghe được thanh âm đang tranh cãi ngoài cửa.

...

“Người đây là thái độ nói chuyện với đồng chí sao?”

“Đồng chí gì? Ai là đồng chí với người? Lăn ra một bên”

“Hà Kiến Quốc! Người chờ đấy”

“Ba!” Văn Vũ trên giường nhảy dựng lên! Lấy tốc độ nhanh nhất mặc quần áo.

Đó là tiếng của tiểu đội trưởng! Hắn tới làm gì?! Hà Kiến Quốc sao lại chọc hắn.

“Ta đây chờ coi. Người có gì thì liền nói ra...” Hà Kiến Quốc khinh bỉ chẳng hề để ý nói.

Văn Vũ nóng nảy.

Hà Kiến Quốc tính tình người sao lại nóng vậy...

Tiểu đội trưởng là một con cáo già狡 hoạt, đặc tội hắn sẽ rất thâm!

Người cũng thật là...

Mặc xong quần áo Văn Vũ đang muốn ra ngoài lại đột ngột nhìn qua cái gương trên bàn...

Gương...?

Hà Kiến Quốc...?

Hồ ly...?

Đúng rồi, Hà Kiến Quốc là hồ ly!

Sao lại ngủ một đêm liền đem mọi chuyện quên đi?

Thất kinh Văn Vũ nghĩ muốn hướng tiểu đội trưởng cầu cứu? Một ý niệm, cùng địch nhân chính là bằng hữu liền xuất hiện.

“Tiểu đội trưởng!”

Văn Vũ lao ra khỏi lều, mới phát hiện tiểu đội trưởng đã đi xa, Hồ Tả cười tủm tỉm hỏi “Người thức rồi?”

“Thức...thức...” Văn Vũ nghẹn họng, tiếc nuối nhìn bóng dáng tiểu đội trưởng đang dần dần nhỏ lại.

“Điểm tâm, ta chưa có làm. Muốn ăn cái gì?” Hồ Tả vẫn là bộ dáng Hà Kiến Quốc, cười tiến gần Văn Vũ, nhìn mái tóc rối tung của y.

“Tùy...Tùy tiện...” Văn Vũ run rẩy nhìn Hồ Tả cười đến sáng lạn, má lúm đồng tiền thật sâu....còn có hàm răng sáng chắc, ánh sáng ban mai chiếu vào lại tôn thêm khả năng chắc chắn.

Văn Vũ trở lại phòng, cầm giấy bản hướng về phía rừng trúc chạy.

“Ta...Ta đi nhà xí...”

Hừ, Hà Kiến Quốc có thể cao chạy xa bay, ta đây cũng có thể!

Thời gian một ngày, ta cũng có thể chạy về tới nhà!

Văn Vũ đầu tiên chạy vào rừng, nhìn về phía lều, thấy nó có khói bếp lượn lờ.

Hồ ly tinh kia hẳn là đang nấu cơm?

Văn Vũ hít vào một hơi, chuẩn bị xoay người chạy, thì “phịch” – một “nhuyễn tường” đổ xuống.

“Văn Vũ, ta đang nấu canh tổ yến, người muốn ngọt hay lạt?”

Văn Vũ nhìn Hồ Tả xuất hiện, bắt đầu “ha hả” ngây ngô cười— là dọa đến choáng váng sau cười sượng.

“Tùy...tùy tiện...”

“A. Vậy chiều theo khẩu vị của ta” vừa dứt lời, Hồ Tả đã chẳng thấy tâm hơi.

Văn Vũ vò tóc, đứng nhìn rừng trúc, đem đầu tóc mà Hồ Tả chải cho y vò rối loạn.

Làm thế nào? Làm thế nào đây?

Đây không phải vấn đề chạy trốn hay không, mà là mình như bị hấn theo dõi!

Này là làm thế nào mới tốt?

Đột nhiên.

“Văn Vũ, ta nghĩ hay là người ném thử trước một chút” Hồ Tả bưng một đĩa sứ xuất hiện trước mặt Văn Vũ.

Trời ạ!!!!

Miệng Văn Vũ theo bản năng há ra...Hồ Tả vừa lúc đem đồ ăn đút vào miệng y.

“Thế nào? Đủ ngọt hay không?”

“Trời...”

“Ngọt? Vậy có phải ngọt quá hay không?”

“Ngô ngô” Văn Vũ lắc đầu.

“Úc” Hồ Tả vừa lòng tiêu thất.

Xem ra muốn chạy trốn khỏi âm hồn bất tán hồ ly tinh này...là không thể thực hiện được...nếu mình chạy về nhà, không phải là dẫn nó về nhà sao...

Không được...không được...

Văn Vũ nhai đồ ăn trong miệng, ân, cũng ngon.

Đây là tổ yến trong truyền thuyết sao?

Văn Vũ không nghĩ sẽ bên người Hồ Tả, Hồ Tả nói với Văn Vũ rằng sẽ giới thiệu cho y nhận thức vài người.

Chính là, thế nào trước cửa lại là một chuỗi hồ ly lớn hồ ly nhỏ...này là sao a?

(=_=)

Văn Vũ nhìn đám hồ ly thần sắc khác nhau, mà ý nghĩ dờ ra.

Hồ Tả hăng say giới thiệu “Đây là lớn nhất, mặt nghiêm Hồng Lôi”

Hồ ly tên Hồng Lôi lạnh lùng nhìn chăm chăm Văn Vũ, bất ngờ nói một câu “Người hảo”

Cả người Văn Vũ run lên, dựa phịch vào ghế phía sau.

“Này Hồng Vân hay ngáp, rất lười biếng”

“Người hảo” Hồng Vân dùng chân nhu nhu mắt

“Này lông mi rất lớn là Hồng Tuyết”

“Người hảo” tiếng nói là một bé gái

“Cái này là Hồng Phong, đó là Hồng Tuyết, còn có Hồng Sương...A? Hồng Vũ đâu?”

Hồ Tả khắp nơi tìm Hồng Vũ, rất nhanh bên ngoài truyền đến một tiếng phịch nhhifn lại trong lòng Văn Vũ

“Văn Vũ!!! Văn Vũ!!! Ta rất yêu ngươi”

Chúng hồ ly mặt đều đầy hắc tuyến, nhiều nhất là Hồ Tả.

Văn Vũ nhìn nó liều mạng lắc lắc nửa cái đuôi liền biết là tiểu hồ ly kia, thì ra nó gọi là Hồng Vũ a...

“Ha Hả...” Văn Vũ cười, cả phòng hồ ly đều cảm thấy kinh dị, thế nhưng trong lúc cô đơn này lại cho y cảm giác thân thiết.

Theo thói quen Văn Vũ vươn tay, ôm Hồng Vũ, sờ sờ đầu nhỏ của nó

Hồng Vũ như chó con thấy chủ nhân, kích động thềm lười liếm mặt Văn Vũ một cái.

Liếm xong mặt lại xuống cổ, Hồ Tả nhìn không được.

“Tốt lắm, Hồng Vũ, xuống dưới”

“Không muốn”

“Xuống”

“Không a”

Hồ Tả nắm cái đuôi Hồng Vũ, dùng sức tha nó ra, Hồng Vũ dùng móng vuốt bám quần áo Văn Vũ không chịu buông.

Hồ Tả giống như bặt củ cải kéo đuôi Hồng Vũ, chỉ là chưa bặt được mấy cái thì “Roạt” một tiếng, áo của Văn Vũ cứ như vậy bị rách.

“Ai...” chúng hồ ly thở dài

Tuy rằng giới thiệu qua, nhưng trừ bỏ Hồng Vũ, Văn Vũ chưa phân rõ được ai là ai.

Chờ chúng nó đi, Hồ Tả lấy ra một túi kim châm, một bên đem quần áo Văn Vũ vá lại, vừa nói với Văn Vũ chuyện trong nhà.

“Nơi này có hai loại hồ ly, một là chúng ta hồ ly đắc đạo thành tinh Hỏa hồ, một là loại thường. Tại thật lâu thật lâu trước kia, ta hồ tiên nơi nơi phiêu bạc, nhưng theo các ngươi lại gọi là hồ ly tinh. Bất quá, ta lại là một hồ tiên khá tốt, ta cấp người nghèo chữa bệnh không lấy tiền, rồi chuyên lấy tiền của bọn nhà giàu một khoản lớn làm phí trị liệu. Sau đó...Ước chừng cuối đời Nguyên đầu nhà Minh, thế gian xảy ra họa kiếp, Minh giới cùng Thiên giới liên thủ chinh đồn thế gian, đem yêu quái thành tinh trong núi thu thập hết, chỉ có đạo hạnh cao thêm tâm địa thiên lương mới tránh thoát. Ta có một lần xuất thủ cứu ‘Hồng bộ tộc’ cùng dạng với Hỏa hồ ta, cũng mang bọn họ đến đây ẩn cư, cho nên thành lão đại. Bọn họ hiện tại đạo hạnh chưa đủ, không thể giống ta tu thành hình người...”

“Ý của ngươi là...Ngươi là hảo hồ ly tinh?” Văn Vũ kết lại ý tứ hỏi.

“Đúng vậy”

“Vậy ngươi còn ăn thịt người...”

“Ta chưa ăn thịt người a.”

“Vậy ngươi nuôi ta làm gì?”

“Hử?” Hồ Tả gian trá cười, liền đáp “Nuôi ngươi đương nhiên là có nguyên nhân của ta”

“Nguyên...nguyên nhân gì ?? ”

“Ta muốn hút dương khí của ngươi tu luyện”

“A?!” nghe lý do này cứ giống như nuôi heo không khác gì mấy.

“Chưa...Chưa gặp người hút...ha ha...” Văn Vũ xấu hổ cười, ánh mắt chuyển về phía cửa, xem chạy thể nào mới tốt đây?

“Ta trước kia đều hút trộm, hiện tại...”

Hồ Tả buông kim châm, chồm người tiến lên, hôn Văn Vũ.

Hôn thật lâu.

Văn Vũ rốt cục trải nghiệm cảm giác dương khí bị hút, chỉ thấy hụt hơi, tứ chi mềm nhũn, nhãn mao kinh tinh (sao bay đầy trời), tựa như sắp ngất...duy nhất còn có thể hoạt động chính là đầu lưỡi mình đem đầu lưỡi hồ ly tinh đẩy ra...chính là đẩy ra một chút, hấn lại tiến vào, đẩy đẩy tiến tiến không được gì...

Hồ Tả vịn phần vừa lòng buông Văn Vũ ra, để y lún nữa hô hấp...

Văn Vũ sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, nằm vật xuống cỏ liều mạng hút “khí” trở về.

Thật đáng sợ...thật đáng sợ...

Như vậy bị hút, ta nhất định sẽ biến thành bộ xương khô.

“Được rồi! Bỏ rồi!” Hồ Tả đem áo khoác phẩy phẩy, kiệt tác của mình đắp lên cho Văn Vũ.

Hai chỗ lưng, được Hồ Tả may thành hình con bướm, vừa lúc nhìn qua thật là xinh đẹp.

“A!? Người sao lại thêu cái này lên?” Văn Vũ kinh hô. Loại quần áo này sao có thể mặc ra ngoài?

“Không vui sao? Ta đây hủy nó rồi lại thêu cái khác ”

“Không cần không cần! Ta tự mình làm” Văn Vũ nghỉ ngơi xong, khí tức trở lại, đoạt lấy y phục của mình, Hồ Tả đứng lên.

Hồ Tả nhìn ngoài phòng, trời bắt đầu mưa.

Nếu cái gì cũng làm không được, thì liền chuẩn bị ăn!

Hồng Lô bọn nó đứng xa nhìn Hồ Tả xuân phong đắc ý, ánh mắt đầy kinh hãi.

Hồng Lô căm giận nói “Hừ, người này, nói không chừng lần sau sẽ lý do hút tinh khí người ta, đem Văn Vũ thiện lương ăn mất”

“Ừ” Chúng hồ tổ vẻ đồng ý quan điểm.

Văn Vũ thêu vài cái áo khoác đã xong. Kỳ thật rất đơn giản, tìm hay mảnh vải bố đắp lên, xinh đẹp bướm bướm liền như hai chỗ chấp vá.

5. Chương 5

Văn Vũ thấy Hồ Tả mỗi ngày vì mình mà vội trong vội ngoài, lại cảm thấy khi bị hấn hút dương khí thân thể không có chút gì trở ngại, dần dần không mấy để tâm chuyện này.

Hồ Tả sao, chỉ có thể nói là càng ngày càng làm càn.

Ban ngày cũng dám để màu tóc hồng phát của mình, động bất động lại đối với Văn Vũ nói “Văn Vũ, đến, đến để ta hút một hơi”

(—__—)|||

Văn Vũ thấy quen rồi, vừa nghe Hồ Tả nói thế, liền đưa đầu qua, thường thường là một bên lột khoai lang một bên để Hồ Tả hút dương khí.

Hồ Tả nói “Lúc ta hút dương khí, người cũng không thể không chuyên tâm, nhìn ta?”

Văn Vũ hỏi “Người lúc ăn heo nướng cũng muốn con heo đó chuyên tâm nhìn người?”

... ..

Hồ Tả đã thay đổi điều kiện sinh hoạt thật lớn.

Rơm rạ trong phòng đổi thành giường trúc đôi, nhưng giường này cũng không rộng lắm, vừa đủ hai người gắt gao nằm chung.

Đệm chần đều thành đệm bông mềm mại giữ ấm, chăn gấm thêu long phượng trình tường, gối đầu lại là uyên ương hí thủy.

Chén cơm thì được làm bằng bạch ngọc, trong suốt, tinh xảo mà rồi tinh rồi mù, theo Hồ Tả nói đây là đồ hẩn trộm trong Tử Cấm thành 100 năm trước, cống phẩm vừa được đưa vào cung, ngay cả hoàng đế chưa kịp nhìn đã bị hẩn lấy đi...

Đang lúc Hồ Tả mặt mày hớn hớ kể lại tiền đồ “Đạo tặc sử” xán lạn của mình.

“Truyền thuyết nói rằng hồ ly thích ăn trộm gà, người có từng ăn trộm gà hay không?”

Cái vấn đề thấp kém này lập tức tiêu diệt ‘thuyết thư’ nhiệt tình của Hồ Tả.

Văn Vũ thường thường “Này, này...người hôm nay có thể đem tảng đá chuyển vào thôn không?” “Này, người cũng không cần đem thức ăn dư đồ đi chứ?” “Này này vợ của ta còn có thể mang mà! Đừng ném a!!!”

Hồ Tả bị hẩn “Này” đến phát hỏa, ở chung lâu như vậy, ngay cả tiếng thân mật cũng không có! Vì thế hẩn híp mắt cười lạnh, uy hiếp Văn Vũ nói “Thỉnh gọi là Tiểu Tả. Nếu người lại gọi là ‘Này này’...”

“Ặc Ặc—” Hồ Tả bóp nát quả cà chua trong tay, nước hồng đỏ theo kẽ tay chảy xuống...

... ..

Bất quá, Hồ Tả không dự đoán được chính là hôm sau.

Hồng Phong ngậm một con gà bóng loáng chạy tới, như trước gọi hẩn là ‘lão đại’ Hồng Phong lười biếng nói: “Tiểu Tả đồng chí, gà này ta đã muốn nhổ sạch lông, nội tạng thì tự giải quyết”

Hồng Tuyết nháy lông mi uốn người nói “Tiểu Tả a, người thế nào đối Văn Vũ hảo hung? Tiểu bằng hữu muốn cho nhau tình cảm, chính là đoàn kết lẫn nhau...”

Hồng Lô lạnh như băng nói “Già không biết xấu hổ, Tiểu Tả đâu...”

Hồng Vũ thì chơi xấu, cả ngày trốn trong ngực Văn Vũ thu móng, thường hướng Hồ Tả le lưỡi nhẩn mặt. Còn an ủi liếm liếm Văn Vũ “Văn Vũ không sợ, Hồ Tả này chỉ là tiểu hồ ly tinh không có gì đáng sợ”

Này một đàn hồ ly đều phản.

Từ chuyện này về sau, Hồ Tả không bao giờ dùng lại phương thức cưỡng bách Văn Vũ nữa, mà là hướng Văn Vũ nói áy náy. Vạn phần không được tự nhiên giải thích “Ta chỉ là muốn cùng người làm hảo hữu thôi, cho nên thỉnh người về sau gọi tên ta được không?”

Văn Vũ rốt cuộc cảm thấy hồ ly tinh này cũng giống với bọn Hồng Vũ thật đáng yêu, đại khái là vì Hồ Tả có hình dạng người, tóc lại đỏ, mắt thì xanh, ngay từ đầu nhìn nên cảm thấy cực kỳ kinh dị đi!

Nếu Hồ Tả muốn làm bằng hữu, vậy thì chấp nhận thôi! Làm bằng hữu so với chủ nhân tốt hơn a! “Kia còn hút dương khí không?”

“Hút!”

“...”

Hồ Tả vì Văn Vũ cải tạo sinh hoạt, dọn rất nhiều sách cổ ra.

Buổi tối ngày nọ, Văn Vũ ham chơi mà cầm kính chiếu yêu chiếu vào Hồ Tả.

“Yêu nghiệt, mau hiện nguyên hình”

Ai...Văn Vũ làm theo Tây du ký hay là Phong thần diễn nghĩa a?

“Ta hiện nguyên hình không đem ngươi hù chết mới lạ” Hồ Tả nhéo mũi Văn Vũ một chút.

“A? Tiểu Tả nguyên hình ngươi cùng bọn Hồng Vũ không giống sao?”

“Đương nhiên không giống!”

“Ta muốn nhìn”

“Không cho ngươi xem”

Văn Vũ quơ kính trong tay “Kính chiếu yêu thật vô dụng a...”

“Ai nói với ngươi đây là kính chiếu yêu?”

Chẳng lẽ không sao? Nó sẽ không hiện ra hình dáng thật sự của ngươi sao?

Văn Vũ nhìn Hồ Tả chờ hắn trả lời.

“Gương này không phải kính chiếu yêu, nhưng nó cũng có thể phân biệt thủ thuật che mắt, ta biến thành Hà Kiến Quốc bất quá cũng chính là thủ thật che mắt mà thôi. Kỳ thật gương này chủ yếu là tại dưới ánh trăng có thể chiếu ra bộ dáng kiếp sau của một người. Bất quá với ta không tác dụng, ta liền đem nó như gương bình thường”

“Bộ dáng kiếp sau...?” Văn Vũ nhìn ánh trăng bên ngoài, kích động chạy ra, đối với gương loạn chiếu một lần, “Tiểu Tả ngươi gạt người. Ta vẫn còn là dạng này!”

Tâm Hồ Tả âm thầm đắc ý, chậm rãi đi ra đối với ánh trăng ngậy ngó cười “Đó là đương nhiên...bởi vì ngươi gặp ta a...Ha ha...” Ta vĩnh viễn cũng sẽ không cho ngươi rời đi.

Bên ngoài lạnh lắm, Văn Vũ cảm thấy mình không hiểu Hồ Tả nói gì, liền đem gương nhét vào ngực hắn, run run chạy vào phòng.

Hồ Tả giơ gương lên, mình thưởng thức một chút.

Thật đẹp a...

A? Chờ một chút! Người kia là ai?

Trong gương lại là một tên da vàng tóc đen mắt đen?! Không phải vẫn là khuôn mặt của mình sao!

Hồ Tả nhe răng, người nọ cũng nhe răng, Hồ Tả le lưỡi, người nọ cũng le lưỡi

Hồ Tả đập mặt gương “Này, không thể nào? Ngươi đừng giỡn chứ! Ta làm sao có thể là dạng này?!”

Hồ Tả chỉnh lại góc độ, soi vài lần, vẫn là thằng nhóc tóc đen! Làm sao có thể? Văn Vũ chưa sinh, ta cũng sẽ không có kiếp sau mới phải a!

Thiệt! Tám phần là bị thay đổi! Không tác dụng!

Hồ Tả vung tay, đem gương ném thật xa, xoay người vào nhà.

Gương: niên đại này, thành thực là không có kết cục tốt...

6. Chương 6

Trong thôn hiểm khi có người đến chiếu phim, Văn Vũ vui vẻ kéo Hồ Tả đi xem.

Đến nơi gặp trên mặt đất có một khối vải trắng coi như màn hình, nhìn xem thời gian không sai biệt, liền bắt đầu chiếu.

Văn Vũ cùng Hồ Tả rất không may, tới chậm, vị trí ngồi cũng chỉ còn có một người, chẳng còn cách nào khác đành đem băng ghế ra làm chỗ. Máy ảnh ‘ka- ki ka ki’ thanh âm trong phim phát ra.

Hồ Tả nhàm chán nhìn hình chiến tranh, cầu nhàu: “Ai... nhàm chán a... còn không bằng mỹ nhân trong gánh hát trước kia”

Văn Vũ hoảng sợ, may mắn thanh âm máy chiếu phim kêu lớn, không thì có người nghe được “Người không thích thì về trước đi”

Hồ Tả bĩu môi.

Thật sự khó chịu. Hiện tại rất muốn thân thân Văn Vũ, móng vuốt cũng muốn nắm tay Văn Vũ, chính là không được....Ai!

“Ta đây đi dạo xung quanh, xem xong ta đến đón người”

“Người không cần tới đón ta”

“Không được, đi trở về còn một đoạn đường dài”

“Cũng không có chuyện gì, vùng này trừ người ra không có yêu quái. Yên tâm” Văn Vũ chuyên tâm xem, đáp lại mấy câu rồi tiếp tục coi phim.

Ăn thịt người! Như vậy cũng có thể nói!

Hồ Tả đứng lên, bay tới nơi khác đi dạo.

Phim cuối cùng cũng tan, Văn Vũ cầm lấy băng ghế nhìn bốn phía. Hồ Tả cũng thật là, người chạy đi ghế cũng không chịu đem về.

Tiểu hài tử trong thôn vừa xem phim xong, hưng phấn, cầm gậy trúc đánh đánh giết giết.

Văn Vũ đang muốn bê hai cái ghế trở về, đột nhiên nghe một tiếng hô to: “Đại đao hướng quý chém đầu đây”

“Ba—” Một chút, gậy trúc ngạnh sinh sinh đánh vào mặt Văn Vũ.

Văn Vũ kêu lên một tiếng ngã xuống đất, băng ghế rơi khỏi tay, trên mặt lập tức nổi lên hỏa lạt, đau đến nước mắt không kịp lòng được chảy xuống.

“Các người...các người làm gì?” Văn Vũ ôm mặt

Tiểu hài tử đánh Văn Vũ, đầu tròn cũng lớn nhất nhóm gọi A Vồ, nó hùng dũng oai vệ lấy gậy trúc chỉ vào Văn Vũ.

“Mẹ ta nói, người là tiểu tư bản, đả đảo tư bản chủ nghĩa”

“Đả đảo tư bản chủ nghĩa!” bọn tiểu lâu la sau mông nó cũng hăng hái kêu lên, chạy tới đánh qua vài cái, đột nhiên một băng ghế bay tới đám tiểu quý.

“Các người làm gì?” Hồ Tả thấy phim chiếu xong muốn đến đón Văn Vũ, không nghĩ vừa lúc Văn Vũ bị một đám tiểu hồn đản khi dễ, đá băng ghế trước, sau lại nói!

A vồ vừa thấy, không phải Hà Kiến Quốc sao! Trước kia là người mà bọn chúng khi dễ, chính là một tên đại ngốc!

“Các chiến hữu, xông lên!” A Vồ vung tay, vài tiểu hài tử khác tiến lên

“Này, đừng a....” Văn Vũ biết Hồ Tả không phải dễ bắt nạt, xoay người chặn A Vồ, chính là A Vồ một cước đem y đá ra.

Điểm chết người chính là Hồ Tả thấy được trên mặt có dấu đánh hồng hồng, thũng cả lên!

Đây là cái gì hử?

Hồ Tả nhất thời nổi trận lôi đình, dùng sức vung tay, đem đám nhỏ kia văng thật xa, ngã xuống đất mỗi đứa đều ôm mông kêu đau.

Mẹ A Vồ chạy tới, vừa thấy con mình bị ‘đẩy’ ngã, liền đối Hồ Tả ồn ào “Người làm gì ? Chúng nó bắt quá chỉ là trẻ con người lại ra tay nặng như vậy?”

Sân trống đột nhiên nổi lên một trận gió lạnh, khiến Văn Vũ rùng mình một cái.

“Tiểu hài tử thì sao?” Hồ Tả bắt đầu nghiêng rằng ken két, làm thành bộ dáng muốn cắn người.

Không ổn...

Bộ dáng Hồ Tả...giống như dã thú sắp phát cuồng....

Văn Vũ lập tức đứng lên, nhặt băng ghế, kéo Hồ Tả đi. Vừa đi vừa quay đầu nói “Thật xin lỗi...thật xin lỗi”

Nói thế nào cũng không thể để người ta biết Hà Kiến Quốc là hồ ly tinh a...

Hồ Tả không phục bị Văn Vũ tha về lều tranh.

“Bọn chúng chỉ là trẻ con, người không cần nghiêm túc như vậy...”

Đau...đau quá...miệng bị đánh đến sưng lên, hiện tại nói thật không tiện. Văn Vũ dùng ánh mắt trách cứ Hồ Tả, hy vọng hắn có thể hiểu được là tốt rồi.

Hồ Tả một phen kéo Văn Vũ vào lòng, tỉ mỉ nhìn hồng ngân trên mặt y.

Đau lòng...

Vì cái gì chính mình nửa chừng lại chạy đi?

Lần sau nhất định phải thời thời khắc khắc bên cạnh Văn Vũ.

“Người trước dùng nước lạnh thoa một chút, ta đi một chút sẽ trở lại” Hồ Tả rất nhanh chạy đi, chạy đến phần mộ nào đó liền tiêu thất.

Văn Vũ biết, chỗ này là nơi ra vào của Hồ Tả, Hồ Tả nói qua, nhà hắn tại phía dưới bãi tha ma. Chính là nơi nơi không có cửa, không hiểu Hồ Tả đi vào thế nào.

Rất nhanh, Hồ Tả cầm thảo dược chạy về, mặt sau là một đàn hồ ly.

“Văn Vũ... ” Hồng Vũ phác cái nhảy lên cổ Văn Vũ, vươn đầu lưỡi chậm rãi liếm vết thương trên mặt của Văn Vũ “Văn Vũ, có đau hay không ”

“Không đau lắm...” Văn Vũ muốn cười với Hồng Vũ, chính là cơ mặt đều đau...

Hồ Tả ngồi bên cạnh Văn Vũ giã thảo dược, chúng hồ ở đây đều thực đau lòng, một mặt trách Hồ Tả ham chơi.

Văn Vũ bồn chồn, này Hồ Tả là sao? Hắn không phải không tốt...

Giã xong thảo dược, Hồ Tả đem Văn Vũ nằm xuống. Sau đó đem thảo dược nhẹ nhàng thoa lên dấu đánh hồng ngân. Văn Vũ nhất thời cảm giác đau đớn bớt rất nhiều, có một loại mát mát lạnh lạnh.

“Thì ra người đúng là biết xem bệnh?” Văn Vũ cười hỏi

“Thì ra bây giờ người mới tin”

“Hồ ly không phải sẽ gạt người đi, ta làm sao biết người nào nói thật, nói giả...”

“Ta thật thành thực” Hồ Tả khoe mã, tiếp tục thoa dược.

Hồng Lô bên cạnh trừng mắt liếc hắn một cái, dùng thần giao cách cảm nói với Hồ Tả “Vậy người như thế nào không trực tiếp nói cho y biết người thích y?”

“Ai cần người lo?”

Ngày hôm sau tỉnh lại, Hồ Tả không ở bên cạnh. Chỉ có Hồng Vũ cuộn tròn vùi đầu vào chân vùi vùi ngủ.

Hồng Vũ thật tham ngủ, tất cả mọi người đều cố gắng tu luyện, chỉ có nó là nhàn hạ. Lần trước trộm chạy trốn trong bụi cỏ ngủ, ngủ đến không cẩn thận bị Hà Kiên Quốc đem đuôi chém đứt một nửa!

Thật là không đáng thương mà.

Văn Vũ giật giật, tiểu hồ ly cũng mơ mơ màng màng tình mộng.

“Văn Vũ...người tỉnh rồi! Còn đau không?”

Văn Vũ sờ sờ, cảm giác ổn hơn.

“Hảo, Tiểu Tả đâu?”

Vừa nghe đến Văn Vũ hỏi Tiểu Tả, Hồng Vũ lên tinh thần. Nhảy một cái, run run lông đẹp “Lão đại tối hôm qua nhìn thấy người bị đau, càng xem càng không tư vị, mang huynh đệ đi trả thù rồi!”

“Ta đem qua kêu đau ”

“Đúng vậy! Người ngủ nói mơ, còn khóc gọi cha mẹ kìa...”

“Ừ...” Văn Vũ nhớ cảnh trong mơ hôm qua, bất kể cái gì cũng không nghĩ ra. Đột nhiên cũng nhớ tới Hồng Vũ nói câu sau : Mang theo các huynh đệ trả thù.

“Người mới vừa nói cái gì?” Văn Vũ kích động ôm Hồng Vũ.

“Chính là tìm thằng nhỏ khi dễ người tính sổ, làm cho bọn chúng chịu chút đau khổ”

Điều này là sao? Bọn chúng chỉ là đứa nhỏ! Văn Vũ đầu óc đột nhiên nghĩ đến yêu pháp đáng sợ, vội vàng mặt quần áo chạy vào thôn.

Đến thôn dạo một vòng, liền nghe được mấy đứa trẻ hôm qua...đều bị tiêu chảy, còn A Vô lại bị rút gân...

Văn Vũ cái gì cũng không nói, bốn phía nhìn xem có bóng dáng hồ ly hay không, liền một đường chạy chậm về lều tranh.

Chạy về thấy Hồ Tả đắc ý dào dạt làm bữa sáng.

“Hồ Tả ” Văn Vũ sinh khí kêu tên hắn.

“Người đã về rồi? Hồng Vũ nói người vào thôn, thế nào, vui không?” Hồ Tả thực vừa lòng với sở tác sở vi của mình.

Nhìn Hồ Tả như vậy, Văn Vũ càng thêm tức giận “Người nhanh lên đem yêu pháp thu hồi”

“Gì? Như vậy không tốt sao? Ai kêu bọn chúng khi dễ người”

“Ta nói rồi bọn chúng chỉ là đứa nhỏ, cho dù bọn chúng khi dễ ta, cũng không đáng chịu tội này! Người có thấy bọn chúng khó chịu không?”

“Thấy được, ta rất vui vẻ”

“Người...Người không phải người”

“Đúng, ta không phải người, ta là hồ ly ” Hồ Tả cười tủm tỉm đem cháo nấu xong lên “Nhanh ăn đi, nhất định đói bụng lắm”

Văn Vũ nắm ngoài bèo Hồ Tả “Người nhanh đem yêu pháp thu hồi đi”

“Không có đi! Ta muốn cho bọn chúng chịu đau ba ngày ba đêm ” Hồ Tả kéo tay Văn Vũ ra “Ai nha...”

Văn Vũ kéo tóc dài Hồ Tả “Người có đi hay không?”

Hồ Tả phát hỏa “Người vì mấy đứa đó...mà kéo tóc ta?”

“Kéo tóc người thì sao? Ta vẫn luôn nghĩ người là hồ ly, trừ bỏ người hút dương khí bên ngoài không có chỗ nào hỏng, chính là hiện tại, ta cảm thấy người là hồ ly hư”

“Ta làm như vậy còn không phải vì người!”

“Cái gì là vì ta? Ta có bảo người làm vậy sao?”

“Người là kẻ ngu dốt! Vì cái gì một chút oán hận cũng không?”

“Ta ngu, nhưng ta là người. Người là yêu tinh không rõ đâu, nhanh đem yêu pháp thu hồi đi”

Hai người bắt đầu trong phòng cãi cọ nhau, cuối cùng ‘phanh’ một tiếng, Hồ Tả lạnh mắt đá cửa đi ra.

7. Chương 7

Hồ Tả nấu cháo còn lưu lại trên bàn, hơi khói chậm rãi tản ra.

Văn Vũ ngồi xuống, ngơ ngác nhìn hai chén cháo...

Tiểu Tả sinh khí...

Ta chọc Tiểu Tả sinh khí

Hắn là một con hồ ly rất có nghĩa khí...

Văn Vũ một hơi uống sạch chén cháo.

Ân...rất ngon, là cháo gà.

Trẻ nhỏ dù sao cũng là trẻ nhỏ, mẹ nói qua, mỗi nam hài đều có lúc nghịch ngợm. Trẻ nhỏ cứ chậm rãi giáo, khi bọn chúng trưởng thành, liền sẽ biết nên làm thế nào, thế nào không nên.

Hồ Tả cho bọn nó loại trừng phạt rất nặng này trên thân thể...hơn nữa, bọn nó cũng sẽ không làm cho ‘trận đũa’ đó mà nhớ...cho nên, đây chẳng qua là đòn thuần trừng phạt thân thể, không phải dạy dỗ. Không có ý nghĩa.

“Hong Vũ? Hong Vũ...” Văn Vũ kiếm Hong Vũ trong bụi cỏ, rất nhanh Hong Vũ từ bụi cỏ chạy ra, nhào vào lòng Văn Vũ cọ cọ.

“Văn Vũ, người tìm ta?”

“Ân”

“Chuyện gì a?”

“Người có thể đem yêu pháp Tiểu Tả diệt trừ hay không?” Hồ Tả nhất định còn đang sinh khí, vẫn tìm Hong Vũ tốt hơn.

“A, cái kia a! Hồ Tả đã diệt trừ rồi” Hơn nữa, ta cũng sẽ không.

“Đã diệt trừ rồi?”

“Đúng vậy, Văn Vũ không tin, có thể vào thôn xem”

Thì ra đã diệt trừ...thật tốt quá.

“Ha ha...Ta tin” Văn Vũ sờ đầu Hong Vũ “Cám ơn người”

Buổi sáng, buổi trưa, buổi chiều, buổi tối...

Hồ Tả trộm nhìn hết thấy hoạt động Văn vũ.

Văn Vũ tìm Hong Vũ chơi, vì cái gì không đến tìm chính mình?

Đáng giận mà

~Hơn nữa...không ở cạnh mình, Văn Vũ tựa hồ cũng tốt, cả ngày chẳng biểu tình gì...thế mà Hong Vũ vừa làm nũng liền cười một cái— có điều ăn kém một chút.

Hồ Tả rất muốn trở lại bên người Văn Vũ, chính là, chính mình buổi sáng lại làm hung như vậy, còn kém đem cửa đánh ngã...hơn nữa...hơn nữa...phía sau có tới mấy ánh mắt lóe sáng nhìn chằm chằm mình, siêu cấp khó chịu.

“Muốn về rồi? Vậy trở về đi! Trở lại ôm Văn Vũ trong ổ chăn ấm áp...ngao ngao...”

“Thiết, nhìn bộ dáng như chết của hần kia, hần là tại muốn Văn Vũ đến thỉnh hần về...cứ từ từ mà chờ đi!”

“Không cần phải tự cao tự đại, chúng ta là động vật không phải người, người không cần để ý mặt mũi mình”

Hồ Tả “hừ” một tiếng, xoay người đi vào trong.

Không để ý tới mấy câu nói hồ đồ đó.

Kỳ thật mấy lời đó cũng đúng...Hồ Tả là chờ Văn Vũ đến tìm hân.

Nếu Văn Vũ có một chút để ý đến hân, y sẽ đến tìm .

Chính là, Hồ Tả đợi ba ngày, Văn Vũ một chút động tĩnh cũng không có.

Sau giờ Ngọ Văn Vũ đem ghế dựa ra ngoài phơi nắng, dù sau mùa đông việc nông cũng nhàn, mỗi ngày có rất nhiều thời gian nghỉ ngơi. Hồng Vũ ăn no lặn cái bụng cọ cọ. Để Văn Vũ tùy ý vuốt lông, thỏa mãn mà bò đi tu luyện.

Hồ Tả nhìn có chút nóng lòng, trái nhìn phải nhìn, mọi người đều giống nhau đang tu luyện, liền trộm cười, biến hóa nhanh chóng, thành một tiểu hồ ly tựa Hồng Vũ đáng yêu, phe phẩy cái đuôi cười tủm tỉm chạy tới bên Văn Vũ.

Một hai một, trái phải trái, một hai một, trái phải trái...

Hồ Tả lâu lắm không đổi thành dạng hồ ly, đều quên cách thế nào vút cái đuôi. Chỉ có thể ở trong lòng mở cờ, hết sức phối hợp tứ chi bước đi, lay lộng cái đuôi...

“A? Tiểu Tả, người tới rồi?” Văn Vũ vừa thấy hồ ly, liền vươn tay mỉm cười

“ ? !”

Làm sao người biết ta là Tiểu Tả?

Hồ Tả nhất thời đứng hình, vốn nghĩ như Hồng Vũ nhào vào lòng ngực Văn Vũ, ha ha ăn đậu hủ, chính là hiện tại...

“Tiểu Tả, đây là nguyên hình của người sao? Thực đáng yêu a! Có không muốn ta giúp người vuốt lông a?” Văn Vũ tay hướng hân vậy vậy, Hồ Tả giống như bị chú chạy đến bên người Văn Vũ, để y ôm.

Văn Vũ đem Hồ Tả đặt lên đùi, ôn nhu vuốt lông. Hồ Tả hí mắt, rất ngoan ghé vào đùi Văn Vũ, cụp lỗ tai, hưởng thụ ôn nhu của Văn Vũ.

Trên lưng được vuốt tốt lắm, Hồ Tả trở mình, mở tứ chi, hất hàm lên, để Văn Vũ tiếp tục.

Không biết khi nào, bọn Hồng Lôi lại xuất hiện ở phía sau bụi cỏ.

“Nhìn bộ dáng nịnh nọt của hân, thật là xấu!”

“Hân đúng gian trá a, hồ dạng thật của hân đâu phải như thế đâu”

“Ngô ngô, lão đại nếu biến nguyên hình, Văn Vũ sẽ bị hân đè chết...”

Hồ Tả vươn lưỡi liếm mũi, hỏi “Văn Vũ, làm sao người biết ta là Tiểu Tả? Người chưa thấy qua dạng đó của ta...”

“Cái này a... Bởi vì trên người người có cổ hương vị...ta vừa nghe đã biết người”

“A?” Hồ Tả khẩn trương nâng đầu lên, đuôi thẳng tứ chi, liều mạng ngửi cánh tay

Xong rồi, chẳng lẽ ta lại có hồ xú? Chính là từ nhỏ đã mang hương vị này, sao mình không nghe thấy?

>_

Văn Vũ, thực xin lỗi, lâu như vậy làm người ngửi mùi khó chịu này, ô... “Người là nghe thấy cái gì? Chẳng lẽ chính người không thấy sao?” “Văn Vũ...Thực xin lỗi...Ta không biết thì ra mình lại có mùi hôi...” Hồ Tả dùng móng vuốt che mắt mình, thật sự mắt mù. “Ha ha...” Văn Vũ cười rộ lên, sờ sờ đầu Hồ Tả, nói “Cái gì nha, ta là nói trên người người có cổ hương hương vị” “Hả? Hương? Không phải thôi?” Hồ Tả buông một móng vuốt nhìn Văn Vũ Văn Vũ nắm Hồ Tả lên, tiếng lên cổ hân ngửi ngửi “Đúng vậy, là hương, cho dù người biến thành hình dạng hồ ly cũng có mùi này” “Hả...” thì ra là hương...thật tốt quá...hại ta khẩn trương. Hồ Tả thở ta một hơi, mềm mềm ngồi phịch trên đùi Văn Vũ. “Tiểu Tả, người về sao đừng cùng người khác dùng yêu pháp” Văn Vũ đột nhiên nghiêm túc nhìn Hồ Tả, xem ra Văn Vũ vuốt lông cho Hân, mục đích chính là cái này. “Ta đã biết. Ta sẽ không để cho bọn họ chọc giận là được” “Người nói, ta nhìn

người sao” Văn Vũ trạc trạc mũi Hồ Tả, tiếp tục vuốt lông hấn. Hồ Tả nghĩ về sau như thế nào cũng phải bảo vệ Văn Vũ, như thế nào cũng để Văn Vũ cách đám người đó xa một chút...Tốt nhất đem Văn Vũ giấu đi, không cho bất luận kẻ nào nhìn đến! Chính là Văn Vũ không phải đồ vật, sao có thể giấu? Văn Vũ từ ngực vuốt lên bụng, sau đó, thấy được một cái nhỏ nhỏ nổi lên Văn Vũ tò mò cười “A? Tiểu Tả đây là tiểu kê kê của người?” Ta trạc, ta trạc trạc... “AAA~~” Hồ Tả nhảy dựng lên. “Oa !!!!” Văn Vũ đột ngột bị Hồ Tả làm sợ lùi về phía sau đến nỗi ngã xuống ghế, còn chưa đứng lên đã thấy Hồ Tả cong đuôi chạy mất mạng... “Oa ha ha ha ha...” “Hi hi hi, ha ha a...” Hồ Tả chạy trốn vào bụi cỏ mới phát hiện một đám hồ ly lẩn lộn trên đất cười, chảy cả nước mắt. “Cười cái gì!? Cười cái gì?” Hồ Tả tức đến khó thở rống to. “Hừ” Hồng Lôi đứng lên, chân trước ôm ngực “Kính nhờ người về sau không cần chạy ra ngoài làm mất mặt được không?” “Người nói cái gì?” “Ta nói người mất mặt” Hai hồ ly giằng co, gầm nhẹ, đều nhìn đối phương không vừa mắt. “Người có phải hay không là bởi vì ta đánh bại chức lão đại của người nên xem ta không vừa mắt” “Ta không có nhỏ mọn như người, chính là cho rằng người đánh mất tôn nghiêm của Hồ ly” Chúng hồ bắn đầu ồ ào “Đánh a, đánh a

” Hồ Tả dùng chân trước cào đất “Nếu người có tôn nghiêm, chúng ta sẽ đánh một trận” “Một mình đấu một trận, có loại gì, cũng không được dùng phép thuật, dùng phương thức nguyên thủy” “Hảo” Hai con hồ ly dựng hồng mao cả người, nhe răng nanh, giằng co nhau trong cỏ, đột nhiên xoay vào đánh nhau, nhất thời bụi bay đầy đất, tiếng trở uy vang từng trận, đưa Văn Vũ đang tìm kiếm Hồ Tả tới. “Tiểu Tả?” Văn Vũ kinh ngạc nhìn hai con hồ ly đánh nhau, trong đó có một là Hồ Tả đi. “Hả? Văn Vũ?” Hồ Tả tạm dừng, không ngờ bị Hồng Lôi một cước đạp ra ngoài. Cái gọi là nguyên thủy phương thức, chính là hai bên vật lộn. “Tiểu Tả?” Văn Vũ kinh hô, vươn tay tiếp được Hồ Tả. Hồ Tả cùng Hồng Lôi trên mình đều là đất, da lông nguyên bản sạch đẹp giờ hỗn độn bất kham. Hồng Lôi oán hận nói “Thiết! Bất quá là mấy trăm năm đạo hạnh, vật lộn người còn kém rất nhiều” “Người nói cái gì?” ắn đau Hồ Tả muốn xông lên đánh tiếp, nào ngờ bị Văn Vũ đè lại. Văn Vũ hai tay ôm nách Hồ Tả, ôm hấn lên. “Tiểu Tả, ta vừa rồi...có phải hay không lộn đau người?” Theo bản năng Văn Vũ hướng bụng dưới Hồ Tả nhìn lại Hồ Tả lập tức xoa đuôi về trước, che giấu. Cụp hai lỗ tai, dùng hai chân sau che lại, xấu hổ trả lời “Không...không có...” “Thiết, thật sự là nên chém chết người” Phía sau truyền đến tiếng Hồ Lôi ghê tởm, Hồ Tả muốn tránh thoát tay Văn Vũ nhào tới cầu xé, chính là, Văn Vũ chẳng những không buông mà còn nói Hồ Tả là đặc tội không được, có cừu tất báo, thật sự là Hồ Tả tức chết. Hồng Lôi Kêu ngạo dựng thẳng đuôi, tiêu sái xoay người đi. Mọi người cùng tản ra đi về, Hồng Phong lúc đến gần bên chân Văn Vũ, không nhanh không chậm nói: “Văn Vũ, người cứ việc trạc lão đại, hấn sẽ không thấy đau, ngược lại cảm thấy thực thoải mái a” “Nhiều hồ ly như vậy tìm chết, người như thế nào cũng thể” Hồ Tả chửi ầm lên, Hồng Phong cười gian hề hề híp mắt đi. Văn Vũ không hiểu Hồng Phong nói gì, nháy mắt nhìn Hồ Tả, Hồ Tả đỏ mặt cúi đầu. May mắn có lông da dày chống đỡ, không thì y đã thấy mặt hấn đỏ...

8. Chương 8

Buổi sáng ngày kế, Hồ Tả vẫn sớm rời giường làm điểm tâm. Đợi thật lâu, Văn Vũ cũng không rời giường.

Hồ Tả thầm nghĩ: Nhất định mấy ngày nay ta không bồi bên người Văn Vũ, khiến hấn khó ngủ thức trắng đêm, ngủ không ngon!

“Văn Vũ, rời giường thôi!” Hồ Tả tinh thần hưng phấn, cách chặn vỗ Văn Vũ.

“Ngô...” Văn Vũ từ trong chăn thoát ra hai má đỏ bừng, dùng đôi mắt đầy sương mờ mịt nhìn Hồ Tả.

Văn Vũ thật đáng yêu!

Hồ Tả mặc kệ Văn Vũ có đánh răng hay không, cúi đầu hút lấy dương khí.

A? Như thế nào lại nóng như vậy?!

“Tiểu Tả...ta...Đầu ta choáng váng...” Hơn nữa sáng sớm bị hấn ‘hôn’ Văn Vũ cảm thấy đầu óc mình choáng váng.

“A?” Hồ Tả lập tức sờ trán Văn Vũ, sau đó lại luồn tay vào chăn sờ soạn tay Văn Vũ, tượng mô tượng dạng bắt mạch.

“Tiểu Tả...ta có phải hay không sắp chết...”

“Người nói cái gì? Người thế nào lại chết?”

“Ngô...ngô...” Văn Vũ khóc lên “Đầu đau quá...ta dương khí có phải hay không bị người hút hết...?”

Đúng vậy, đêm qua Hồ Tả đã ba ngày không hút dương khí, khó chịu muốn chết, vừa chạng vạng liền đem ‘phần ba ngày’ hấp về.

“Người nói ngốc gì vậy? Dương khí thế nào lại bị hút sạch?”

Văn Vũ tựa hồ không nghe Hồ Tả nói, tự mình khóc “Ta chết người cũng không được đến tìm gia đình ta...ta muốn trông thấy mẹ ta...”

Ai... bệnh, liền nghĩ đến mẹ, thật là một đứa nhỏ.

“Không có việc gì, chính là phát nhiệt thôi” Hồ Tả hôn một cái an ủi “Người đừng đứng lên, nằm một lát, ta bốc thuốc cho người” Hồ Tả đem Văn Vũ nhét vào ổ chăn, gọi Hồng Vũ tới, sau đó đi vào trong bốc thuốc.

Văn Vũ nặng nề nhắm mắt lại, Hồng Vũ tiến vào ổ chăn Văn Vũ bắt đầu nóng lên, tản nhiệt, xuất mồ hôi.

Vừa cảm thấy được luồng nhiệt, Văn Vũ phản xạ ôm lấy Hồng Vũ, thì thào gọi “Tiểu Tả...Tiểu Tả...”

Xem ra bệnh đến không rõ, nhanh như vậy đã ngủ đến mơ mơ màng màng.

Hồng Vũ dù sao cũng là hồ ly, vừa ngốc vừa khờ cũng có chút giáo hoạt thiên phú, nó hai mắt vừa chuyển, biến hóa thành tiếng Hồ Tả “Văn Vũ, ta thích người”

Văn Vũ không trả lời, chính là khóe miệng hơi kéo.

Này xem như thẹn thùng mỉm cười?

Hồng Vũ tiếp tục “Văn Vũ, người thích ta sao?”

“Ngô...Ngô ngô...”

Cái “ngô ngô” này rốt cuộc là ý gì?! Hồng Vũ không hiểu

“Văn Vũ...người nguyện ý vĩnh viễn cùng ta một chỗ, làm ta yêu...oa a~~ đau a

”

Hồ Tả đã trở lại.

— — — |||

Hắn vừa đến liền nghe cái tên chuyên gây chuyện nói hươu nói vượn, lập tức nhéo tai nó kéo ra.

“Hồng Vũ! Người đang làm gì?”

“Ngô...” Hồng Vũ ủy khuất, xoa lỗ tai oán giận, “Ta muốn biết Văn Vũ đối người có ý tứ gì...thừa lúc Văn Vũ mơ hồ, có thể hỏi ý tứ của y...”

“Có thì sao? Mà không thì sao?” Hồ Tả trừng mắt.

Hồng Vũ trộm cười “Có như vậy thì tốt rồi, không đúng sự thật...”

Hồng Vũ nhắm mắt lại ngưỡng đầu bắt đầu ảo tưởng, chưa nghĩ được bao lâu liền “Hắc hắc” cười ra tiếng. Kết quả bị Hồ Tả một cước đá ra ngoài.

Hồng Lô bọn chúng biết Văn Vũ bị bệnh, hảo tâm chạy vào phòng xem, cùng phụ trách nấu thuốc.

Hồ Tả nhìn Hồng Lô để lửa lớn “Hồng Lô, lửa nhỏ, lửa nhỏ, nấu thuốc cần lửa nhỏ”

Hồng Lô nguýt hắn một cái, đem lửa tiêu trừ một chút.

Từ xưa, hỏa hồ là tiên gia tốt nhất hỏa công, hỏa thể thu phóng tự nhiên, thanh khiết không bụi trần, rất nhiều hỏa hồ đều được lên thiên đình làm hỏa công, làm được tốt còn được chức vụ trừ sư.

Nói thật ra, Hồng Lô từng hoài nghi Hồ Tả là trù sư trên thiên đình, vì hần nấu ăn phi thường ngon. Bất quá Hồ Tả bản thân chưa từng nhận qua.

Mà “Hồng hồ tộc” có thói quen tự do tự tại, cuộc sống vô cầu vô thúc ‘du mục dân tộc’ cho tới bây giờ đều nơi nơi lưu lạc, thẳng đến Minh giới cần quét, gắn liền thời gian bức bách, mới ở nơi này sinh sống.

Một lần trụ, đã muốn mấy trăm năm...

Lúc trước Hồ Tả còn lấy “Giang hồ lang trung” vì người trong thôn xem bệnh, nhưng theo y thuật phát triển, Hồ Tả dần dần lui về ở ẩn, cùng với bên ngoài hoàn toàn đoạn tuyệt lui lói.

Thẳng đến Văn Vũ xuất hiện, gọi lên dục vọng cùng người kết giao của Hồ Tả. Tất cả mọi người sôi nổi đoán, có phải hay không đã đến kỳ động dục của Hồ Tả...

“Hồ Tả, Hồng Vũ nói đúng đấy, ngươi là nên hỏi ý tứ Văn Vũ. Ta xem...Ngươi đã muốn biểu hiện rõ ràng...” Hồng Lô đảo đảo được “Nếu, y đối ngươi có chút ý tứ cũng không, ngươi vẫn là nên thoát thân sớm...từ xưa nhân yêu luyện...đều thực gian nan. Huống chi ngươi đơn phương, thật sự khó càng thêm khó...”

Hồ Tả ngồi ở bên giường, ôn nhu vỗ về mặt Văn Vũ “Từ từ...chờ chút đi...”

“Ngươi có thể đợi đến kết quả ngươi muốn sao?”

“Hắn là có thể...” Hồ Tả suy nghĩ, nhìn Văn Vũ, đột nhiên thốt ra “Ta yêu ngươi...”

Văn Vũ như nghe được “Ngô ngô” hai cái, mồm miệng không nhẹ đáp “Ta cũng yêu ngươi...”

Hả?!

Hồ Tả hai mắt nhất thời tỏa sáng, kính động hỏi Hồng lô “Ngươi...ngươi có nghe hay không? Văn Vũ nói yêu ta! Y nói y yêu ta”

Hồng Lô làm qua bộ dáng không tin tưởng, nghiêng đầu nhìn Hồ Tả.

Không có khả năng đi?

Hồ Tả người này sao có thể nhanh như vậy đã thành công?

Văn Vũ nhất định là hồ đồ!

Hồ Tả đắc ý hôn hôn Văn Vũ, quyết định thử lại lần nữa “Văn Vũ, ta yêu ngươi”

Quả nhiên, “Ta cũng yêu ngươi...”

Hơn nữa, trả lời so với vừa rồi còn rõ ràng hơn

Hưng phấn từ đầu ngón chân lên tới đỉnh đầu, Hồ Tả cao hứng nhảy dựng lên hướng chúng hồ tuyên bố, đột nhiên Văn Vũ bổ sung hai từ “Mẹ ời...”

Hồ Tả “Phanh” ngã xuống, chúng hồ há miệng, run run bụng, từ con từ con rời khỏi lều tranh.

Vọt tới thật xa, bắt đầu cười ha hả.

Hồng Lô không cười, chính là kinh bỉ nhìn Hồ Tả quỳ rạp trên mặt đất, tứ chi vô lực.

Tiếp tục tiên được.

Văn Vũ kích thích Hồ Tả một chút cũng chưa tỉnh, cố tình vươn tay sờ loạn, quơ được tay Hồ Tả bắt đầu khóc gọi mẹ, Hồ Tả rơi vào đường cùng đành phải hồng y.

“Văn Vũ ngoan, mẹ ở đây này”

Văn Vũ bắt đầu làm nũng “Mẹ...con muốn ăn bánh chẻo...”

“Hảo, mẹ làm cho ngươi bánh chẻo”

“Mẹ...khi nào được chơi diều...”

“Mùa xuân, chờ mùa xuân, mẹ mang ngươi đi chơi diều...”

“Mẹ...”

... ..

“Mẹ...”

....

Thật sự là mẫu tử tình thâm...

Văn Vũ gọi đến sâu tình, mặt Hồ Tả càng đen...

Cuối cùng, ngay cả Hồng Lôi chịu không nổi, chạy ra ngoài “Ha ha ha hả” cười đến mấy phút đồng hồ mới trở về tiếp tục tiên dược.

Vì thế rất nhanh, Hồ Tả có tên gọi mới — Hồ mẹ

Vài ngày sau, Hồ Tả ở trong phòng Văn Vũ uống được, Hồng Phong từ bên ngoài chạy vào “Hồ mẹ, được liệu trong khổ không còn nhiều”

Văn Vũ không hiểu hỏi “Tiểu Tả, vì cái gì bọn họ gọi người là hồ mẹ?”

Còn không phải tại người! Đáng giận Văn Vũ thế nhưng một chút ký ức cũng không có!

9. Chương 9

Thái dương còn chưa xuống núi, Văn Vũ bệnh cũng đỡ hơn nhiều. Tuy rằng không nói nhưng họ khan liên tục.

“Hồng Lôi, đêm nay kính nhớ người chiếu cố Văn Vũ một chút”

“Vì cái gì không kêu Hồng Vũ?”

“Nó còn nhỏ, không chừng chặc...” Hồ Tả liếc nhìn Hồng Vũ lăn lộn chơi đùa bên ngoài, nhớ tới ý đồ Hồng Vũ. Thăng nhóc này đối Văn Vũ không an phận, về sau nên đề phòng.

Sau khi kính nhờ Hồng Lôi, Hồ Tả vội vàng ly khai.

Đêm nay, hắn muốn đến Trường Bạch sơn lấy nhân sâm.

Chờ Văn Vũ hết bệnh, hắn phải hoàn toàn bồi bổ.

Văn Vũ oa tại ổ chăn ấm, nhìn Hồ Tả đưa tiểu thuyết.

Hồ Tả nói, đêm nay hắn có chút việc, không trở lại. Lại bảo Hồng Lôi đem được nóng lên. Tuy rằng Văn Vũ không muốn phiền Hồng Lôi, nhưng, vì bát thuốc cổ ý phải đun nấu nên thật sự phiền toái...

“chi nha” một tiếng, cửa mở. Dù sao Hồng Lôi cũng phải vào, cửa không cài thuyên.

Văn Vũ cúi đầu nhìn lại, không có hồ ly, chỉ có một đôi chân. Ngẩng đầu, mới nhìn đến liền khăn trương.

“Tiểu đội trưởng?!” hắn tới đây làm gì.

Kinh ngạc không thôi Văn Vũ theo bản năng nhét thư vào ổ chăn.

“Nha Văn Vũ sao chỉ mình người?” Tiểu đội trưởng lăm lét đảo mắt, nhanh chóng quét hết thái căn phòng “Hà Kiến Quốc đâu?”

“Hắn...Hắn...” Văn Vũ căn bản không nghĩ tới lúc này cũng có người tới, hơn nữa là trực tiếp chạy vào nhà, y khăn trương nửa ngày “hắn” không nghĩ ra nguyên do.

Xong rồi...cái này coi như xong...

Tiểu đội trưởng nhìn chằm chằm chén thuốc trên bàn, bưng lên “Cái này...”

“Úc, ta, ta sinh bệnh, đang uống thuốc...” Văn Vũ vội vàng giải thích, cái này thật không ổn, gia cụ bằng trúc, hỏa đẳng dầu tinh xảo, đệm chăn tơ lụa.

“Không phải, ta là hỏi ngươi bát ngọc này là từ chỗ nào tới?” tiểu đội trưởng cầm trong tay, còn nhìn chăm chăm một bên đồ đựng thức ăn “Đây là Bạch Ngọc đi?”

Văn Vũ khẩn trương cúi đầu, che miệng ho khan không ngừng...vốn có chút tái nhợt giờ cứ như sung huyết. Nên giải thích thế nào đây ?

Nói cho hắn biết nơi này có hồ ly tinh? Loại lý do này ai mà tin.

Hơn nữa, cũng không thể...Tiểu Tả là bằng hữu của ta, chưa biết được kết quả tình huống, sẽ không thể làm tổn thương hắn!

Một việc đều giả đồ hồ...

“Ta...ta không hiểu, đây là lúc ta đào huyết, chính là vừa lúc bát vỡ, cho nên ta mượn dùng, dùng...”

Văn Vũ cảm thấy đây là lý do tốt, có thể nói có lệ, y sau khi nói xong, lẳng lặng chờ tiểu đội trưởng phản ứng.

“Trong mộ?” nguyên lai trong mộ có bảo bối này “Thế đèn ? Còn chần?”

“Cũng...cũng là...”

Tiểu đội trưởng trong mắt hiện lên tham lam, bộ dạng thối tha nói “Văn Vũ, không phải ta nói ngươi, đây là ngươi không đúng. Này đồ trong mộ đào ra cũng không phải của ngươi, ngươi sao có thể làm như đồ của mình? Này đều là đồ của tập thể, đồ của quốc gia, ngươi nói đúng hay không ? ”

“Đúng, đúng...”

“Hà Kiến Quốc đâu? Ta cũng muốn cùng hắn nói ”

“Không rõ lắm, hắn nói hắn ra ngoài” Văn Vũ càng nói càng nhỏ, tiểu đội trưởng nhận định y hiện tại thập phần chột dạ, lại càng giải vây.

“Ta hiện tại đem mấy thứ này tịch thu, ngày mai ngươi cùng Hà Kiến Quốc đến thôn, giao đãi cho rõ ràng”

“Ân, ân...” Văn Vũ sợ hãi gật đầu.

“Không có việc gì” tiểu đội trưởng giả vờ an ủi “Các ngươi còn nhỏ, sẽ không có chuyện gì, đã nói không biết là được”

“Ân...”

Tiểu đội trưởng cầm chén được hưởng mặt đất đổ, cùng đồ ăn một chỗ, tiến lên nhắc chân bông Văn Vũ lên, thư Văn Vũ giấu liền rớt ra.

“Hong lâu mộng?” Tiểu đội trưởng nhặt lên, cau mày đọc tên “Ngươi thế nào lại xem loại sách này? Không thể!”

“Ta...Ta...” Văn Vũ chân tay luống cuống, Hồ Tả gần đây miêu tả chút ái tình trong tiểu thuyết cho y, dù sao chính mình ‘không thể ăn’ liền nhìn vậy.

“Từ đâu có?”

“ Là...Là...khụ khụ...”

“Là trong mộ đào ra?” Tiểu đội trưởng trước nói.

“Ân...” Cái gì cũng bên trong mộ đào ra, loại trả lời này kỳ thật cũng không kém bao nhiêu, nhà Hồ Tả, là ngay bên dưới mộ phần.

Tiểu đội trưởng mắng Văn Vũ một trận, Văn Vũ cái gì cũng không nghe vào, ngoan ngoãn ngồi bên giường cúi đầu, trong lòng yên lặng gọi tên Tiểu Tả.

Rất cục tiểu đội trưởng ‘vừa lòng’ ly khai, ôm một đồng đồ vật lớn đi như bay.

Văn Vũ xuất ra thăm cũ bị Hồ Tả ghét bỏ, trải trên giường.

Đi ra ngoài nhẹ nhàng gọi Hồng Lôi, được bị đổ, không cần phải nổi lửa.

Sắc trời đã tối, không trung bắt đầu lên sao trời.

Hồng Lôi không thấy, kêu vài lần, cũng không đáp lại.

Tính, hần đại khái vội đi.

Văn Vũ trở về phòng, dùng thảm cũ gắt gao bao lấy chính mình, gượng ép ngủ.

Tiểu đội trưởng không trực tiếp trở về, hần nhìn xung quanh, lén lút trong rừng. Nhắt lên một nhánh cây bắt đầu đào hố. Đào xong lại đem bạch ngọc chôn vào, chỉ chừa lại một cái bát cũng đôi đũa làm công tác báo cáo kết quả. Hần cười đắc ý, tại hố lấy nhánh cây làm ký hiệu, miễn cho đêm nay tuyết qua sẽ mất dấu.

Đột nhiên.

“Trương tiểu đội trưởng, người làm gì ? ”

“A?” tiểu đội trưởng cả người run lên, bị người phá hiện sao? Trong bóng đêm mơ hồ phát hiện người này là Hà Kiến Quốc, nguyên lai là Hà Kiến Quốc...không sợ “Ta đang làm gì người quản được sao?”

Hà Kiến Quốc lạnh lùng nhìn, bắt đầu “hừ hừ” cười lạnh. Tiểu đội trưởng đứng lên kinh miệt nhìn hần, gió lạnh thổi phía sau hần tựa hồ có cái gì theo gió thổi qua...đó là cái gì? Là đuôi động vật....?

... ..

... ..

Văn Vũ tỉnh lại, ổ chăn ấm áp, nắm một chút, ngó? Như thế nào...là mềm mại kia? Ngày hôm qua không phải bị lấy đi sao?

Hồ Tả bưng chén thuốc đến, kia là bát ngọc?

“Văn Vũ, mau đứng lên, uống thuốc ” Hồ Tả sáng sớm trở về chuyện thứ nhất chính là tiên dược.

Văn Vũ nhìn kỹ Hồ Tả, trên người có chút bẩn, tóc hơi loạn, trên mặt có năm vết gì đó.

“Tiểu Tả, người đi đâu vậy?”

“Không nói cho người” Hồ Tả cười tùm tùm đem chén dược đặt xuống “Ta đi tẩy một chút, ta biết mình thực bẩn”

Thật kỳ quái.

Đây là chuyện gì? Như thế nào...đồ vật lại trở về.

Ngày hôm qua là mộng, vẫn là hôm nay là mộng ?

Hồ Tả chạy vào, Hồng Phong vừa lúc nghe thấy hần “Nha, hồ mẹ, như thế nào bẩn như vậy. Cùng người đánh nhau ? ”

“Ai...đừng nói nữa...ngày hôm qua đào tôn tử của lão quái nhân sâm, cùng đám nhân sâm lão quái đánh một trận...”

“Thế đào được không?”

Hồ Tả đắc ý cười, từ trong ngực lấy ra một gốc nhân sâm thật lớn “Đương nhiên là được ”

“Đây là cái gì?” nhân sâm bị một khăn tay cột lấy? Hồng Phong bắt nó mở ra.

“Oa oa oa oa...”

Nhân sâm lập tức gào khóc...chợt nghe còn tưởng rằng bảo bảo nhà ai đói sữa...

(—__—)|||

Hồng Phong lập tức che miệng oa oa, “Này, hồ mẹ, đây không phải là nhân sâm thành tinh sao? Người đào một nhân sâm biết nói chuyện trở về, Văn Vũ đồng ý ăn mới là chuyện lạ!”

Hồ Tả đem oa oa giao cho Hồng Phòng “Hừ! Bị bọn chúng quay đánh cả buổi tối, ta không đem tiểu tử béo mập trở về ta không cam lòng! Người giúp ta đem nó rửa sạch phơi nắng! Ta tìm Văn Vũ có việc. Còn có, ngàn vạn đừng cho nó chạm đất, không thì nó sẽ chui vào đất chạy mất” nói xong liền tiến về nhà tắm.

Hồng Phong ngáp một cái, nghĩ thầm đem cái loại chuyện nhàm chán này giao cho Hồng Lôi.

10. Chương 10

Tuyết ngừng trời trong, ánh mặt trời chiếu xuống, nơi nơi đều chói mắt.

Hồ Tả vui vẻ nắm tay Văn Vũ, đang từ từ tiêu sái đi trên đường nhỏ “Văn Vũ, chúng ta đi chỗ nào?”

“Đi vào thôn, tiểu đội trưởng có chuyện tìm chúng ta...”

Văn Vũ đem chuyện tối hôm qua nói một lần, hỏi hẩn vì cái gì thứ kia trở lại.

Hồ Tả siết tay một chút, ngậm miệng không trả lời. Văn Vũ tiếp tục trầm mặc.

Mau vào thôn, Hồ Tả cùng Văn Vũ rất xa thấy thôn dân tụ tại bờ sông, vớt cái gì đó. Văn Vũ chạy tới, xa xa đứng ở phía sau đám người.

Vớt...vớt lên chính là một khối thi thể cứng ngắc.

“Tiểu đội trưởng...!” Văn Vũ liền nhận ra cách ăn mặc, giật mình há to miệng.

Hồ Tả không có quá lớn ngoài ý muốn, chính là lẳng lặng mà nhìn.

“Xem ra là hôm qua chưa kết băng ngã xuống”

“Hảo hảo, thế nào lại rơi xuống sông?”

“Thật sự làm bậy...”

Bọn họ sôi nổi nghị luận, Văn Vũ nhìn tiểu đội trưởng, vẻ mặt hẩn vẩn, như là trước khi chết gặp gì đó kinh dị lắm.

Thôn trưởng dùng bao tải che lấy thi thể, cúi đầu thấy trong tay hẩn có gì, thôn trưởng rút ra, hỏi mọi người “Đây là...cái gì?”

Rất nhiều người ngồi xổm xuống nhìn

“Đây là lông động vật...”

“Hồng sắc a...”

Văn Vũ im lặng hít thở, nhưng là thở ra càng ngày càng dồn dập...

Hồ Tả bày ra bộ dáng không hề gì.

Đối với hẩn mà nói, người như thế chết hết thế giới mới thanh tĩnh. Lần trước Văn Vũ đưa rau dưa, cư nhiên còn vớ vết tài sản tới cửa, nói đúng là không cho hẩn điểm tốt hẩn liền nói đội sản xuất Văn Vũ cùng Hà Kiến Quốc tích trữ riêng rau dưa.

Hừ, thật buồn cười.

May mắn người như thế điểm yếu còn nhiều, tùy tiện nhéo mấy cái là hẩn câm miệng, bất quá, câm miệng một chút, cư nhiên lại tìm tới cửa.

Quả nhiên là muốn chết.

Xa xa, một nữ nhân kéo theo mấy đứa nhỏ chạy tới, một nhào đến bên người tiểu đội trưởng òa khóc... đứa nhỏ hiểu chuyện vì biết ba ba không còn liền bắt đầu khóc, không hiểu thì thấy mẹ đang khóc, nên cũng khóc theo...

Chung quanh thôn dân cúi đầu, bắt đầu lau nước mắt...

“Người đem qua đi đâu?”

“Àn? Người hỏi ta?” Hồ Tả chỉ mình.

“Đương nhiên hỏi người”

“Ta đến một nơi xa nhà ấy” Hồ Tả cười cười.

Văn Vũ nhìn hần, hần cứ nhiên còn cười, cười đến thoải mái, như vậy tự tại.

Văn Vũ nắm tay hần lôi về, người kia một chút đều không nên xuất hiện tại hiện trường này.

“Người tới hôm qua rốt cuộc đi đâu làm gì?”

Vừa vào lều, Văn Vũ nói câu đầu tiên với Hồ Tả chính là tới qua hần đi đâu. Vì thật sự khả nghi, bộ dạng buổi sáng, cực kỳ giống cùng ai đây đưa.

Hồ Tả nghe ra ý Văn Vũ, có chút mất hứng “Văn Vũ, người hoài nghi ta?”

“Vậy người nói cho ta biết, vì cái gì ngày hôm qua đồ bị mang đi, hôm nay trở lại?”

“Ta không biết” Hồ Tả xoay người, đưa lưng về phía Văn Vũ, hần không thích bộ dáng Văn Vũ sinh khí “Cái loại người này chết là xứng đáng, nếu đổi lại là ta, ta nhất định đốt hần”

“Người...khụ khụ...” Văn Vũ nhìn bóng lưng hần, nói không ra lời, cố tình đến một trận ho sặc sụa, rõ ràng cũng xoay người, đưa lưng về phía Hồ Tả.

Trong phòng thực an tĩnh, một chút âm thanh đều không có, chờ Văn Vũ xoay người, Hồ Tả đã không thấy.

Xuất quỷ nhập thần, một chút thanh âm cũng không!

Bất quá, Hồ Tả vẫn là không ở

Văn Vũ thất thần, cơm trưa đặt lên bàn, nóng hổi khói trắng, tại một thất thần, dưng đã muốn tiên hảo.

Thẳng đến chạng vạng, cửa rốt cục mở ra.

Văn Vũ ngẩng đầu, nhìn một khuôn mặt xa lạ...

“Người là...”

“Ta là Hồng Lôi”

Đúng vậy, thanh âm đúng là Hồng Lôi, lạnh lùng, chẳng chút độ ấm. Trước kia, hần đều là dạng hồ ly, nhìn qua không lớn lắm, hiện tại Văn Vũ nhìn lại hần quá mức kiêu ngạo, cặp mắt tựa Hồ Tả nhìn thấu như thể...tựa như tuyết đóng băng bên ngoài.

“Văn Vũ, người là ta giết” ngoài cửa gió tiến vào nhẹ nhàng, phát cái đuôi phía sau hần.

“Người giết... ? Vì cái gì?” Văn Vũ nhíu mày, ngoài ý muốn không hiểu. Nếu không phải Hồ Tả, vậy tên này là hiểm nghi lớn nhất.

“Người không cần hỏi ta vì cái gì. Ta không phải Hồ Tả, ta làm việc gì cũng cần hướng người giải thích ”

Văn Vũ giật mình, chậm rãi đi đến trước mặt hần, đột nhiên, Văn Vũ hung hăng đánh cho Hồng Lôi một bạt tay, đánh đến Hồng Lôi trở tay không kịp.

“Ta đây nói giải thích, người ngại hần lòng tham không đáy, cho rằng hần âm hiểm giả dối, cho rằng hần phá hư sinh hoạt nơi này, cho nên người giết hần”

“Người biết là tốt rồi!” Hồng Lôi che mặt, gầm gừ “Ta làm sai chỗ nào?!”

“Người lấy quyền gì giết người?” Văn Vũ cũng không yếu thế “Hần làm gì đến người mà người giết hần?”

“Người...” Hồng Lôi nghe nhe răng, mãnh liệt, vươn tay trụ cổ Văn Vũ, đem cả người y giờ lên “Hừ! Ta sai, ta muốn giết là người mới đúng ! ”

Bình thường cho rằng Hồng Lôi có chút không hợp đàn, chính là không muốn nói chuyện, nhưng lại thành thực...nội tâm vẫn giống Tiểu Tả ôn nhu...thật không ngờ...Hồng Lôi sẽ...

Văn Vũ nỗ lực đánh tay Hồng Lôi, xuyên qua nước mắt trừng hấn.

Hồng Lôi lực trên tay tăng thêm, Văn Vũ khó chịu giãy dụa, loạn đạp đá ngã cái bàn.

“Hồng Lôi! Ngươi dừng tay!” Hồ Tả đột nhiên vọt vào, lớn tiếng quát Hồng Lôi.

“Hừ!” Hồng Lôi lập tức buông lỏng tay, Văn Vũ suy sụp ngã xuống đất “Hảo đáng tiếc...chỉ chút nữa...”

Hồ Tả đi qua, Ôm lấy Văn Vũ vỗ khí cho y.

Văn Vũ vừa tỉnh lại, ho khan mấy tiếng, giương mắt nhìn Hồng Lôi.

“Hồng Lôi...mỗi người sinh ra đều có một lòng tham, chính là cùng ham đồ vật giống nhau...đó không phải là lỗi quá lớn...”

Hồng Lôi liếc mắt nhìn Văn Vũ, lại nhìn Hồ Tả đau lòng không thôi, chẳng có phản ứng gì.

“Hồng Lôi...Tiểu đội trưởng...nhà hấn nuôi đến 10 đứa trẻ...có một nửa là huynh trưởng của hấn qua đời lưu lại ...cho nên...cho nên” Văn Vũ hồng hồng mắt nhìn Hồng Lôi.

Hồng Vũ nói, ánh mắt Văn Vũ giống mẹ, ta rất thích y.

Hồng Phong nói, ánh mắt Văn Vũ khó kháng cự a, nói không chừng, chính là lão đại gặp được ánh mắt này...

Hồng Tuyết nói, Văn Vũ ánh mắt thật động nhân, ngay cả ta cũng muốn bảo vệ y...

Hồng Vân nói, Văn Vũ có đôi mắt trong suốt nhất...

Hồng Lôi, dứt khoát xoay người, ba bước hai bước chạy đi.

Trời lại đổ tuyết, đổ rất lớn...

Nhìn tuyết ngoài phòng, Hồ Tả than nhẹ “Xem ra...ta đối bọn họ ít quan tâm...Hồng Lôi khi nào có thể hóa thành hình người, ta cũng không biết...”

“Ha hã...” Văn Vũ cười “Hấn bộ đáng so với người tinh thần hơn nhiều...”

Hồ Tả cố ý kéo mặt dài nhìn Văn Vũ.

Văn Vũ lặng suy nghĩ chốc lát “Tiểu Tả, thực xin lỗi...ta buổi sáng tưởng rằng...”

“Không cần xin lỗi, nếu đối lại là ta, nói không chừng cũng vậy...hấn làm cũng như ta làm...không có gì khác nhau...người dạy chính là, ta hôm nay cả ngày đã tỉnh lại”

Văn Vũ sờ tóc Hồ Tả “Tiểu Tả, ngươi thật sự hảo hoh”

Hồng Lôi chưa về. Hấn chạy ra bìa rừng, ngồi lặng.

Hồ Tả...ngươi vì cái gì ngăn ta?

Ngay từ đầu ta vào phòng ngươi đã ở bên ngoài đi?

Vì cái gì thời khắc cuối, ngươi lại ngăn cản ta?

Ta biết ngươi không đành lòng...cho nên ta đến...

Chính là vì cái gì ngươi không từ bỏ ?

“Ô ô...ô ô...”

Trong rừng có thanh âm tiếu hài tử...là Hồng Vũ sao?

“Ô ô...Ô ô...Ai tới cứu ta...”

Hồng Lôi đứng lên, theo thanh âm đi tìm, nhưng không thấy nửa thân ảnh, tuy rằng tiếng khóc gần bên tai.

“Ô ô...cứu cứu ta...”

Hồng Lôi ngẩng đầu, rốt cục thanh âm là từ trên phát ra— một gốc cây tại trong rừng trúc. Lá cây đầy tuyết, đang run lên mà khóc.

Chẳng lẽ...đây là Nhân sâm mà Hồ Tả đem về? Như thế nào lại đào lên một gốc cây biết nói chuyện?

Mặc kệ thế nào, này xem như dược liệu nhà mình, không thể buổi tối treo ở chỗ này, tám phần là Hồng Phong lưỡi biếng quên thu hồi.

Hồng Lôi ba hai cái đem nhân sâm kéo xuống, ai ngờ vào vòng tay, lại lập tức biến thành một oa oa ba tuổi, trát rẽ thành bíp tóc, mộng mang theo hồng yếm, nhào vào ***g ngực Hồng Lôi run.

“Cám ơn người...cám ơn người...lạnh chết ta...”

Đại khái trên người Hồng Lôi đặc biệt ấm, oa oa tham lam ôm lấy cánh tay Hồng Lôi không buông.

Oa oa này có chút giống Hồng Vũ, thật đáng yêu. Mềm mềm, mập mập, tựa như bột mì nhu phần trong tết nguyên tiêu...

Hồng Lôi chậm rãi vươn tay, ôm lấy oa oa, tựa hồ như Hồ Tả cấp Văn Vũ sưởi ấm, Hồng Lôi cũng làm thân nóng lên.

Ban đêm, Hồng Lôi ôm oa oa nhân sâm tại rừng trúc ở một đêm

Hồ Tả ôm Văn Vũ, nhẹ nhàng thoa dược lên cổ y.

“Văn Vũ, người nói mỗi người đều có lòng tham...”

“Àn ”

“Vậy còn người lòng tham là gì?”

“Ta lòng tham, đại khái là cả nhà hạnh phúc đi! Thực tham?”

“Ha hã”

“Tiểu Tả, người làm tham là gì?”

“Ta lòng tham...chính là người...”

“ Ta? Ta cái gì?”

Văn Vũ lẳng lặng nhìn Hồ Tả, hy vọng hắn trả lời, Hồ Tả lẳng lặng nhìn Văn Vũ, hy vọng y hiểu được.

11. Chương 11

Hồng Lôi tỉnh lại, oa oa trong ngực biến thành một người tuyết béo tròn.

=_=_

Trốn? Không thể nào?

Hồng Lôi chấn động làm người tuyết rớt xuống, tùy tiện nhìn xung quanh. Trong tuyết trắng, không có nửa dấu chân...

Xa xa nhìn lại, lều tranh bên kia khói bếp sớm lượn lờ, không hiểu được Hồ Tả lại đôn (nấu) cái gì.

Văn Vũ ngáp một cái, chậm rãi từ phòng đi ra.

Vì cái gì sáng sớm, có tiếng trẻ con nỉ non khóc?

Nhìn Hồ Tả, Văn Vũ lập tức đình trụ. Một tay mở nôi, một tay đem một đứa nhỏ ba bốn tuổi, tiểu oa nhi khóc nháo không ngừng, hẩn gian trớ cười “Hừ hừ, biết ngay người sẽ đào tẩu, ta tại bốn phía đất thiết hạ kết giới, người trốn không thoát! Ngoan ngoan đồn canh gà đi”

“Tiểu Tả! Người đang làm gì!” Văn Vũ nhanh chóng tiến lên, đoạt lấy tiểu oa nhi, phần nộ chỉ vào Hồ Tả “Người...Người...người...Người thế nào lại có thể ăn trẻ con a... Người...”

“Đây không phải trẻ con mà là dược liệu” Hồ Tả bất đắc dĩ giải thích.

Văn Vũ gắt gao ôm đứa nhỏ, nhẹ nhàng vỗ về an ủi nó, cự kỳ giống mẹ bảo vệ con. Tầm mắt vừa chuyển, hung ác trừng Hồ Tả “Ta không tin!”

“Không tin người hỏi nó đi” Bản thân uống một ngụm canh gà, thật ngon a...cho thêm nhân sâm vào là tuyệt vời!

Oa oa gãi đầu sưng, thút tha thút thít đáp, có vẻ vạn phần đáng thương. Trong lòng nó mắng Hồ Tả: hồ ly chết tiệt, làm hại ta xung quanh vấp đến khó khăn, bị đâm đến đau chết mất.

Văn Vũ nhìn đứa nhỏ phì phì tròn tròn, ánh mắt lập tức trở nên nhu hòa, bốn mắt tiếp xúc, tiểu bàn tử này cũng an tĩnh

“Người tên gì?”

“Ta gọi là Tư Tư, Tư trong bổ dưỡng...”

“Nhà ở chỗ nào?”

“Trường Bạch sơn...”

Văn Vũ sờ đầu nó, lại hỏi “Người là dược liệu ? ”

“Ân, ta là nhân sâm” Tư Tư thú nhận bộc trực, đầu năm nay, nhà ai mà có thể dưỡng được đứa nhỏ béo trắng như vậy? Nói mình là đứa nhỏ loài người cũng sẽ không ai tin.

Văn Vũ ngạc nhiên nhìn nó, xoa xoa cánh tay ngắn, sờ sờ bím tóc, cuối cùng cảm thán “Thật kỳ diệu a!”

“Được rồi, đưa nó cho ta!” Hồ Tả cảm thía, hướng Văn Vũ vẫy vẫy.

Văn Vũ không để ý đến hẩn, ôm oa oa vào phòng “Người mặc ít như vậy, có lạnh hay không?”

“Có một chút...bình thường ta đều ở trong đất”

Tư Tư phát hiện Văn Vũ cứu mạng, liền một khắc cũng không rời Văn Vũ. Tạm thời xem ra không có cách nào về nhà, cũng chỉ có thể làm đuôi. Đáng giận nhất chính là, này nhân sâm không giống hồ ly, nên đèn sáng thì thức, đèn tắt thì ngủ, nó 24 giờ đều cảnh giác, ngay cả ngủ say cũng phải Văn Vũ ôm, liên tiếp vài ngày Văn Vũ lấy mộng đối Hồ Tả.

Hồ Tả hận nghiêng răng, nhìn Tư Tư cùng Văn Vũ hẩn ‘roạt roạt rột roạt’ nhai củ cải.

Ta nhai chết người! Ta nhai chết người!

“Tiểu Tả, này củ cải còn sống, người ăn không có vấn đề gì chứ?”

“Không quan hệ! Ta nghiêng răng thôi!”

Tư Tư gặp phải Hồng Vũ, hai tiểu hài tử rất nhanh chơi chung nhau. Ban ngày ra sân liền thấy một hồng một trắng hai cục thịt tròn tròn lăn qua lăn lại. Tư Tư thích nhất chơi trốn tìm, một đầu ngả vào đất liền xuất ra vài phiến lá để Hồng Vũ tìm. May mắn chung quanh đều trắng xóa, rất dễ tìm, không thì gốc như Hồng Vũ tìm đến chết già cũng không thấy.

Một ngày, Tư Tư lại bắt đầu cùng Hồng Vũ trốn miêu miêu, tại trong đất chui tở chui lui, chờ nó trồi lên mặt đất, phát hiện đến một nơi kỳ quái – nơi này đều là nhân sâm! Chẳng qua, là chưa thành tinh, là nhân sâm bình thường.

Tư Tư đi ra, tò mò nhìn xem một mảnh rừng nhỏ được khai hoang qua.

“Mập mập, ngươi tới làm gì?”

“A?” Tư Tư quay đầu, nhìn đến ‘người’ cứu nó đang hung ác nhìn mình “Ta...ta, ta là trốn miêu miêu”

Tư Tư đánh giá hần, ‘người’ này có đuôi, xem ra là một hồ ly thành tinh, như thế nào lại...bất hòa không cùng người chơi đùa?

“Người thế nào còn chưa bị ăn?”

“Ha hã, lão hồ ly kia không dám ăn ta, Văn Vũ sẽ mắng hần” trong mắt tất cả hồ ly tinh Hồ Tả được xưng là con cáo già. Thế nhưng trước mắt này... hần chỉ là con hồ ly bình thường đi!

Hồng Lô không nói, cầm cái xẻng trong tay bắt đầu cấp nhân sâm đào đất.

“A...Cái kia...cám ơn người lần trước cứu ta”

“Úc?” Hồng Lô giương mắt nhìn nó “Người còn nói là sẽ cảm tạ ta?”

“Ta không phải tặng người người tuyết đó sao?”

A... Nguyên lai người tuyết kia là tạ lễ. Hồng Lô còn tưởng đó là trò đùa dai.

Hồng Lô không nói.

Tư Tư gãi gãi đầu nhỏ tìm đề tài “Người như vậy nhân sâm không thể được a!”

“Ân?” Hồng Lô tựa hồ có hứng thú, dừng lại nhìn Tư Tư.

“Nhân sâm chúng ta là thực vật âm tính, khí hậu ôn hòa mát mẻ, tương đối chịu rét nhưng là sợ cường quang chiếu thẳng, chán ghét nhiệt độ cực nóng, sợ nhất là gió nóng, nơi này mặc dù là rừng trúc, nhưng một khối vừa lúc thái dương chiếu đến, còn có người cố ý đem độ ẩm lạnh cao, cũng không có lợi, đúng rồi, đúng rồi, người người này cùng nhân sâm đừng quan sát chặt, ta thích có không gian riêng...còn có người đất này có vấn đề...”

“Vậy người dạy ta...” Hồng Lô lạnh lùng đáng gây lời nói của nó.

“Ha? Ta dạy người?” Tư Tư suy nghĩ một chút...có thể có lợi “Được rồi! Ta dạy cho người! Bất quá, có một điều kiện”

“Cái gì?”

“Người phải đưa ta về Trường Bạch sơn”

Hồng Lô suy tính, ngẫm lại Hồ Tả cũng không ăn nhóc mập mập này, đưa nó trở về cũng là chuyện sớm hay muộn, vì thế đáp ứng.

Một năm nhanh chóng đến, Văn Vũ sáng mai là về nhà mừng năm mới.

Hồ Tả nửa vui nửa buồn, vui là vì thẳng nhóc mập sẽ bị bỏ lại, như thế nào nấu thế nào xào đều được a! Buồn chính là phải rất lâu không thấy văn Vũ...

“Văn Vũ, hôm nay ta làm bánh chẻo” Hồ Tả cao hứng mở ***g hấp, tinh xảo bánh chẻo giao đến trước mắt Văn Vũ.

“A...Đây là người làm?” Văn Vũ trợn mắt há hốc miệng ngạc nhiên, thấy bánh chẻo có hình hồ ly, bột mì trộn lẫn bí đỏ, cho nên mọi cái đều hồng hồng “Thật đáng yêu... thật luyến tiếc ăn...”

Hồ Tả đắc ý a, vui như điên chỉ vào bánh chẻo hỏi “Nhìn xem cái nào là ta?”

“Đương nhiên là ở giữa kia rồi” Văn Vũ chẳng chút nào khó khăn khi nhận ra hồ ly hoa lệ nhất kia, Hồ Tả... không cần đem chính mình làm tốt như thế đi! Tên tự luyến !

“Mau ăn mau ăn!” Hồ Tả chỉ vào ‘chính mình’

Văn Vũ cẩn thận đem ‘Hồ Tả’ cầm lên, lăm bắm “Trước ăn phần đầu...”

Văn Vũ há miệng nhẹ nhàng cắn rót cái đuôi ‘Hồ Tả’ cười tủm tỉm “Ha hả, cái này người giống Hồng Vũ” – hồ ly tàn phé.

Đột nhiên chúng hồ chen vào, “Chúng ta cũng muốn ăn, chúng ta cũng muốn ăn!”

“Đi ra ngoài đi ra ngoài!” Hồ Tả cứ như đuổi ruồi, thật vô dụng, nhóm hồ ly bò lên bàn, đều lấy bánh chẻo hình dáng của mình gặm lấy gặm để.

Hồng Phong liếm liếm môi hỏi Văn Vũ “Hồ mẹ có hay không đem kê kê của hấn làm ra luôn? Nếu có, Văn Vũ, không nên khách khí, một hơi cắn rụn!”

... ..

Kết quả, Hồng Phong bị đá ra ngoài một cách thô bạo... lần hai cái sau đó trở về, cùng Hồ Tả làm càn. Hôm nay Hồng Phong đặc biệt tinh thần!

Hồng Lôi chưa tới...

Văn Vũ nhìn bánh chẻo “Hồng Lôi” ngẩn người

Từ khi sự tình lần trước, Hồng Lôi luôn trốn tránh chính mình...

“Này có phải hay không là Hồng Lôi?” Tư Tư đột nhiên hỏi.

“Àn!” Hồng Vũ gật đầu.

“Ta đi đưa cho hấn được hay không?”

“Ta đi vậy!” Văn Vũ ba cái hai cái nuốt xuống ‘Tiểu Tả’ cầm lấy ‘Hồng Lôi’ đi ra ngoài. Tư Tư nói Hồng Lôi trong rừng nhân sâm.

“Hồng Lôi!” Văn Vũ thấy được thân ảnh tịch mịch.

Hồng Lôi ngẩng đầu, nhìn thấy Văn Vũ cầm bánh chẻo hình hồ ly, cười tủm tỉm, thật đáng yêu. Hấn đã hiểu được cảm nhận nhất kiến chung tình của Hồ Tả.

Văn Vũ nhìn Hồng Lôi đem bánh chẻo ăn, cười nói “Hồng Lôi, ngày mai ta phải về nhà mừng năm mới. Có thể kính nhờ người một việc được không?”

“Cái gì?”

“Xem Tiểu Tả, đừng cho hấn ăn Tư Tư”

“Tư Tư? Tư Tư gì?”

“Chính là em bé nhân sâm a!”

Nguyên lai bé mập kia tên Tư Tư? Hồng Lôi tới bây giờ vẫn chưa hỏi tên nó, chỉ gọi nó là “bé mập” mà thôi.

“Úc” Hồng Lôi đơn giản đáp một tiếng.

“Còn có, cơm chiều hôm nay Hồ Tả làm rất nhiều, người lại ăn cùng có được hay không?”

Hồng Lôi không được tự nhiên chốc lát, chậm rãi nói “Cái kia...Văn Vũ...ta nghĩ cùng người nói...”

“Sao?”

“Giống nhau, người bình thường cùng yêu luyện nhau đều không có kết quả tốt, cái này người biết không?” Hồng Lôi đỏ mặt, rốt cuộc nói ra một câu không đầu không đuôi.

Văn Vũ ngơ ngác lắc đầu.

“Kết quả người yêu luyện nhau, thông thường yêu quá sẽ một mình lên trời trộm tiên thảo để ái nhân trường sinh bất lão, hoặc đời đời kiếp kiếp đi theo ái nhân luân hồi chuyển thế, lại hoặc là giết ái nhân, vĩnh viễn lưu lại hồn ái nhân, chỉ cần không bị Minh giới phát hiện là có thể. Ba lựa chọn, cái thứ nhất, nguy hiểm cao nhất, thường sẽ rơi vào họa sát sinh, thứ hai, phải chịu đựng ái nhân không nhớ mình, làm không tốt,

sẽ chẳng thể tìm được chuyển thể của ái nhân, cho nên...cho nên đối với chúng ta mà nói, cái thứ ba là lựa chọn tốt nhất! Người hiểu không?” Hồng Lô nói một hơi dài nhất từ trước tới nay.

Bất quá, Văn Vũ vẫn ngây ngô cười.

Hồng Lô bắt đầu gầm gừ “Người như thế nào một chút phản ứng cũng không? Ta nghĩ giết người là vì tên Hồ Tả ngu ngốc kia không ra tay được! Ta hiện tại muốn hỏi suy nghĩ của người! Người...”

“Chúng ta đi thôi!” Văn Vũ nắm tay Hồng Lô “Hôm nay cùng mọi người dùng cơm, Tiểu Tả nói hắn hôm nay kết hạ kết giới, để ta nhìn thấy mọi người biến thành bộ dáng người, ta thật mong chờ a!”

“Văn Vũ? Chờ một chút!” Hồng Lô giữ Văn Vũ, cái tên ngốc này nên trực tiếp dùng phương pháp sẽ tốt hơn, “Ta nghĩ nên nói cho người biết, Hồ Tả hắn đối với người...”

“Hừ...” Văn Vũ nhẹ nhàng đem ngón trỏ đặt lên môi, cười nói “Hồng Lô, người có biết hay không, Tiểu tả sẽ nói mộng?”

Hả?

Nói mộng?

Hồ Tả nói mộng?

Chẳng lẽ nói...

Hồng Lô nhất thời tỉnh ngộ, trong đầu lập tức hiện ra hình ảnh — Hồ Tả ôm Văn Vũ ngủ say trên giường, miệng đầy nước miếng, lẩm bầm “Văn Vũ...Ta rất thích người

...Văn Vũ...Ta yêu người...” Mà mắt Văn Vũ mở to trừng trừng nhà, không, không phải trừng nhà, mà là lều tranh...

“Ta nghĩ, hắn là bằng hữu tốt nhất của ta. Ta nghĩ cả đời cùng hắn làm hảo hữu” — Văn Vũ nói như vậy.

Hồng Lô cùng Văn Vũ trở về, hắn luôn nhìn khuôn mặt nghiêng của Văn Vũ.

Nguyên lai y đã biết biết Hồ Tả thích mình...

Y cố ý giả ngu...

Chính là...cái này có nên hay không nói với Hồ Tả?

Hồ Tả cao hứng nói với Văn Vũ “Chuẩn bị tâm lý thật tốt! Ta tạo kết giới!”

“Phải không? Nhanh như vậy a?” Văn Vũ chạy vào trong, đầu tiên nhào vào là Hồng Vũ

“Văn Vũ, ôm một cái

”

Hồng Vũ rất đáng yêu, cao không sai biệt lắm so với Tư Tư, trên đầu còn hai lỗ tai dựng thẳng, phía sau kéo nửa cái đuôi, chóp mũi còn mang một đốm đen.

Mọi người nói, Hồng Vũ tu hành không đủ, chỉ có thể này là đức hạnh lắm rồi.

Văn Vũ nhìn mọi người, đều là mỹ nhân a! Chính là tu hành chưa đủ không mạnh bằng Hồ Tả, không có biện pháp duy trì nhân hình. Thật đáng tiếc.

Hồng Lô nhìn Văn Vũ vui cười, cái gì cũng không nói. An an tĩnh tĩnh ngồi xuống.

... ..

“Được rồi, được rồi! Nhét không được!”

“Nhét thêm một chút, nhét thêm một chút!” bởi vì sợ người nhìn thấy, Hồ Tả chỉ có thể đem thịt xông, chân giò, đều nhét vào quần áo Văn Vũ — bực đã muốn nhồi đầy.

“Không nên không nên, nhét nữa sẽ rơi ra đấy!”

“Ừ, còn có cái này. Tiền công Hà Kiến Quốc, người toàn cầm, dù sao đổi ta cũng vô dụng”

“Ăn” cái này, thu đi. Tại trong tay Hồ Tả, tiền không khác gì giấy.

Rốt cục, Văn Vũ cũng đi. Hồ Tả đứng chỗ cao không ngừng phẩy tay.

“Văn Vũ sớm trở về một chút a!”

“Biết rồi!” Chờ Văn Vũ đi đến không thấy, Hồ Tả bắt đầu chuyển sang tìm đồ “Nhân sâm, nhân sâm...”

Nhưng Hồ Tả tìm được Tư Tư, nó đang ôm chân Hồng Lô, giảo hoạt cười.

Hồng Lô lạnh lùng “Chịu ủy thác Văn Vũ, chiếu cố Tư Tư”

... ..

Thiết

giận nha ~!

12. Chương 12

“Anh, thật nhiều đồ ăn a!” Văn Tuyết vui vẻ cười, ca ca về nhà đã là ngày thứ ba, mỗi ngày đều được ăn ngon.

Bất qua, cha mẹ Văn Vũ không mấy vui vẻ. Bởi vì Văn Vũ đối với thức ăn ắp ắp ắp ứng không chịu nói .

Văn Vũ mỗi ngày chạng vạng nhìn mặt trời lặn, nhìn nó từ từ chìm xuống.

“Anh, người sao luôn nhìn thái dương?”

“Vì màu nó đẹp!” tựa như tóc Hồ Tả “Ha hả, đỏ rực, thực chói mắt”

Văn Tuyết tự đi chơi, đột nhiên gọi “Anh, mau đến xem, có một con chó hồng sắc mặc quần đùi...”

A? Hồng sắc? Chó mặc quần...??

Văn Vũ theo hướng Văn Tuyết, tại đồi cỏ thấy được....một chú chó hồng sắc...

(=____=)

“Chó” này thực không hảo ý cười, trên cổ đeo một chuỗi dài thịt táo, mặc một cái quần hoa hoa tơ lụa, có một cái lỗ tại mông, cái đuôi xinh đẹp vừa khéo lộ ra, hướng Văn Vũ phẩy phẩy...

“Tiểu...Tiểu Tả...” Văn Vũ ngồi xổm xuống, nhìn hần, thật sự không biết nên nói gì cho phải, chỉ có thể ‘khách khách’ ngây ngô cười, hần bộ dạng này thật là thật là.... “Ha hả a...Ha ha ha...”

“Văn Vũ...người đừng cười! Có gì buồn cười chứ?” Hồ Tả hai chân trước đạp gối Văn Vũ, thẳng đứng dậy, lộ ra hai viên lưu li tử mĩ đánh giá Văn Vũ.

Ba ngày, mới ba ngày thôi, mà nhớ y lắm rồi... “Văn Vũ, ta...”

“Anh, anh thấy được con chó nhỏ đó không?” Văn Tuyết chạy tới, Hồ Tả chỉ có thể đem lời nói nuốt vào.

Văn Vũ ôm lấy Hồ Tả, cười đem hần đưa cho Văn Tuyết “Thất được! Đáng yêu lắm phải không?”

“Chơi vui! Chơi rất vui! Anh, nó cắn người sao?”

“Sẽ không!” Văn Vũ thập phần khẳng định.

“Ta muốn ôm, ta muốn ôm” Văn Tuyết khoan khoái vươn tay, cẩn thận tiếp nhận chó con xinh đẹp này.

Hồ Tả hí mắt, oán hận liếc nhìn Văn Vũ. Người thật đem ta xem là chó hoang a?

“Anh! Vì sao chó nhỏ này lại mặc quần?” Văn Tuyết ôn nhu vuốt đầu Hồ Tả.

“Không biết, không hiểu là nhà ai nuôi nữa...Ha hả...Văn Tuyết từ từ chơi, đừng cho nó chạy, ta vào giúp mẹ làm cơm chiều” Văn Vũ cầm lấy vòng thịt táo, nhẹ nhàng nói “Cảm ơn”trước khi vào nhà.

Văn Tuyết cùng Hồ Tả chơi bên ngoài “Chó con, người kêu một chút cho ta nghe đi”

Hồ Tả ngậm miệng, lắc đầu: Ta chết cũng không kêu

~“Anh, chó con này bị câm a!” Văn Tuyết hướng vào trong hô to.

“Úc? Phải không? Em gái ngửa cho nó” Văn Vũ đáp

Rất nhanh, bên ngoài nghe được “uông uông uông” chó sủa...có chút thê thảm..

Học được thật giống.

Văn Vũ trộm cười, trong đầu hiện rõ bộ dáng Hồ Tả oán giận.

Ăn cơm chiều, Hồ Tả ngồi dưới đất nhìn một nhà bộ dáng vui vẻ, trong lòng loạn nghĩ.

Văn Tuyết lấy một khối thịt tảo, cắn một nửa, vươn tay cho chó ăn, ngậm lại luyến tiếc, lại cắn một nửa, vẫn luyến tiếc...

“Văn Tuyết ăn đi, đừng động tới chó nhỏ đó” Văn Vũ cười. Dù sao Hồ Tả cũng sẽ không ăn đồ do Văn Tuyết cắn qua.

Cha hỏi “Đây là chó sao? Ta thấy giống hồ ly...”

“Hồ ly...chó hồ ly đi...”

Mẹ hỏi “Chó này ở đâu ra?”

“Không biết, đại khái lạc đường. Rất đáng thương, con cho nó vào nhà”

Cha lại tiếp cười a a “Chó lạc đường nhất định là chó ngu”

“Văn Vũ, chúng ta không nuôi chó này được, con ngày mai đem nó đi”

“Úc...a a...con cũng chưa nói nuôi nó” Văn Vũ cúi đầu ăn cơm.

Hồ Tả cảm giác mình bị xem thường, càng nghe càng ủy khuất, xoay người đi ra ngoài...

Bất quá không đi xa, Đến chạng vạng Văn Vũ tìm được hẩn trên đồi cỏ từ từ nguôi giận. Nghĩ thầm sáng mai lại trở lại nhìn Văn Vũ một chút rồi về...

Ban đêm rất lạnh, Hồ Tả cuộn tròn trên đồi cỏ nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên nghe được có tiếng bước chân.

“Tiểu Tả...Tiểu Tả...người ở chỗ nào?” Văn Vũ khoác áo đi tìm.

A? Văn Vũ thể nhưng biết ta không đi?

Hồ Tả nhất thời tỉnh thần lên gấp trăm, xông tới nhào vào lòng Văn Vũ, đầu đặt tại vai Văn Vũ hưng phấn phe phẩy đuôi.

“Tiểu Tả, cảm ơn người tới xem ta”

“Văn Vũ...Ta rất nhớ người...”

“Ta cũng nhớ người” Văn Vũ ôm Hồ Tả đi vào phòng, bên ngoài thật lạnh.

Hồ Tả rớt cục như nguyện tiến vào ổ chăn Văn Vũ, lười biếng ghé vào lòng Văn Vũ, mỹ mỹ trở về cùng Văn Vũ nói câu kia “Ta cũng muốn người”

“Tiểu Tả, người đói bụng không?” Văn Vũ hạ thấp tiếng, sợ cha mẹ nghe thấy.

“Người để ta hút khí mấy cái!”

Văn Vũ bất đắc dĩ cười

Hồ Tả chồm người qua.

Ai... Miệng rất nhon, hôn không được a...

Được, vươn đầu lưỡi ra liếm môi Văn Vũ mấy cái vậy!

“Hút xong rồi?”

“Ân”

Văn Vũ vỗ vỗ lông trên lưng Hồ Tả, phát hiện không có gì muốn nói “Vậy ngủ đi”

“Ân”

Nhìn Văn Vũ nhắm mắt, Hồ Tả lại không ngủ được.

Ngày hôm qua, bị Hồng Lôi mắng.

Muốn Văn Vũ tiếp thu người, trừ phi trong tâm y người so với gia đình y còn quan trọng hơn!

Này có gì khó?

Này có gì khó?! Kính nhờ người đi nhìn một chút rồi nói khoác lất.

Đi thì đi!

... ..

Kết quả, không khả thi hơn.

Đúng vậy, Văn Vũ thực coi trọng người nhà.

Như hiện tại, chính mình căn bản không có khả năng vượt qua cả nhà y...

Hồng Lôi chửi mình không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, uống công so với hấn nhiều hơn mấy trăm năm tu hành.

Kỳ thật, Hồng Lôi không biết, Hồng Lôi nói sai tuổi. Hồ Tả cùng Hồng Lôi không sai biệt lắm, hấn là có một ca ca ở trên thiên đình làm trầu tử – Hồ Hữu, trước kia, y thường trộm tiên gia đem thứ tốt xuống cho mình ăn, giúp cho mình mau chóng tu luyện thành tiên. Vậy cũng là làm bừa vài thủ pháp đi!

Mà hiện tại, thiên thượng quả khá nghiêm, Hồ Hữu căn bản không thể hạ phàm...

Hồ Tả một đêm nhìn Văn Vũ, rạng 4-5 giờ sáng, trộm đi ra ngoài.

“Thế nào? Người có thể thắng được cả nhà Văn Vũ sao?”

“Hừ!” Hồ Tả Kinh miệt nhìn Hồng Lôi “Hồ Tả tất thắng!”

“Thiết” tử sĩ diện!

Hồng Lôi đem theo Tư Tư xoay người đi.

“Này, Tư Tư, người chờ một chút!” thanh âm Hồ Tả lập tức hiền hòa.

Tư Tư nhìn hấn không hảo ý tứ cười, lập tức trốn sau lưng Hồng Lôi.

“Người muốn gì?” Hồng Lôi liếc mắt nhìn hấn.

Hồ Tả từ trong tay áo lấy ra một dao nhỏ, hảo khuyên bảo “Cái kia...năm mới bắt đầu, Tư Tư Hồ Tả ca ca cho người cắt tóc đi!”

Hồng Lôi giống như không nghe thấy, Vứt cái người nhàm chán này, dẫn Tư Tư đi...

13. Chương 13

Năm này cuối cùng cũng qua

Văn Vũ quay trở lại bãi tha ma, Từ xa đã trông thấy Hồ Tả cùng nhóm hồ ly đùa giỡn, hi hi ha ha tiếng cười truyền xa. Thực náo nhiệt!

“Văn Vũ?” Hồ Tả đột nhiên dừng lại, ngửi ngửi hương vị trong không khí, rướn cổ nhìn trên đường, quả nhiên là Văn Vũ! Trái trông phải ngóng, rốt cục đã về rồi!

Hồ Tả vui vẻ sung sướng chạy qua, đem Văn Vũ ôm chầm đến!

Hồ Tả đưa Văn Vũ trở lại ‘Nhà’, Tư Tư bật người nhào qua khóc cáo trạng.

“Văn Vũ... con cáo già tinh này khi dễ ta... Ô ô ô...”

Văn Vũ ngồi xổm xuống sờ sờ đầu Tư Tư “A? Sao lại cắt tóc như thế? Bất quá, như vậy trông trơn cũng thực đáng yêu a!”

“Ô a...” Tư Tư khóc đến càng hung.

“Như thế nào rồi? Như thế nào rồi?” Văn vũ ngấm lại chính mình cũng không có nói sai cái gì, như thế nào giống như đụng đến nỗi lòng của oa nhi này a?

Hồ Tả ở một bên “Hắc hắc hắc” âm hiểm cười, cười xong lại lấy ra một chén súp lấy lòng Văn Vũ. Văn Vũ nhìn bên này một chút, lại nhìn Tư Tư đầu trụ đi, liền hiểu vì sao.

Hồ Tả biết Văn Vũ hiểu, trước khi Văn Vũ mở miệng đã nói giành nói: “Cắt cũng đã cắt rồi, Văn Vũ người đừng lãng phí!”

“Người...”

“Đúng vậy, Văn Vũ, là người ăn Tư Tư cũng không quá để ý...” Hồng Lô chen vào, cầm một cái quả táo chặn miệng Tư Tư, “Có điều, người tốt nhất bảo hồ mẹ của người về sau đừng dùng mê dược thủ đoạn hạ hạ này...”

Ai...

Sao lại cảm giác Hồ Tả càng ngày càng giống tính tiểu hài tử.

Văn Vũ cúi đầu nhìn chén canh, ngẩng đầu nhìn Hồ Tả mặt mày hơn hở, thở dài, ôn nhu: “Về sau không thể như vậy...”

“Ừ!” Hồ Tả gạt đầu vờ ngoan ngoãn, nhìn Văn Vũ đem canh uống hết.

Nào ngờ ban đêm Văn Vũ ba lần đi ngoài, sâm này quả thật quá lợi hại, căn bản người thường không thể chịu được, mới mấy giờ, toàn bộ đều đi ra hết...

Hồ Tả an ủi nói: “Không có việc gì, được bồi bổ không đi vào, ta liền thực bổ! Ngày mai ta sẽ đôn lâu hơn!”

Tư Tư kêu đau lòng a! Tóc dài bao nhiêu, Dù gội lắm thắt thành bím tóc như củ cà rốt cũng không có, cũng không có ! ! !

Nếu thân thể Văn Vũ có thể khỏe hơn một chút thì cũng được đi, nhưng mà...

“Ô oa a... Tóc của ta...” Tư Tư nằm úp sấp trong lòng Hồng Lô khóc lớn.

Hồng Lô đứng xa xa nhìn lều tranh cả đêm đèn dầu không tắt, lạnh lùng mà nói: “Khẩn trương thành đại tiện...”

Kỳ thật như vậy cũng tốt, Hắc sẽ không bao giờ đối với Tư Tư “Ngày nhớ đêm mong”

Sinh hoạt tại bãi tha ma cứ như vậy tiếp tục, mọi người vui vẻ, cùng hoà thuận, mỗi ngày nói nói cười cười nháo đến âm ỉ.

Mắt Hồ Tả luôn theo Văn Vũ, nhưng tổng cảm thấy Văn Vũ cười, có chút gì đó mang theo ưu thương.

Mà còn càng ngày càng tăng...

Vì cái gì?

Văn Vũ, người hiện tại cảm thấy mất hứng sao?

Vì cái gì luôn mỉm cười như vậy?

... ..

Lại đến ngày Hồ Tả ra ngoài, vào khoảng tháng năm tháng sáu hằng năm, Hồ Tả đều giành chút thời gian đi núi Côn Lôn gặp đạo hữu, năm nay trì hoãn nhưng chung quy vẫn phải đi. Nói ít nhất là một tuần sẽ trở lại – lần trước đi chính là hai tháng!

Trước khi đi Hồ Tả dạy Hồng Lô biến thành Hà Kiến Quốc như thế nào giấu đi cái đuôi, Chính là Hồng Lô làm cách nào cũng không được, lâu nhất cũng chỉ có thể duy trì vài phút, cuối cùng đành phải dùng quần áo rộng che đi cái đuôi.

Hồ Tả lưu lại một chữ: “Ngu!”

Hồng Lô không chút khách khí: “Người còn nói, ta liền đem ý chung nhân của người ngược đãi!”

Hồ Tả nghe răng trợn mắt, “Ta đây liền đem bé mập của người ăn đi! Người nào không biết tâm tiểu tử người ái muội... Cả ngày chỉ để cây cải củ kia cười trên vai!” từ khi Hồ Tả biết nhân sâm kia đối Văn Vũ không có hiệu quả, hắn liền đổi tên người ta thành ‘Cây cải củ’ ...

“Người...” Hồng Lô vốn là không hiền, dưới tình thế cấp bách lại chẳng biết như thế nào nói xạo, chỉ đành mặc kệ hồ ly kia vút tốc đi...

Hồ Tả đi ngày đầu tiên, Hồng Vũ liền thay thế vị trí Hồ Tả, chẳng chút buồn phiền mà tiến vào ổ chăn Văn Vũ, cùng Văn Vũ ngủ say

Chính là thay thế vẫn là vật thay thế, buổi sáng Văn Vũ mơ mơ màng màng thức dậy liền xoa bóp mặt Hồng Vũ, vuốt vuốt tóc Hồng Vũ: “Tiểu Tả... Rời giường...”

Hồng Vũ nhất thời cảm giác hảo bi ai...

Ngày thứ ba Hồ Tả đi, Văn Vũ bị đại đội trưởng đều đi.

Lúc Đại đội trưởng đến, Hồng Lô cả người khấn trương, lúc đối diện đại đội trưởng, đưa tay ra sau mông xác định cái đuôi không lộ ra. Vừa nghe đại đội trưởng chỉ kêu Văn Vũ đi, hắn liền thở phào nhẹ nhõm... Nào ngờ, Văn Vũ đi cũng không trở về, ngược lại đại đội trưởng lại tới một chuyến nữa.

“Hà Kiến Quốc, Văn Vũ hôm nay không trở về, cha y tai nạn ngoài ý muốn, đưa bệnh viện. Vừa lúc trong thôn có xe lửa cùng hướng với Văn Vũ, y liền về nhà rồi”

Hồng Lô tay lại bắt đầu không tự giác đưa ra phía sau sờ soạn, “A?! Thế... Vậy cha y thương nặng không?”

Đại đội trưởng thở dài, “Đụng trúng đầu, trông không quá lạc quan... Văn Vũ xin ba ngày nghỉ... lúc y gần đi, nhờ ta trở về nói cho người một tiếng.”

“Úc... Cám ơn...”

Chúng hồ tại bãi tha ma cùng một củ nhân sâm râu rĩ đợi ba ngày. Cuối cùng chẳng vạng ngày thứ ba, Văn Vũ kéo theo thân thể mệt mỏi trở lại, hai má trở nên gầy đi rất nhiều, ánh mắt thũng sâu, Hồng Vũ lập tức khó chịu, đau lòng khóc lên.

“Văn vũ, người sao như vậy?”

“Không có việc gì...” Văn Vũ mỗi một cười cười, “Ta đến... Là thu dọn đồ đạc, cùng mọi người nói lời từ biệt.”

“Làm sao vậy?” Hồng Lô đi lên trước hỏi.

“Cha ta qua đời, nóc nhà phân xưởng đột nhiên sụp xuống, đè bị thương rất nhiều người, nhưng chỉ mình cha ta là người bị đè chết... Lúc ta đến bệnh viện... Ông không bao giờ có thể mở to mắt xem ta...”

Văn Vũ thần nhiên nói lại, “Cho nên, ta phải trở về... thay cha ta làm công trong nhà xưởng, này là bọn họ đối cha ta bồi thường ta đi...”

“Người... Người cứ như vậy đi? Thế còn Hồ Tả phải làm thế nào?!”

“Đúng vậy đúng vậy!” Chúng hồ đều gấp quá!

“Ta sẽ chờ hần trở về... Hần ngày mai sẽ đã trở lại đi... Ta sẽ cùng hần nói lời từ biệt... Ta vào thu dọn đồ đạc...” Văn Vũ buông Hồng Vũ, yên lặng xoay người.

Văn Vũ chậm rãi tìm đồ thật lâu lấy ra được thảm cũ, quần áo tẩy đến trắng bạch, sắp xếp, buộc lại nhìn quanh bốn phía, nơi này đồ đạc của mình...thật sự rất ít.

Bình thủy, là chính mình. Nhưng từ khi Hồ Tả lộ thân phận thì trở nên vô dụng. Hồ Tả luôn cười tủm tỉm cho tay vào nước lạnh, rất nhanh, nước tỏa khí, có thể rửa mặt cùng tắm rửa...

Chậu rửa mặt, bàn chải đánh răng chén là của mình, nhưng bàn chải đánh răng cùng khăn mặt đã bị Hồ Tả đổi mới...

Văn Vũ nằm xuống, nhắm mắt lại, trừ bỏ bộ dáng cha... Còn có toàn bộ đều là thân ảnh Tiểu Tả...

Đêm nay lần cuối cùng ngủ ở đây...

Nằm xuống không bao lâu...

“Rồi rồi rồi rồi ~! Văn Vũ, ta đã trở về!”

Đang lúc Văn Vũ nhớ lại khoảng thời gian cùng Tiểu Tả đi qua, Hồ Tả cảm bao lớn bao nhỏ hưng phấn phá cửa mà vào!

Hần trước tiên đã trở lại!

Văn Vũ ‘Bá’ ngồi xuống, Hồ Tả vỗ tay, đèn lập tức sáng lên, chiếu đến cả phòng sáng trưng, bắt quá...

“Văn vũ! Người sao lại tiêu tụy như vậy?! Có phải hay không Hồng Lôi thật sự ngược đãi người!? ”

“Làm sao có thể? Ha hã...” Văn Vũ cúi đầu, cười cười, nói cho Hồ Tả, “Tiểu Tả... Ta ngày mai phải đi...”

“Đi?” Hồ Tả tại bên giường ngồi xuống, nhìn mặt Văn Vũ “Đi chỗ nào a?”

“Ta phải đến nhà xưởng của cha ta làm làm công...”

“Nhà xưởng có cái gì hảo?” Hồ Tả vẻ mặt khó chịu.

“Rất tốt, so trồng trọt hảo a...”

“Người không thích... Ở đây trồng trọt sao?”

“Trồng trọt cũng không sai, bởi vì nơi này có Tiểu Tả hảo hữu như vậy, chính là, ta còn phải về...không phải ta muốn lưu lại là có thể lưu lại...”

Hảo hữu... Quả nhiên mình chỉ là hảo hữu...

Hồ Tả có chút ý lạnh, cúi đầu nhăn nhó nói: “Văn Vũ, ta thích người. Ta...”

“Ta cũng thích người” Văn Vũ đoạt lời nói, “Cho nên... Ta cả đời này sẽ nhớ rõ người... Người là ta đời này... bằng hữu tốt nhất...”

Hồ Tả im lặng khá lâu... Nhẹ giọng nói thầm: “Chính là... Người cả đời đối ta mà nói... vẫn không đủ...”

Lần này tại Côn Lôn gốc đều gốc không được, kích động trở về, nói cho mọi người biết rằng mình thích y, dù qua cuộc sống tạm thời, không nghĩ tới, vừa trở về, Văn Vũ thế nhưng phải đi... Hơn nữa... Tại trong lòng Văn Vũ, chính mình chỉ là hảo hữu. Kích thích này quả thật rất lớn.

Văn Vũ cười cười: “Kia không có cách nào a! Ta cùng người không giống đi!”

“Văn Vũ, ta đây về sau thường thường tới thăm người!” Hồ Tả vẫn cảm thấy có hi vọng!

Ai ngờ Văn Vũ một hơi từ chối. “Không cần, người đừng đến xem ta...” Không để cho mãi nghĩ người...

“Vì cái gì?”

“Ta và người không cùng thế giới... Chỉ cần trong lòng còn nhớ nhau là đủ rồi...”

Từ vào cửa đến giờ, không sai biệt lắm mỗi câu nói của Văn Vũ tựa như búa tạ, một chuy một chuy đánh vào tâm Hồ Tả. Nhìn mặt đất, đồ Văn Vũ đã muốn thu thập xong, y mỗi câu đều như vậy kiên định, xem ra đã quyết định... Hồ Tả cuối cùng không nói, tắt tắt, an tĩnh ôm Văn Vũ ngủ...

Chính là, một đêm này, hai người chưa ngủ. Đầu nhắm chặt hai mắt nghe nhịp tim loạn đập của đối phương.

Ngày hôm sau, Văn Vũ dậy thật sớm.

Ánh mắt giống sương hơn...

Hồ Tả giữ chặt tay Văn Vũ tay “Văn Vũ, chờ một chút, ta đưa người vật này”

Hồ Tả cởi xuống dây buộc tóc kim sắc, một vòng một vòng quấn lấy cổ tay Văn Vũ, cuối cùng gắt gao mà khóa lại.

“Cái này... Rất chói mắt...” Có chút giống hoàng kim...

“Không có việc gì... Tóm lại người nhất định phải nhận lấy! Không thì ta sẽ không tha người đi!” Hồ Tả cố chấp nói

Văn Vũ nở nụ cười... Cầm lấy lược, “Tiểu Tả, hôm nay, ta chải đầu cho người đi...”

“Hảo a!” Hồ Tả ngồi xuống, ngoan ngoãn mà để Văn Vũ chải đầu cho mình.

Văn Vũ chải thật chậm, tóc cũng buộc đến thực nghiêm túc, cuối cùng, dùng một căn rơm rạ trát trụ tóc dài của Hồ Tả.

Như vậy liền kết thúc đi?!

Hồ Tả tiễn Văn Vũ đoạn đường lại đoạn đường, cuối cùng bị Văn Vũ đuổi về...

Ủ rũ Hồ Tả trở lại bãi tha ma, đã là giữa trưa. Một loạt hồ ly nghiêm túc mà chờ hắn trở về.

“Người như thế nào không theo y trở về?”

“Y không cho.”

“Cha y qua đời... Người có thể lấy thân phận Hà Kiến Quốc đi an ủi!”

“Cái gì? Cha y qua đời? ! Y như thế nào không nói cho ta biết? !”

“...”

Chúng hồ hai mặt nhìn nhau... Hai người bọn họ tối hôm qua đang nói những thứ gì?

Hồ Tả do dự tại trước phòng bồi hồi đến bồi hồi đi...

Vì cái gì y ngay cả cái này cũng không nói cho ta?

Vì cái gì?

Ta không phải hảo hữu của y sao?

Vì cái gì...

Không yên lòng Hồ Tả rốt cục vẫn là vào lúc chạng vạng, xuất phát đến nhà Văn Vũ.

14. Chương 14

Văn Vũ về nhà bận bịu làm việc, sau khi xong bắt một băng ghế nhỏ ra ngoài ngồi nghỉ ngơi.

Vừa ngồi chưa được bao lâu, một cơn gió mạnh thổi qua, Văn Vũ không thể không trở về phòng.

Mẹ vì bi thương quá nằm trên giường, liên tiếp vài ngày chưa ngủ, cuối cùng cũng chớp mắt chột lát. Văn Tuyết ngoan ngoãn xem sách, hiện tại trong lớp, học không hiểu, Văn Tuyết trở về tự tìm tòi học, không hiểu sẽ hỏi ca ca.

Văn Vũ xắn tay áo, phát hiện dây buộc tóc của Tiểu Tả thắt vào lại không thấy!

Văn Vũ hốt hoảng đứng lên, vội vã đi tìm.

Không có! Không có! Căn phòng nhỏ như thế, Văn Vũ không sai biệt lắm trở mình một cái cũng không có!

Sao lại mất đi? Đã đem nó để đâu rồi?!

Văn Vũ ảo não cào tóc.

“Anh, đang tìm gì vậy?” Văn Tuyết nhỏ giọng hỏi, sợ đánh thức mẹ.

“Không có gì, em tiếp tục xem sách đi...” Văn Vũ khoát tay, nhìn xuống đất, im lặng đi ra ngoài.

Có thể rơi trên đường...

Văn Vũ dọc theo đường tìm rất lâu, chính là trời mưa càng ngày càng lớn, như vậy thực không có khả năng đi tiếp...cũng không thể nhìn ra màu vàng .

“Tiểu Tả...Tiểu Tả...” Văn Vũ rời xa nhà, tìm không thấy đau lòng kêu.

Đột nhiên, tim Văn Vũ đập một trận.

“Tiểu đệ đệ... người đang tìm cái gì?”

Trúc tán che trên đầu, một vì bà bà hòa ái xuất hiện phía sau Văn Vũ.

Văn Vũ dừng lại một chút, thật lâu hít sâu vài hơi, không xoay người, cúi đầu đáp “Ta đang tìm một dây buộc tóc...là do hảo hữu ta tặng...”

Lão bà kia lại hỏi “Kia bằng hữu rất quan trọng sao?”

“Ấn” Văn Vũ sờ cổ tay trái mình cái gì cũng không có “Là bằng hữu nhất của ta”

“Không vấn đề gì, ta tin tưởng dây buộc tóc kim sắc kia nhất định sẽ trở lại, không nên ở chỗ này dầm mưa, trở về đi”

“Ấn. Người nói sẽ xuất hiện, ta liền tin tưởng người” Văn Vũ rời khỏi chiếc ô, chính là quay lại.

“Ta thấy người không mang ô, ta che cho người trở về” lão bà hảo tâm nói.

Văn Vũ cười, xoay người, đối lão bà nói “Không cần, cảm ơn. Lão nhân gia người đi lại không tiện, nhà ta còn xa lắm, dù sao đã ướt, chính mình trở về là được”

Nói xong, Văn Vũ không quay đầu lại mà chạy đi.

‘lão bà bà’ trong mưa đứng rất lâu, đối với hương Văn Vũ biến mất nói “Chẳng lẽ bị y phát hiện...”

Văn Vũ vội vã chạy về nhà, đóng cửa lại, cầm khăn lau khô mặt.

“Anh, anh sao vậy?”

“Không có gì...Không có gì...” Văn Vũ nhẹ mím cười, vỗ vỗ đầu Văn Tuyết, không hiểu nói “Văn Tuyết, em phải lớn nhanh lên...”

“Em đã trưởng thành!” Văn Tuyết vội vàng trả lời

Văn Vũ cười “Em bây giờ vẫn còn nhỏ! Chờ em lớn, anh sẽ rời đi!”

“Đi đâu?”

“Không biết, rất xa rất xa đi...”

Văn Vũ bắt đầu đi làm mỗi ngày, chẳng biết gì về nấu nướng y cũng bắt đầu xuống bếp.

Trong nhà cũng dần dần quen với việc không có cha, hết thấy đều là thói quen.

Hồ Tả luôn trộm nhìn y, nhưng luôn vẫn bị chướng ngại tâm lý, chỉ biết biến thành động vật loạn thất bát tao, mà gần y.

Một ngày, Hồ Tả biến thành ve sầu đứng trên cây trước nhà Văn Vũ, lên xem động tĩnh trong phòng.

Văn Tuyết ngửi ngửi cơm dư ngày hôm qua “Anh, cơm này giống như thiêu...”

“Không sao, nấu cũng nấu, để anh ăn. Anh nấu chút cháo, em cùng mẹ ăn, anh ăn cơm nhão” Văn Vũ tiếp nhận bát cơm ngửi ngửi.

“Anh...” Văn Tuyết có chút đau lòng

Ngoài phòng Hồ Tả càng đau lòng.

Trước kia Văn Vũ theo mình nổi tiếng là ăn lặt, thế nào cũng không dưng ra nửa điểm yếu đuối? Một chút vẫn như vậy đơn giản.

“Anh...anh đang xem gì thế?”

“Không có gì...”

“Trên cây có gì sao?”

“Không, không có...”

Hồ Tả có chút buồn bực. Văn Vũ đang nhìn cái gì?

Rất nhanh, Văn Tuyết chạy ra, nhìn đại thụ từ trên xuống dưới “Oa! Ve thật lớn! Anh, đồng học em nói có thể nướng ăn, rất thơm! Muốn hay không thử một lần?”

“Ve -!!!” Hồ Tả phẩy cánh bay...

Văn Vũ nhìn con ve to lớn kia “Khanh khách” cười.

Thời gian nhanh trôi, đảo mắt một năm lại đến.

Hồ Tả kiên nhẫn chờ đợi.

Hắn biết, cho dù chờ, cũng bất quá là hai ba năm.

Văn Vũ gần đây đầu gối càng ngày càng đau, từ mùa đông năm ngoái bắt đầu, đầu gối chính mình bắt đầu ỉn ỉn đau.

Văn Vũ cho rằng vì đứng trong phân xưởng, chưa quen, sau này khi quen thì tốt rồi, cho nên vẫn luôn cần răng chịu đựng, cho đến hè, cuối cùng mẹ y cũng phát hiện Văn Vũ thường nửa đêm ôm đầu gối khóc.

Thật sự rất đau...

Mẹ Văn Vũ có chút lo lắng, đem Văn Vũ lên thị trấn xem bệnh, bác sĩ không nói gì, để mẹ y đưa Văn Vũ lên thành phố xem bệnh.

Kết quả kiểm tra tại thành phố đã có, nhưng mẹ y giấu đi không cho Văn Vũ xem, chỉ đốt xương dài ra, muốn nhập viện theo dõi.

Đêm, Văn Vũ lại đau không ngủ được, trộm đứng lên nhìn bệnh án, nhìn đến chuẩn đoán bệnh thấy phía trên ghi: Ung thư xương

Nguyên lai là cái này...

“A...Ha ha...” Văn Vũ té ngồi trên mặt đất, che mặt khóc lên.

“Văn Vũ?” mẹ cũng không ngủ ổn, nghe tiếng của con trai vội vàng đứng lên, vừa thấy trong tay y cầm bản kết quả chuẩn đoán, trong lòng liền cuống cuống “Văn Vũ...bác sĩ nói, là lúc đầu, chỉ cần...”

...Chỉ cần cắt đi là có thể, Văn Vũ đừng lo, tuần sau sẽ đưa con vào bệnh viện thành phố ”

“Úc...” Văn Vũ ánh mắt có chút dại ra, nhìn bệnh tình, tiêu cự chẳng biết nhìn về nơi nào...

Mẹ cũng chẳng biết nói gì nữa, đi qua ôm nhĩ tử khóc lên.

“Mẹ...Người đau lòng rồi” Văn Vũ cũng gắt gao ôm lấy mẹ

“Văn Vũ...Con nhất định không có việc gì”

“Mẹ, con là đứa bất hiếu...”

“Không phải, con từ nhỏ đã rất hiếu chuyện... lại tối hiếu thuận...”

... ..

Văn Tuyết ngủ đến rất ngoan, nàng chỉ biết ca ca chỉ bị bệnh nhẹ, nằm viện phẫu thuật xương là xong rồi

Cơm chiều ngày hôm sau, mẹ làm rất nhiều món ngon cho Văn Vũ.

“Văn Vũ, mẹ đã mượn được ít tiền, chờ ngày mai mượn thêm một ít, viện phí không thành vấn đề”

“Dạ...” Văn Vũ từng ngậm từng ngậm ăn bữa tối, nhìn qua tinh thần rất tốt.

Như vậy, mẹ cũng sẽ an tâm.

Đêm hè gió lạnh phảng phất, thanh lương lại thấu xương.

Tối nay trăng vừa tròn, sao trời lại hiện rõ như thế.

Văn Vũ mờ mịt nhìn biển sao, một mình thông thả bước ra bờ sông.

Ánh trăng chiếu xuống, bờ sông nhìn thấy rất rõ. Đom đóm từ trong bụi bay tới bay lui, ếch lộ đầu ra khỏi sông cao thấp ngâm xương, còn đủ loại dạ khúc của côn trùng.

Khóa đi vào một bước, nước thật lạnh...

Lại đi thêm một bước...nước lạnh dâng lên đầu gối đau đớn.

Mặt nước gợn sóng tầng tầng, hướng phía ngoài nhấp nhô. Lục bình theo sóng di động lên xuống, đứng ở giao bạch từng chuồn chuồn đang nghỉ ngơi bị thức tỉnh, vỗ cánh bay đi.

Văn Vũ nhìn thất lạng, đối với ảnh ngược của mình nói “Ta nghĩ chờ Văn Tuyết lớn lên, cho đến lúc ấy, nếu ta còn nghĩ về người, người còn yêu ta, ta liền chấm dứt chính mình...bất quá...cứ như ta không đợi được ngày đó...ha ha ha...”

Văn Vũ nước mắt chảy ra vẫn cười lên “Tiểu Tả, khi ta biết mình nhiễm bệnh, cư nhiên lại có chút vui mừng...người nói ta có phải hay không bất hiếu? Ta có phải hay không rất ích kỷ..”

... ..

Văn Vũ lẩm bẩm lầu bầu...lẩm bẩm lầu bầu...

Cuối cùng sau một cái dao động, mặt hồ lại khôi phục bình tĩnh, chuồn chuồn như trước trở lại nơi cũ tiếp tục nghỉ ngơi, ếch cùng tiểu sấu tiếp tục xương ca...

Thật sự giống như chưa từng có chuyện gì phát sinh qua.

Sao đêm trên trời vẫn đẹp như vậy...

Văn Vũ lần thứ hai mở mắt, nhìn đến là cảnh tượng vừa rồi...cảm giác thân thể chậm rãi bay lên, bay theo gió đêm thổi qua...

Tay trái, tựa hồ có lực gì đó dẫn dắt.

Văn Vũ nhìn kỹ, thấy được là dây buộc tóc kim sắc, tại ban đêm, lờ lờ sáng lên.

Nguyên lai thật sự không mất, vẫn luôn giữ chặt tại cổ tay....

Có lẽ Tiểu Tả, đã sớm biết...

Tâm Văn Vũ ấm áp, theo gió, cùng dây buộc tóc dẫn dắt, chậm rãi hướng đến nơi quen thuộc mà đi.

Gió a, thỉnh người đưa ta đến bên người Tiểu Tả...

Hồ Tả đứng ở bãi tha ma, ngẩng đầu nhìn lên không trung, vẫn luôn chờ thân ảnh mình muôn muôn xuất hiện. Vươn ra hai tay, nghênh đón y trở về.

Văn Vũ cũng từ xa đã thấy được Hồ Tả, cũng vươn tay, đợi cuối cùng khắc kia đáp xuống.

“Tiểu Tả” Văn Vũ cuối cùng cũng đến với Hồ Tả, nhào vào vòng ôm ấp hân hoan chờ lâu.

“Văn Vũ, cuối cùng người cũng trở lại...” Hồ Tả ôm chắc lấy Văn Vũ, trong mắt lóe lên lệ quang.

Hai người không nói gì, lặng lẽ hưởng thụ cái ôm của đối phương.

Thân Hồ Tả nhiệt nóng, Văn Vũ lại lương lương, bất quá không vấn đề gì, chỉ cần cùng một chỗ là tốt rồi.

Hai người vẫn ôm như thế cho đến khi Hồng Vũ đi ra.

Hồng Vũ có chút bất mãn, xem xem hai người bọn họ “Hồ Tả, tiệc rượu chuẩn bị xong, các người muốn ôm bao lâu? Ta đói chết...”

Tiệc rượu?

Văn Vũ buông Hồ Tả, nhìn hân.

Hồ Tả gãi gãi đầu “Đúng, tiệc rượu, cho người đón gió”

Văn Vũ nở nụ cười, nhẹ nhàng lau đi nước mắt vương trên má Hồ Tả, Hồ Tả cũng chùi chùi ẩm ướt trên mặt Văn Vũ. Lại nhìn nhau cười, tựa vào nhau cùng vào động.

Văn Vũ lần đầu biết, động khẩu bọn họ, cứ như động kiến, đi vào, bên trong thực là một động thiên khác. Đình thai lầu các Minh Thanh, hành lang hoa viên, mọi thứ đều có.

Hồng Vũ còn nói có một nông trường, chuyên trồng trọt hoa màu, chăn nuôi gia súc, gia cầm.

Đây là Hồ Tả làm đi!!!

“Quá lợi hại!” Văn Vũ từ đáy lòng cảm thán.

“Lợi hại?” Hồ Tả cười “Về sau, ở đây liền là nhà của người, người cùng với ta vĩnh viễn sống tốt!”

Văn Vũ đi vào đại sảnh, bên trong giăng đèn kết hoa, bố trí cứ như hỉ đường.

Hôm nay vừa mới chết, hân nên quả hắc bạch...không nghĩ tới nơi nơi đều màu đỏ.

Mọi người đều là người đáng yêu, tại yến hội sôi nổi hướng Hồ Tả nói chúc mừng, mời rượu hân, khiến hân cứ như là tân lang!

Hồng Vũ cùng Tư Tư hai đứa nhỏ cũng từng ngum từng ngum uống rượu, Văn Vũ vội nói “Các người còn nhỏ, không thể uống rượu”

“Không có việc gì! Không có việc gì! Ha ha ha ha...” Hồng Vũ được uống rượu, cao hứng cầm chén rượu cười ra “Văn Vũ của ta đã trở lại!” kết quả liền ăn một cái cốc...

“Người nói Văn Vũ của ai?” Hồ Tả uống đến say khướt, hung hăng hỏi Hồng Vũ.

“Ngô ngô...”

Nơi này náo nhiệt như vậy....

Đương lúc mọi người say đến thất đảo bát oai, Văn Vũ hỏi “Như vậy, đã đến một thế giới khác”

Hồ Tả đáp “Ân”

“Mẹ ở ngoài sẽ như thế nào?”

“Nàng sẽ thương tâm đau khổ”

“Nhưng là ta sớm hay muộn cũng sẽ làm nàng thương tâm đau khổ...”

Hồ Tả nhẹ hôn trán Văn Vũ “Cho nên, người lựa chọn hiện tại là ở chỗ của ta, như vậy cũng không cho người nhà người bị gánh nặng. Lựa chọn như vậy là tốt nhất, đừng suy nghĩ nhiều quá...về sau, chỉ cần người nguyện ý, ta thường đưa người về xem”

“Ân”

15. Chương 15

Ngày hôm sau, Văn Vũ đột nhiên nhớ tới chải đầu cho Hồ Tả. Y cởi xuống dây buộc tóc trên tay nói “Dây buộc tóc này, thật kỳ diệu a...”

“Ân, thực tế, nó là trụ linh hồn người, mỗi khi linh hồn người xuất khiếu, nó sẽ cho ta biết, rồi đưa người đến cạnh ta...”

“Người có hay không thực chờ mong ta sớm chết đi?”

“Hắc hắc...” Hồ Tả híp mắt ngây ngô cười không trả lời. Một vòng lại một vòng quấn lấy dây tóc...

Văn Vũ đột nhiên nhớ tới lão thái bà, “Khanh khác” cười lên...Hồ Tả người này, mặc kệ hắn biến thành cái gì, chính mình đều cảm nhận được, này giống như không phải vì trên người Hồ Tả có hương vị...có khi ở cách xa, cũng cảm giác hắn đang bên mình.... cũng chẳng rõ đây là vì sao.

Văn Vũ đem tóc Tiểu Tả buộc sơ, thả một ít trên mặt “Tiểu Tả...ta nghĩ về nhà nhìn xem...” Hồ Tả nghĩ nghĩ, không đáp ứng “Mấy ngày nay bên ngoài vừa lúc có mưa bão, vài ngày nữa được không?”

“Ân”

“Đi, ta đưa người đến nông trường nhìn thử” Hồ Tả nắm tay Văn Vũ đi ra ngoài. Hiện tại, muốn cho Văn Vũ càng tỉnh lại một chút!

Cho nên vô luận như thế nào cũng không để ý về nhà nhìn thấy bộ dáng thương tâm muốn chết của mẹ... Nông trường rất lớn, nơi chăn nuôi, ngư nuôi thành đàn, heo thì vòng. Vịt hoa, ngỗng trắng trong nước bơi lội, gà trống đem theo gà mái cùng gà con khắp nơi kiếm ăn.

Rau dưa trái cây bốn mùa đều có, ngay cả sâu bệnh cũng không. Tầm trên cây gặm lá, trưởng thành liền đem kén kết lên cây.

Văn Vũ trừng to mắt nhìn hết thấy, thực thần kỳ! Nhìn qua một mảnh vui sướng, gọn gàng. Văn Vũ nhìn không được hỏi “Tiểu Tả, bình thường ai quản lý?”

“Chúng ta cùng nhau. Hồng Lôi bọn họ mỗi ngày tu luyện nhiều, liền tại nơi này quét tước, tưới nước bón phân”

“Tu luyện?”

“Như thế nào chưa bao giờ thấy người tu luyện?”

“Đúng vậy, ta là hồ tiên đi! Đương nhiên muốn tu luyện! Giống nhau đều lựa chọn”

“Vậy còn người?”

“Ta hàng năm đi Côn Lôn hai tháng tu hành, trên cơ bản, ta ở đó hai tháng là có thể bằng một năm tu luyện của bọn Hồng Lôi! Cho nên bình thường ta rất nhàn rỗi ~ Ta có thể mỗi ngày như hình với bóng theo người!” Hồ Tả đem mặt dán vào cổ Văn Vũ cọ cọ, thật thân mật.

Hồ Tả còn đem Văn Vũ vào rừng nhân sâm nhỏ “Đây là Hồng Lô làm, hẩn vốn trộm loại từ bên ngoài, hẩn nghĩ loại cho người ăn, sau lại bị cây củ cải kia tố giác, hẩn liền đem nhân sâm dọn đến nơi này. Ha ha...”

Hồ Tả lải nhải giới thiệu, đem Văn Vũ kéo từ đông sang tây. Văn Vũ nhìn Hồ Tả, trong lòng tràn đầy cảm động ...Tất cả mọi người đối ta tốt như vậy...

Từ nay về sau, nhất định phải hảo hảo cùng mọi người sinh hoạt...một tuần sau, Hồ Tả đem Văn Vũ về nhà.

Đối với Văn Vũ mà nói, đây là chết được một tuần. Nhưng trên thực tế, Hồ Tả điều chậm trong động hồ ly, đây đã là Văn Vũ qua đời một tháng.

Để Văn Vũ nhìn mẹ không quá mức bi thương .

“Mẹ xem khí sắc cũng không tệ...không như ta nghĩ như vậy...” Văn Vũ rút cục cũng thở một hơi, lộ ra vui mừng “Văn Tuyết cũng rất ngoan...Cũng thực chiều cổ mẹ...”

“Ta cứ nói đi, người yên tâm được rồi! Về sau, chỉ cần người nhớ mẹ, ta liền đưa người trở về. Nếu không ta biến thành người *** bộ dáng ôm người một cái cũng được a!” Hồ Tả vui cười hớn hở.

“Ân! Như vậy ta an tâm, về sau, ta phải hảo hảo yêu thương người, hảo hảo yêu thương mọi người, cùng các người đồng thời sinh hoạt!”

“Yêu ta là đủ rồi, những người khác người không cần yêu”

“...” Tiểu Tả thật nhỏ mọn.

Văn Vũ tận sinh hoạt bắt đầu, mỗi ngày cùng mọi người đi nông trường làm việc, nghĩ ngơi lại cùng nhau vui đùa ẩm ỉ.

Trong khoái hoạt sinh hoạt thường khiến mọi người quên đi thời gian trôi, Văn Vũ chỉ có mỗi lần nhìn Hồ Tả đi Côn Lôn, mới ý thức một năm qua đi.

Hồ Tả đi Côn Lôn vài lần, Văn Vũ không nhớ rõ, ước chừng sáu bảy lần đi...Tư Tư tóc cũng dài ra, tuy rằng không dài lắm, nhưng nó mỗi ngày nhìn gương chải đầu, đều rất vui a!

Buổi sáng một ngày, Hồ Tả tính một chút, nói với Văn Vũ “Văn Vũ ngày mai, ta muốn đi Côn Lôn sơn”

“Lại một năm nữa...thế giới bên ngoài bây giờ là năm mấy?”

“1978 đi...”

“A...Văn Tuyết 22 tuổi...” Văn Vũ nghĩ đến bộ dáng Văn Tuyết, vui vẻ cười.

Trẻ con nơi này lại không giống trẻ con loài người, sinh trưởng rất chậm, Tư Tư cùng Hồng Vũ vẫn là hai quả cầu thịt, thường thường ở trước mặt y lẩn qua lẩn lại.

Văn Vũ ôm một đồng quần áo lớn, hỏi “Tiểu Tả, ta đi giặt quần áo, người muốn hay không cùng đi?” Hồ Tả ghen liếc mắt một cái “Như thế nào nhiều như vậy?”

“Hồng Vũ cùng Tư Tư ngày hôm qua đi ra ngoài, rơi vào máng heo đi...”

“Để bọn nó giặt” Hồ Tả lại ghen tị “Cây củ cải kia không phải có bảo mẫu sao?”

“Không quan hệ, không quan hệ, giặt cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian...” hai người một bên nói, một bên cùng bờ sông đi đến...ngày hôm sau, Hồ Tả xuất phát.

Văn Vũ chồm lên phía trước, hôn vài cái “Không cần về trước thời gian, không nên suy nghĩ bậy bạ, hảo hảo tu luyện”

“Ta biết. Người nếu muốn đi ra ngoài ngoạn, nhớ đem theo Hồng Lô”

“Ân” bất quá, giống như Hồ Tả không có, Văn Vũ không ra động. Cứ như vậy Hồ Tả huy phát tay áo, xuất động...

Hồ Tả vừa đi, Hồng Vũ liền cao hứng nhảy dựng lên “Hảo da! Ta lại có thể cùng Văn Vũ đồng thời ngủ!”

Ba ngày sau, Hồng Vũ từ bên ngoài kích động chạy về! Thấy Văn Vũ liền hô “Văn Vũ! Văn Vũ!”

“Làm sao vậy?” Văn Vũ giật mình nói.

“Ta vừa mới nghe, Văn Tuyết muốn kết hôn”

“Văn Tuyết muốn kết hôn?” Văn Vũ cũng như Hồng Vũ, lập tức trở nên kích động. Thật tốt quá “Khi nào? Là khi nào?”

“Ngày mai! Liền là ngày mai! Chúng ta đi xem không?”

Hoàng hôn, một đôi quỷ sai mặc hắc bạch y phục đem theo vài câu hồn đến, xuyên qua tiếng động lớn ầm ĩ trên đường cái, lạnh lùng quét mắt qua phàm nhân. Thấy đối diện đi tới một đôi quỷ sai mặc hắc bạch khác, liền đánh cái chào.

“Nha, hôm nay câu được không ít a” bạch quỷ sai đối diện cười nói.

Bạch quỷ sai đem theo quỷ hồn đáp “Ai...vội a...dáng vẻ không giống như người các ngươi điều tra mất tích, cả ngày chỉ cần tới lui, thanh nhàn...”

Bạch quỷ sai đối diện lập tức oán giận “Chúng ta ngày cũng không sống khá giả...quanh năm suốt tháng, không ngừng điều tra, phiền chết phiền chết...Nếu là tìm không thấy, một năm tiền lương đều không có...”

Hắc quỷ sai bên cạnh lập tức trạc trạc hấn “Tốt lắm, đừng nói nữa...ta nghe nói hôm nay Thiên lão đại ở phụ cận...nghe tức chút...”

“Úc! A!” Bạch quỷ sai phụ họa, hướng đối phương cáo biệt rồi tiếp tục đi dạo vô mục đích.

16. Chương 16

Pháo hoa “bùm bùm” bắn, Văn Tuyết một thân hỉ phục, ở giữa đám người quay quanh đi vào viện môn.

Văn Vũ cùng Hồng Lôi đứng trên hòn đá ngoại viện, duỗi cổ hướng về phía viện nhìn. Tư Tư cứ theo lẽ thường cười trên vai Hồng Lôi, Hồng Vũ hăm mộ Tư Tư có một chỗ ngồi tốt như vậy, Văn Vũ liền đem Hồng Vũ ôm lên, để nó cười lên vai mình.

Móng vuốt Hồng Vũ đặt trên tóc Văn Vũ, ngửi mùi hương trên tóc Văn Vũ, trong lòng kêu mỹ a! Nước miếng rất nhanh chảy ra....

Hồng Lôi nhìn nó như vậy, nếu để Hồ Tả nhìn thấy lại bị một trận nhớ đời.

“Hắc hắc, Văn Tuyết thật khá!” Văn Vũ cười ngây ngô, chuyên chú nhìn em gái xuất giá, mà cứ như con gái mình xuất giá.

Tư Tư lắc đầu, phát biểu ý kiến “Kia mặt đỏ đều đỏ, giống mộng hầu tử”

Văn Vũ phản bác “Kết hôn vui mừng, đương nhiên phải là đỏ! Như vậy mới coi được!”

Hồng Vũ đem đầu tựa lên đầu Văn Vũ, có vẻ không thú vị “Sớm một chút, hai trăm năm, lúc ấy hôn lễ mới coi được! Tân nương ngồi kiệu hoa tám người khiên, kèn trống thổi đến mức vô cùng náo nhiệt, tân lang còn đá kiệu môn, sau đó tân nhân bái thiên địa, mọi người uống rượu mừng còn nháo động phòng...đùa vui lắm a!”

“Sau đó người liền tới trù phòng trộm đồ ăn...” Hồng Vũ này thật bại hoại, gia môn bất hạnh! Hồng Lôi không chút do dự đáp trả.

“... ..”

Bốn người đứng ở ngoại viện nghiêm túc nhìn bên trong, đông kéo tây xả mà trò chuyện về hôn lễ.

Sắc trời càng ngày càng mờ, từng nhà bắt đầu lên đèn.

Tổ điều tra mất tích hắc bạch quỷ sai đi ngang hôn lễ náo nhiệt...bất quá, hấp dẫn bọn họ không phải hôn lễ...

“Này, người xem đó là cái gì?” Hắc quỷ sai chỉ vào nhóm Văn Vũ ngoài chân tường.

“Là hồ tiên đi...”

Bạch quỷ sai đến gần nhìn nhìn, phát hiện có chút không đúng. Mở ra hồ sơ mất tích “soạt soạt” đến trang thứ mười chín, đối chiếu một chút “Àn?...người này hình như là Vệ Văn Vũ mất tích! Lý ra 1970 sinh bệnh chết...”

“Đúng vậy! Chính là y! Nguyên là là cùng một chỗ với hồ tiên! Trách không được chúng ta tìm không thấy y!” Hắc quỷ sai xác định mục tiêu, tiến lên phía trước gọi “Vệ Văn Vũ!”

Văn Vũ đột nhiên nghe thấy người gọi đầy đủ tên mình, còn sững sờ một chút, sao lại có người nhận thức mình? Hồ nghi quay đầu, nhìn thấy một khối cầm xiềng xích hướng mình đi tới.

Hồng Lôi vừa thấy, cảm giác không ổn, lập tức buông Tư Tư, che trước mặt Văn Vũ “Quỷ vô thường đúng không? Ở đây không có chuyện các người, mau rút!”

“Ta chấp hành công vụ, hôm nay phải đem hồn này về” hắc quỷ sai tựa hồ thấy được tiền thưởng cuối năm hướng hần vẫy vẫy, một bước tiến lên thì bị Hồng Lôi đánh ra, nào ngờ chưa đụng tới hồ tiên kia, mà tay đã bị đốt lên!

“Hỏa! Hỏa!” Hắc quỷ sai sợ tới mức lui về phía sau, té trên mặt đất liên tục lăn lộn trên mặt đất dập hỏa... Bạch quỷ sai nhặt nhánh cây bên đường hướng đồng bạn dập lửa...

“Ha ha ha...” Hồng Vũ cùng Tư Tư cười to “Hảo vô dụng a!”

“Đừng cười!” Hồng Lôi ngăn tiếng cười bọn họ, dắt Văn Vũ nhanh chóng trở về.

Bạch quỷ sai vừa thấy con mồi bỏ chạy, chính mình ngăn không được, lập tức lấy ra bộ đàm gọi “Bạch đại nhân! Bạch đại nhân! Tổ điều tra mất tích thứ bảy khu BX1901, phát hiện mục tiêu, hiện đang chạy theo hướng đông nam, do có hồ tiên bảo hộ, chúng ta vô pháp bắt được! Thỉnh trở giúp! Thỉnh trở giúp!”

Bên kia bộ đàm truyền đến tiếng cười “khanh khách” quỷ dị, tiếp theo là câu “Đã biết!” liền cắt đứt liên lạc.

Hắc quỷ sai ngẩng đầu hỏi “Bắt được tiền thưởng là cho chúng ta hay là của bọn họ?”

Bạch quỷ sai dùng bộ đàm đập đầu đồng bạn ngốc một cái “Vô nghĩa! Đương nhiên là của chúng ta! Bọn họ mới không đi lấy một ít tiền của chúng ta đâu!”

“Sao người không nói sớm! Làm hại tay ta biến thành thịt nướng!”

Hồng Lôi đem Văn Vũ nhanh chóng xuyên qua đường nhỏ trong rừng. Tư Tư cùng Hồng Vũ, đứng nhìn hai người bọn họ chân ngắn, nhưng chạy trốn không thể so với Văn Vũ chậm hơn!

Hồng Lôi vẫn có chút hoảng hốt.

Không nghĩ tới hôm nay lại xui như vậy, gặp phải câu hồn vô thường quỷ. Hồ Tả giao đãi, mỗi khi gặp loại sự tình này, một chữ! Trốn! May mắn nhân vật bình thường, tầm tầm có thể đối ứng qua.

Chạy chạy, đột nhiên —

“Suất ca ca phía trước, xin chờ một chút!”

P phía sau truyền đến thanh âm thanh thúy, Hồng Lôi mạnh quay đầu, thấy bạch y phiêu trong gió...phiêu đến quỷ dị! Tám phần không phải thứ tốt!

Hồng Lôi không để ý tới hần, tiếp tục dắt Văn Vũ chạy về phía trước, không nghĩ tới phía trước có một người mặc y phục đen ngăn chặn.

Tư Tư tròn mắt “lộc cộc” vừa chuyển, hướng mặt đất chui vào, lập tức biến mất không thấy bóng dáng...Hồng Vũ mắng to “Người đồ củ cải không nghĩa khí! Gặp chuyện chân liền chuồn mất!” Hồng Vũ kỳ thật cũng ước có thể giống Tư Tư có thể trốn trong đất...nó biết rõ, chính mình chỗ này chỉ là kéo chân Hồng Lôi.

“Để người lưu lại, không làm khó dễ người” Hắc vô thường thâm thúy đánh giá Hồng Lô...hóa thành hình người vẫn còn cái đuôi, không vượt qua 800 năm. Thằng nhóc kia đại khái chỉ 300 năm.

Hồng Lô không có đoán sai, đích xác chưa tới 800 tuổi, nhưng Hồng Vũ đã 500 tuổi, chính là cá nhân nó không lớn, tu luyện tới mức này đã là đạt đức hạnh!

Hồng Lô cảm thấy khí tức nguy hiểm, tự biết vô pháp cùng nhị vô thường đối địch, nhưng hấn vẫn lạnh lùng hồi đáp “Ở đây không có người!”

“Chúng ta là Minh giới nói người là quỷ đi, ha ha...” Bạch vô thường phiêu đến vũ vai Hồng Lô, bị ánh mắt sắt bén Hồng Lô trừng trở về.

“Hảo hung...” Tiểu Bạch xoay người cắn khăn tay....

Văn Vũ hiểu được chuyện gì xảy ra, nhưng y chẳng biết làm thế nào...y không biết lấy Hồng Lô một người có thể đánh lại với hai người bọn họ...

Bột nhiên, trong rừng sương mù dày đặc, Tư Tư đột nhiên nhảy ra bắt Văn Vũ hướng bên trong sương chạy. Hắc vô thường thấy tình thế, lập tức truy, Hồng Lô vội đuổi theo, đột nhiên trước mắt bạch quang chợt lóe, Hồng Lô phản xạ...

“Bạch cốt tiên?” Hồng Lô nhìn âm khí dày đặc, không khỏi toát mồ hôi lạnh.

“Trả lời!” Bạch vô thường doanh doanh cười “Người muốn truy trước...thì đánh qua với ta”

... ..

Văn Vũ cùng Hồng Vũ Tư Tư liều mạng chạy, nhưng tiếng bước chân phía sau ngày càng gần!

Hắc vô thường đánh giá trận sương này, hấn không nghĩ đến đây cư nhiên còn có nhân sâm tinh, chính là, tu luyện chưa cao, trận sương mù huyền huyền không mạnh...

“Ai nha!”

Hồng Vũ ngã miệng kêu lên, dùng bốn chân chạy trốn còn té ngã, Tư Tư thật sự là hơn nó!

“Ta...ta chạy không nổi...” Hồng Vũ thở hồng hộc, phì phì cái bụng nhanh chóng thở.

“Bảo người bình thường ăn ít! Hiện tại hay rồi!” Tư Tư vội muốn chết!

Văn Vũ cắn răng, ôm lấy thân thể nặng Hồng Vũ tiếp tục chạy.

Mặc kệ thế nào, đều không thể để bọn họ bắt được!

Ta còn không muốn cùng Tiểu Tả tách ra!

“Văn Vũ, người vẫn luôn chạy về phía trước, ta đến ngăn hấn!” Tư Tư nói xong liền tiêu thất. Hoàn toàn không rõ Văn Vũ chỉ như người máy nhận lệnh không đầu không đuôi chạy về phía trước.

Không biết chạy bao lâu, Văn Vũ đột nhiên dừng lại đánh giá bốn phía...nơi nơi đều một mảnh trắng xóa, như thế nào còn chưa cuối? Cách mình ba bốn bước liền không thấy đồ vật...

“Hồng Vũ...chúng ta nên trốn nơi nào?”

Hồng Vũ trái nhìn phải xem, cũng không biết.

Từ bên trái truyền đến “ô ô” tựa hồ là tiếng khóc Tư Tư, nhưng có chút không giống...hay là Tư Tư bị bắt?

Văn Vũ không yên lòng, lặng lẽ theo thanh âm đi qua.

Tiếng khóc đột nhiên ngưng lại, Văn Vũ nhìn xung quanh, đột nhiên từ trong sương mù một bàn tay vươn ra, nắm lấy cánh tay Văn Vũ!

“Nhân Sâm am hiểu nhất chính là khóc tạo sương...những điều này là dùng để mê hoặc người lấy nhân sâm. Bất quá, cũng có thể hấp dẫn người” Hắc vô thường từ trong sương chậm rãi xuất hiện, mặt không đổi sắc, giống tòa khắc băng.

Hồng Vũ há to miệng “A ô” một hơi hướng mu tay Hắc vô thường cào xuống, chính là, tên gia hỏa khủng bố này cứ nhiên ngay cả mây cũng chẳng nhú, vung tay, đem Hồng Vũ ném ra xa, biết mất trong sương!

“Hồng Vũ” Văn Vũ gấp đến độ huy một quyền hướng mặt Hắc vô thường đánh qua, bất quá...người ta phản ứng cũng không! Chưa gì đã lấy ra một xiềng xích tối đen, đem Văn Vũ trói lại!

“Cũng không tệ” Bạch vô thường cười tủm tỉm từ sương đi ra...

“Tiểu Bạch...Người...” Hắc vô thường nhìn người Bạch vô thường đầy máu, có chút khản trương.

“Đừng lo...không phải máu của ta...” Bạch Vô thường nhìn Văn Vũ “Hắn đúng là một tên ngoan cường...đem tóc ta đốt trụ!”

Hồng Lôi?!

“Người đem Hồng Lôi thế nào? Người đem Hồng Lôi làm sao?” Văn Vũ liều mạng thoát khỏi trói buộc, nhưng là khí lực y với Hắc vô thường mà nói, giống như con kiến giấy dụn trong tay.

Nếu như là vậy, kia còn không bằng từ đầu liền...

“Đều là ta không tốt...đều là ta không tốt...” Văn Vũ hối hận chính mình không nên chạy đến nhìn hôn lễ gì...hiện tại Hồng Lôi xảy ra chuyện “Các người là đồ đáng giận ”

Văn Vũ nhắc chân, đá một cái vào chân Hắc vô thường, cái này, hắn cũng có phản ứng

“Người an tĩnh một chút” Hắc vô thường điểm ngón tay lên trán Văn Vũ, Văn Vũ giống như cái xác không hồn, ngoan ngoãn cùng hắc bạch vô thường đi...

Sương mù dày đặc tiên tán...

Tư Tư từ trong đất lộ ra nửa cái đầu...

Ai...Hắc vô thường kia thật lợi hại, còn biết diễn trò...cứ nhiên có thể phóng sương mù dày đặc giống ta...khiến cho ngay cả ta cũng lạc phương hướng...

Tư Tư gãi đầu, đi ra. Bắt đầu tìm Hồng Vũ và Hồng Lôi. Nếu Văn Vũ đã bị bắt, hiện tại cũng chỉ có thể trở về hang gọi Hồ Tả trở về lại nghĩ phương pháp khác...

Tư Tư tìm được Hồng Vũ trên đầu sừng một cục lớn, nằm dưới tang cây nhãn, đẩy vài cái, cuối cùng cũng tỉnh

Hồng Vũ ngửi ngửi hương vị trong không khí, chỉ phía trái “Hồng Lôi ở đằng kia”

Hai người chạy đến, nhìn thấy Hồng Lôi ngã trên vũng máu không nhúc nhích...

“Hồng Lôi! Hồng Lôi! Người tỉnh tỉnh a!” Hồng Vũ dọa khóc, nhẹ nhàng giúp Hồng Lôi, liếm mặt, chính là hắn một chút phản ứng cũng không có...

“Làm thế nào...làm thế nào?” Tư Tư gấp đến độ xoay quanh, đây lại không có người...

Tư Tư cùng Hồng Vũ bày ra một bức thẻ chết bảo vệ Hồng Lôi chờ người nọ xuất hiện!

Kết quả, người tới cũng lại là Hồng Phong cầm đoản kiếm “Hồng Lôi phát tin khẩn cấp cầu cứu, nơi này làm sao?”

“Hồng phong

~~” Hồng Vũ đánh gáy “Nhanh lên cứu cứu Hồng Lôi”

Hồng Phong nhìn Hồng Lôi trên mặt đất, choáng váng “Như thế nào...như thế nào lại bị thương nặng như vậy....”

Hắc: Tiểu Bạch, người có phát hiện một vấn đề hay không?

Bạch: Cái gì?

Hắc: Vì cái gì chúng ta mỗi lần lên sân khấu đều là nhân vật phản diện?

Bạch: A, hiện tại lưu hành nhân vật phản diện chuyên cuối cùng cải tà quy chính, như vậy dễ dàng đạt được nhân khí.

Hắc: Không biết là...ta dự tính lần này chúng ta chết thảm...

17. Chương 17

Hồng Phong đốt lửa, trong miệng lẩm bẩm chú ngữ. Rất nhanh, từ trong hỏa diễm dần dần hiện ra hình ảnh Hồ Tả đang nhắm mắt ngưng thần, thật hiếm khi thấy hắn một thân xuyên bạch y, bỏ đi bộ dạng hoa si thường ngày, nhìn qua có phần giống tiên nhân đạo mạo.

Lúc này Hồng Phong chưa từng nghiêm túc, ngưng mắt nhìn Hồ Tả gọi “Hồ Tả! Hồ Tả! Có nghe thấy không?”

Hồ Tả chậm rãi mở mắt, vừa thấy Hồng Phong nháy mắt trở về dạng hoa si, nhếch môi cười “Có phải hay không Văn Vũ nhớ ta?”

Nhớ cái đầu người a! “Văn Vũ bị Minh giới Hắc bạch vô thường bắt đi! Người có thể nhanh trở về hay không?”

“Người...Người là nói đùa đi?” Hồng Phong thường ngày đặc biệt thiếu nghiêm túc, thích nhất là đùa người!

Hồng Phong cố nén giận trong lòng, cau mày quát lớn: “Loại sự tình này ta có thể đùa sao? Văn Vũ bị chính bài Hắc Bạch vô thường bắt đi, Hồng Lô bị trọng thương, đến giờ còn chưa tỉnh”

... ..

Lần này...xem ra...giống như...là thật.

... ..

Hồ Tả sắc mặt trở nên trắng bệch, toàn bộ biểu tình đều cứng đờ...

“Người có thể hay không nhanh trở về? Chúng ta cùng nhau thương lượng một chút như thế nào đem Văn Vũ cứu về”

“Úc...A...” Hồ Tả lúc này có chút đại ra “Hong...Hong Lô...thế nào?”

Hồng Phong cúi đầu, nhìn mấy quả cùng lá nhân sâm rơi bên cạnh, lẩm bẩm nói “Ta nghĩ...Hắn hẳn là không có việc gì...”

... ..

Hồng Lô chậm rãi mở mắt ra, nhìn trần nhà, nhìn bốn phía...là phòng của mình.

“A...Xem ra ta có thể nhặt được mệnh về...”

“Chi nha” một tiếng, Hồng Phong đẩy cửa bước vào.

“Hong Lô, người tỉnh?”

“Ân”

“Còn thấy nơi nào khó chịu không?”

“Hoàn hảo...” Hồng Lô giật giật cánh tay, sờ ngực, kỳ quái, một chút đau cũng không có, bị bạch cốt tiên kia đâm vào ngực, cứ nghĩ rằng bản thân chết rồi.

Hồng Lô nhìn Hồng Phong biểu tình lạc mịch, nghi ngờ nói: “Văn Vũ có phải đã bị bắt rồi?”

“Ân...”

“Đều tại ta không đủ năng lực...”

“Tự trách mình cái gì? Cho dù là Hồ Tả gặp phải Hắc Bạch vô thường, phỏng chừng cũng là phải một phen khổ chiến...” Hồng Phong tại bên giường ngồi xuống “Nếu muốn trách...ta cũng sai...ta cũng có thể đi theo các người, nói vậy, không chừng...”

“Người gọi Hồ Tả trở về chưa?”

“Ân”

“Tư Tư cùng Hồng Vũ đâu?”

“Hồng Vũ tại phòng của mình nghỉ ngơi, trên đầu sưng lên rất lớn...đến bây giờ còn kêu đau...ha hả a...”

“Tư Tư đâu?”

“Tư Tư...” Hồng Phong không nói, cúi đầu, từ trong tay áo cẩn thận lấy ra lá cùng quả nhân sâm đưa cho Hồng Lôi “Người trở về...thương quá nặng...”

.... Ta không có cách nào cứu người...cho nên...cho nên Tư Tư...”

“Người nói cái gì?” Hồng Lôi kích động ngồi dậy, đột nhiên phát hiện trong mình một cỗ khí lực kỳ quái! Chẳng lẽ...

Hồng Phong lau nước mắt, nói “Hảo hảo nghỉ ngơi...” Liền ra ngoài.

Hồng Lôi đặt nhẹ tay lên bụng, khó tin đây là sự thật...

“Tư Tư...Tư Tư...”

Trách không được chịu thương nặng như vậy, tỉnh lại một chút cũng không có việc gì.

Tiên hồng nhân sâm quả, lục bích nhân sâm điệp...đây là Tư Tư lưu lại?

Bé mập kia...cứ như vậy tiêu thất?

Thế này còn không bằng ngay từ đầu để Hồng Phong đem nó đi phơi nắng!

Không bằng ngay từ đầu để Hồ Tả đem nó nấu ăn!

Hồng Lôi thống khổ che mặt, lặng yên vô thức mà khóc.

Thời gian chậm rãi qua, lá cây có dấu hiệu héo rũ...

Hồng Lôi mau mau lấy ra một khối hổ phách, phóng ở trong tay chậm rãi hòa tan nó

Mặc kệ thế nào, đồ vật Tư Tư lưu lại, nhất định phải cất giữ, không thể để nó biến mất

Hồng Lôi ngồi trở lại giường, đem hồ phách nấu chảy thành một viên châu, sẽ đem nhân sâm bao lại, lấy căn hồng thăng, đem này một chuỗi sáu lên một xuyên hổ phách...xuyên thành một vòng trang sức, vĩnh viễn đeo ở tay...

“Ai nha...Nguyên lai tay nghề người tốt như vậy a?”

Ân?! Hồng Lôi vừa nghe, choáng váng. Động tác trong tay dừng lại, nước mắt cũng nhất thời ngưng hơn phân nửa.

“Vòng tay thật đẹp! Vàng óng hổ phách trong suốt còn thấy được một viên hồng hồng!”

Hồng Lôi ngẩng đầu, một chút một chút quay lại, Tư Tư tiểu mập mập kia miệng đang cười nha

~“Tư...Tư Tư...”? Không thể nào? Đây là có chuyện gì?

“Nha! Hồng Lôi khóc nè?” Tư Tư dùng ngón trỏ chạm vào nước trên mặt Hồng Lôi “Người không phải vì ta khóc nè đi? Ta thật cảm động a!”

“Cái...Cái gì...” Hồng Lôi có chút không hiểu tình huống.

“Ha ha ha ha...” Tư Tư không chút khách khí cười to, “Hồ ly ngốc! Người khóc cái gì? Tuy rằng thực vật cùng động vật có chút khác nhau, nhưng nhân sâm đã thành tinh, tự nhiên cũng sẽ có tính phách, thân thể tiêu vong, tính phách vẫn tồn tại đi! Ta hiện tại không phải cùng Văn Vũ như nhau?”

“Hả?” Hồng Lô cuối cùng cũng hiểu được...đôi mắt Tư Tư cười không ngừng, khuôn mặt tuần tú nhất thời đỏ bừng. Nguyên lai...nguyên lai...

Sau khi Tư Tư cười xong, yên tĩnh, có chút thất vọng mà nói “Bất quá...ta cuối cùng cũng không lớn...”

Hồng Lô nhìn nó, lộ ra nụ cười tươi khó gặp “Không quan hệ, như vậy vừa lúc làm cái gối”

“Người mới là gối đầu của ta” Tư Tư phác đi đi đặt trên người Hồng Lô “Hi hi ha ha” nháo

“Chờ một chút!” Hồng Lô đột nhiên nhớ tới Hồng Phong! Tên hỗn đản này đã sớm biết, cố ý đến giường vờ chảy nước mắt! Làm cho mình tưởng Tư Tư không về được “Ta đi tìm Hồng Phong”

Hồng Lô vội vàng lao ra liền thấy Hồng Phong – hắn đang ngồi xổm cửa sổ che miệng cười to!

Hồng Lô một phen nhéo tên hồ ly giả hoạt kia đây “Loại sự tình này người cũng có thể đùa hả?”

“Ha...Ha ha... đùa đùa người thôi! Không khí thoải mái thoải mái a”

“Bây giờ là lúc đùa sao?”

Hồng Phong chậm rãi nghiêm túc “Nghiêm chỉnh mà nói, ta đã thông tri Hồ Tả được 18 giờ rồi, theo ý hắn đã chạy tới, hay là...”

“Người nói cái gì?”

“Ta hoài nghi hắn không muốn cùng chúng ta thương lượng, hoặc là nói, sợ liên lụy chúng ta, hắn đơn phương độc mã xuống Minh giới tìm người...”

Minh giới

Một quỷ sai đưa trà thấy Phán quan đại nhân còn bận, liền nói “Thạch đại nhân, khó được Diêm vương đại nhân, Bạch đại nhân, Hắc đại nhân cũng không ở, ngài cũng trộm nhàn, nghỉ ngơi một chút nha”

Thạch Khanh cười “Ta cho các người tính tiền lương, người nói ta có nên hay không nghỉ ngơi?”

“Kia ngài vội! Ngài vội!” Vừa muốn dâng trà “Oanh —!” một tiếng, toàn bộ Minh giới địa chấn thiên diêu! Chén trà ngã đổ xuống đất!

“Xảy ra chuyện gì?” Thạch Khanh vội vàng đi ra đại thính, trước Sâm La điện hỏa liệt hùng hực, một đoàn quỷ sai ngã trên đất kêu cha gọi mẹ. Từ ánh lửa phía trên đi ra một người. Thạch Khanh rất nhanh đánh giá, đây là hỏa hồ đắc đạo nhiều năm.

“Ta đến muốn người!” Hồ Tả ngoại thị Minh giới phán quan, từng bước một mà bước...

“Người...người muốn ai?” Thạch Khanh sợ hãi lui về phía sau, sao lại xui xẻo như vậy chứ ba cái người có thể đánh lại đặc biệt không ở.

“Vệ Văn Vũ sinh ngày 15 tháng 10 năm 1950. Hai ngày trước bị Minh giới các người bắt đi”

“Ta...ta lập tức tra tra cho người...”

Tại Hồ Tả theo dõi, chúng quỷ sai xuất ra một đồng hồ sơ lớn “Lạch phạch phạch” giở ra.

“Quý tịch ba ngày gần đây đăng ký không có” Một quỷ sai báo cáo.

“Úc! Tài liệu của y đưa sang hồ sơ mất tích” một quỷ sai khác báo cáo.

Mọi người lại ôm lấy chồng hồ sơ mất tích thật dày đến.

Thạch Khanh nhanh chóng trở mình xem Vệ Văn Vũ, mặt trên viết: Năm 1969 người này tự sát ở bờ sông. Theo quỹ tại bờ sông thuật lại, đêm đó sau khi Vệ Văn Vũ chết, cả người phát kim quang, hướng phía đông nam bay đi. Từ đó về sau liền vô tung tích.

“Hắn chưa tới Minh giới chúng ta” Thạch Khanh nói.

“Ta không tin! Đồng bạn của ta bị các người đả thương! Người còn nói không có đem Văn Vũ bắt về?” Hồ Tả xoay người hướng bên ngoài đi “Chính mình tìm”

Ngưu đầu mã diễn dẫn đội phòng ngự Minh giới đi qua, mỗi người nhìn như tòa núi, cầm trong tay cương xoa thiết mao, quay quanh Hồ Tả! Ngưu đầu xoay nhanh sói diễn vô dương oai “Minh giới là nơi tiểu tạp toái này nói đến là đến sao?”

Hồ Tả lạnh lùng cười “Người cứ nói đi?”

Mở lòng bàn tay, một đoàn hỏa cầu nhanh chóng hình thành, Hồ Tả đánh ra, chúng quỹ sai né tránh, mở ra một đường. Hồ Tả phi thân qua, đi vào địa ngục thứ nhất, điên cuồng tìm kiếm Văn Vũ.

Đội phòng ngự theo đuôi Hồ Tả!

Quỹ sai trong Sân La điện dập lửa, thu tư liệu thu tư liệu.

Phán quan theo đội phòng ngự đi vào tầng thứ nhất, một bên xuất bộ đàm “Tiểu Bạch! Tiểu Hắc! Hai người các người ở đâu?”

“Phán Phán, ta cùng tiểu Hắc phát hiện một ôn tuyến tự nhiên, đang tại...”

Đáng giận, cư nhiên đang ngâm ôn tuyến “Có người gây chuyện, mau rút về cho ta”

“Hả? Có người gây chuyện?” Tiểu Bạch tựa hồ hưng phấn “Đã biết! Đã biết ta lập tức quay về”

Tắt bộ đàm, Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc từ ôn tuyến đi ra “Vào” mặc quần áo tử tế, mang hài nhật hành thiên lý, hỏa tốc về Minh giới.

Văn Vũ cứ như búp bê rối, không nháy mắt...không nói chuyện. Trên cổ đeo bộ xiềng xích, tùy ý Hắc Bạch vô thường đưa đông đưa tây, một chút ý thức cũng không có.

18. Chương 18

Hắc Bạch vô thường vừa đến Minh giới liền thấy nửa bầu trời đều đỏ, rất nhiều vong hồn chung quanh chạy trốn, quỹ sai hiện tại vội đến sức đầu mẻ trán! Còn có mấy tên ác quỷ quay công đánh lại quỹ sai!

Hiện tại nhìn lại, dọc theo dấu vết thêu đốt, Hắc Bạch vô thường đi tới hỏa khanh ngục (ngục lửa), nơi này chính là hỏa hình, có điều, hiện tại...rõ ràng có người phóng hỏa...

“Khụ...Khụ khụ...” từ đồng than đen bên cạnh đi ra một người bản hê hê, kích động nắm lấy tay Tiểu Bạch “Tiểu Bạch...Người rốt cục cũng đến...Khụ khụ...”

“Thì ra là Phán Phán a, người không thể đánh cũng đừng đánh a!” Bạch vô thường đau lòng lau đi bụi tro trên mặt Thạch Khanh

Thạch Khanh thực ủy khuất “Ta không đánh...ta chỉ là bị quỹ hồn đào tẩu đùa dai... khiến một đồng than đen hướng lên người ta!”

“Yêu nghiệt đó đâu?”

Thạch Khanh lấy tay chỉ xa xa “Ở đằng kia. Nhanh một chút, không ngăn cản hắn Minh giới tổn thất thật thảm trọng”

Hắc Bạch vô thường đem Văn Vũ hướng ngục Thạch Khanh đẩy, đại khái là giao nộp “Đây là người mất tích mấy năm trước, người xem đi! Ta cùng Tiểu Hắc đi!”

Thạch Khanh nhìn Văn Vũ vô ý thức, liền dùng tay điểm mi tâm y, để y khôi phục ý thức

“Người tên gì?” Thạch Khanh nắm lấy xiềng xích trên cổ Văn Vũ, tũm tũm cười hỏi.

Văn Vũ khôi phục ý thức, lập tức khấn trương nhìn khắp nơi “Đây là chỗ nào? Ta phải về! Ta phải về!”

Trong đám quỷ đang đánh nhau không biết ai nói “Hắc đại nhân cùng Bạch đại nhân đến đây!”

Tiếp một đám lớn quỷ sai ngã xuống – Hắc Bạch hai vị đại nhân tới rồi, liền bắt đầu nằm vệt xuống...

Hồ Tả lao tới lớn tiếng hô “Văn Vũ! Văn Vũ! Người có nghe không?”

“Tiểu Tả?” Văn Vũ lập tức lắng nghe, hướng Hồ Tả chạy đến “Tiểu Tả! Ta ở trong này!”

“Không thể nào? Người chính là Vệ Văn Vũ?” Thạch Khanh vội vàng bám trụ y “Người chờ một chút! Người chờ một chút!”

“Buông!” Văn Vũ dùng sức vùng tay, cứ nhiên đem Thạch Khanh vứt trở lại đồng than đen, Văn Vũ mới phát hiện người này thực hư nhược, không như Hắc Bạch vô thường như vậy “cường tráng”.

Hồ Tả nghe tiếng Văn Vũ, hướng nơi này bay tới. Bạch Vô Thường cuối cùng cũng hiểu được chính mình đem theo tiểu quỷ này du ngoạn nên mới đến trễ, cấp Minh giới chịu tổn thất khó lường. Phi thân một cái, trước bắt tiểu quỷ Văn Vũ này!

Đột nhiên, Minh giới tối đen như mực trên không truyền đến tiếng khuyển phệ vang dội. Hồ Tả theo bản năng, khấn trương đứng lên!

Tiểu Bạch nhìn trên không, khinh thường nói “Là cho hoang kia?”

Thạch Khanh cười a a nói “Cầu của Dương nhị gia lại a...”

Tiểu Hắc đảo cặp mắt trắng dã “Lại tới? Mỗi lần đến đều ở nơi này đại tiện tiện!”

Chẳng biết tại sao, Dương Tiễn cùng Diêm Vương là hảo hữu, Họ Dương này thường đem yêu khuyển đến xuyên môn Minh giới. Dương Tiễn tất nhiên vì là vị thiên thần cao thượng, trừ bỏ Diêm vương, hẳn khinh thường hết thấy Minh giới. Đương nhiên, người thế nào đường ra cầu thế đó, Hao Thiên khuyển kế thừa ý chí chủ nhân, xem thường Minh giới, mỗi lần đến liền quấy rối.

Quả nhiên, lần này Hao Thiên khuyển nghe được khí tức Hồ Tả, thần kinh phấn khởi lên.

Giương nanh múa vuốt, thè lưỡi hướng Hồ Tả đánh tới!

Hồ Tả tựa hồ có chút lui bước, trái tránh phải trốn, nhưng ánh mắt hắn vừa thấy Văn Vũ, liền kiên định cùng Hao Thiên khuyển đấu nhau.

Văn Vũ nhớ tới, dù là Hồng Vũ hay Hồng Lôi, bọn họ đều phi thường chán ghét cầu, như vậy, Tiểu Tả nhất định cũng sợ cầu!

Văn Vũ không có cách thoát khỏi Bạch vô thường, chỉ có thể dùng hết sức lực toàn thân hô “Tiểu Tả! Người trở về! Người nhanh trở về!”

“Cho dù bây giờ hắn trở về, chúng ta cũng bắt hắn trở lại” một thanh âm trầm thấp từ sau lưng truyền đến.

Mọi người xoay lại, trừ bỏ Văn Vũ, mỗi người đều lộ vẻ vui vẻ.

“Diêm vương đại nhân, ngài từ thiên thượng về rồi?” Tiểu Bạch nhanh cáo trạng “Còn cùng Dương nhị gia và sủng vật hắn, thật sự là khách quý lâm môn! Không có tiếp đón từ xa!”

Dương Tiễn cùng mọi người đánh tiếng chào, hai tay ôm ngực, nhìn yêu khuyển hưng phấn chiến đấu, liền đối Diêm Vương bên cạnh nói “Tử Văn, này chỉ là tiểu yêu tinh liền giao cho ta! Hiện tại để Hao Thiên chơi một chút!”

“Vây kính nhờ người”

Nếu nơi này có Dương Tiễn, Diêm Vương cùng Tiểu Hắc chỉ huy đại bộ phận quỷ sai xuất động, toàn lực tróc quỷ hồn trốn lên dương gian.

Hồ Tả thể lực dần dần chống đỡ không nổi, Hao Thiên khuyển chờ chụp mồi, nhắm ngay cổ Hồ Tả vọt tới!

Đột nhiên, một hỏa cầu lớn bao lấy một hồ một cầu. Sáng đến nỗi chọc mắt mọi người đến sắp mù.

Chỉ nghe Hao Thiên “ngao ô” kêu thảm một tiếng, mọi người liền thấy nó khập khiễng khéo lê chân sau đầm đìa máu tươi, thoát ra từ quả cầu!

“Hao Thiên” Dương Tiễn chấn động, xuất Tam Xoa Kích(*), nghênh chiến!

Tiểu Bạch trong lòng vui nha! Tránh ở phía sau lưng Thạch Khanh cười trộm – Xem chó người về sau như thế nào đi tiểu! Ha ha ha...

Thạch Khanh có chút lo lắng, nghĩ thầm nếu cứ như vậy tiếp tục Minh giới sẽ càng ngày càng tổn thất “Tiểu Bạch, tới giúp Dương nhi gia!”

“Hảo! Ta trước làm nóng người một chút!” Tiểu Bạch đem Văn Vũ giao cho Thạch Khanh, bắt đầu ở bên cạnh “Một hai ba bốn, hai hai ba bốn” mà làm nóng người...

Tiểu Bạch quyết định hôm nay sẽ không nhúng tay! Từ Dương Tiễn ở, để hắn cứ đánh đi! Lại nói, tiểu Bạch thật sự sợ triển nhân Hỏa hồ ly, lần trước hắn đã muốn lãnh đủ, trên đùi còn một khối phồng lớn vẫn chưa hảo nha...

Hỏa cầu quang dần dần giảm, xuất hiện trước mắt mọi người chính là hỏa hồ thật lớn, Hồng trường mao giống như hỏa diễm, “Phun!” Hồ Tả một hơi phun ra cả miệng đầy lông chó đen, song nhãn lục sắc phần nộ nhìn chằm chằm Dương Tiễn.

Dương Tiễn tay cầm Tam Xoa Kích chỉ vào Hồ Tả, mở miệng vẫn là câu hí kịch kinh điển “Ta là ngoại tôn Ngọc đế, sắc phong Chiêu Huệ Linh Hiển Vương nhị lang! Yêu nghiệt người...”

Không chờ hắn xong dài xong, Hồ Tả liền đập hồng vân, miệng phun lửa, tựa hỏa long phác thẳng qua!

Dương Tiễn không kịp phản ứng, giơ lên Tam Xoa Kích chặn lửa, bắt quá cả người như than đen...

Quý sai ở một bên xem cuộc chiến “Ha ha ha” cười rộ lên! Tiểu Bạch lớn tiếng hỏi “Nha! Dương nhi gia, muốn hay không ta hỗ trợ a?”

Luôn luôn coi trọng bề ngoài lại tự cho mình cao cao tại thượng Dương Tiễn nhất thời cảm thấy nhục nhã, hung hăng đáp trả “Không cần!” liền chấn tác tinh thần, nghiêm túc cùng Hồ Tả đấu.

Nhất thời cát đá, hỏa tinh bắn ra bốn phía. Ai cũng không nhìn ra người nào chiếm thượng phong.

Văn Vũ nhìn nhìn Thạch Khanh lo lắng bên cạnh, hắn chỉ là bắt lấy hai tay mình mà thôi...bên cạnh Bạch vô Thường lớn tiếng trợ uy cũng chẳng để tâm đến mình, lại nhìn xiềng xích trên mặt đất, tính khoảng cách...

Nhanh giải thoát hai tay, lấy xiềng xích, chế trụ cổ Thạch Khanh, toàn bộ quá trình chỉ ngắn ngủi vài giây!

“Dừng tay!” Văn Vũ hướng Dương Tiễn mệnh lệnh, “Không...ta siết chết hắn...”

Dương Tiễn cùng Hồ Tả ngừng lại, từng ngụm từng ngụm thở hổn hển, trừng Văn Vũ...

Thạch Khanh khó tin sờ cổ mình “A? Ta có phải bị chế trụ hai bên?”

Tiểu Bạch gật đầu, đi lên một bước “Ân, Phán Phán, người thật vô dụng”

Văn Vũ khấn trương lui về phía sau “Đừng tới đây! Các người đừng tới đây!”

“Hảo hảo... ta không đến!” Tiểu Bạch giơ lên hai tay đầu hàng.

Hiện tại nhân loại càng ngày càng kiêu ngạo...

Văn Vũ nhìn Hồ Tả, hắn mệt chết đi “Tiểu Tả, nhanh lên lại đây”

“Ân...” Hồ Tả huyênh về hình người, chậm rãi hướng Văn Vũ đi tới.

Văn Vũ thiện lương, cư nhiên có thể làm loại sự tình này?

Bất quá, nhìn bộ dáng y khấn trương sợ hãi, thật sự đáng yêu.

“Văn Vũ!” Hồ Tả mỉm cười, chuẩn bị cùng Văn Vũ, đưa người về dương gian rồi nói sau.

Đột nhiên bụng một trận đau nhức, cái gì cũng không kịp phản ứng, đã bị Dương Tiễn dẫm dưới chân!

“Người siết chết hần tốt lắm! Chẳng qua là một Minh giới tiểu Phán Quan mà thôi!” Dương Tiễn hướng Văn Vũ âm hiểm cười, rút lấy Tam Xoa Kích đầy máu, xoay người nắm tóc Hồ Tả “Người tới, đem yêu nghiệt này nhốt vào đại lao đi!”

Nhóm quỷ sai thực khẩn trương, sợ Văn Vũ thật sự siết chết Phán Quan đại nhân, đều ngốc đứng không dám động.

Văn Vũ hai mắt trống rỗng...vừa rồi, Hồ Tả còn cười chạy đến...thế nào lại...

Vì sao quan hệ giữa các thần tiên...

Hồ Tả cố hết sức nhìn chính mình lần cuối, giống như đang nói: Thực xin lỗi...ta không thể cứu người trở về....

“Tiểu Tả —!”

Văn Vũ ném bỏ Phán Quan, một bước tiến lên!

“Có phải hay không cảm thấy thật vĩ đại?”

Ấn? Cái gì thật vĩ đại?

Văn Vũ còn chưa chạy đến, Dương Tiễn đã khinh thường nhìn y, đột nhiên hỏi một câu như vậy.

“Có phải hay không cảm thấy ái tình này du hý thật vĩ đại?” Dương Tiễn buông Hồ Tả hôn mê, vỗ vỗ vai Văn Vũ, tiếp tục mang theo miệng cười nhạt “Người không phải không có nói sao? Chuyển thể đầu thai, cái gì cũng quên, hiện tại khóc khóc nháo nháo cười cười, cũng nên chơi đủ rồi...ái tình là gì...có ý nghĩ gì?”

Văn Vũ không nói lời nào, đột nhiên nắm lấy tay Dương Tiễn, hung hăng cắn xuống! Hồng Vũ nói, chán ghét một người liền hung hăng cắn hần một hơi!

Ta cắn chết người!

Ta cắn chết người cái tên hỗn đản.

“A—!” Dương Tiễn kêu thảm, muốn đem tay rút về, nhưng Văn Vũ lại cắn đến gắt gao! Còn có loại ánh mắt cừu hận này...trong lòng Dương Tiễn một trận sợ hãi.

Thạch Khanh đi tới nhẹ che hai mắt Văn Vũ, rất nhanh Văn Vũ buông ra, ngã vào lòng hần.

Vài quỷ sai lúc này mới khiêng Hồ Tả rời đi.

Dương Tiễn bất mãn nhìn máu của mình tại mu bàn tay, đối Thạch Khanh nói “Đem yêu nghiệt này hảo hảo giam giữ, chuyện này ta sẽ thay các người bẩm báo”

“Không phiền Dương Nhị gia, tự chúng ta bẩm báo...”

Dương Tiễn hủy đi ánh lửa bốn phía nói “Ta xem gần đây các người Minh giới không vội được, ta đi bẩm báo là được. Người trợ giúp Tử Văn, đừng cho hần chuyện gì cũng thân lịch thân vi!”

“Vâng!” Thạch Khanh kính cẩn cúi đầu nghe theo.

Tiểu Bạch không biết khi nào đem theo hòm thuốc lại đây, cuộn tay áo lên, cúi đầu cấp Dương Tiễn băng bó “Dương nhị gia, yêu khuyến của ngài ta băng bó tốt lắm! Ngài thật là đồng bệnh tương liên, một bị thương chân phải sau, một bị thương chân trái trước...không không không...người xem ta nói gì...tay trái tay trái!”

Rất nhanh, Tiểu Bạch thắt cái nơ hình bướm bướm, xem như xong việc.

Dương Tiễn ôm yêu khuyến đành vờ rời khỏi Minh giới.

Tiểu Bạch buông tay áo, sai lệch oai mệnh.

Suốt ngày Tử Văn, Tử Văn! Phán Phán chúng ta còn chưa kêu “Tử Văn” kia!

“Ngày đó với người chồng tại, ta trù tử cả nhà người!” – Tiểu Bạch hần không đem nương gia Dương Tiễn tính đến...

Tiểu Bạch chỉnh lý một chút thuốc, lẩm bẩm “Ai nha! Thượng sai rồi! Ha hã a...Ta thật sự học nghệ không tinh, học nghệ không tinh!”

Đẩy nắp, xách hòm thuốc đi, Tiểu Bạch cứ như vậy hưng phấn đi...

19. Chương 19

Sau khi tỉnh lại Văn Vũ phát hiện mình đang nằm ở một phòng xa lạ. Người vừa rồi bị chính mình chế trụ, đang hơi cười “Người tỉnh rồi?”

“Tiểu Tả!” Văn Vũ từ trên giường nhảy dựng lên, một phen nắm lấy Phán quan Minh giới nhuyển nhược vô năng “Các người đem Tiểu Tả đi đâu?”

“Hừ...Người nhẹ một chút!” Thạch Khanh dùng ngón trở lại môi Văn Vũ “Ta trộm đem người đến phòng của mình, người khác không biết. Người nói nhỏ thôi!”

Văn Vũ đánh giá hần, cảm thấy người này có thể tin được. “Người là ai?”

“Ta là Thạch Khanh, là tổng Phán Quan Minh giới” nguyên lai là quan văn, trách không được yếu như thể “Tiểu Tả ta đâu?”

“Hần...hần trong đại lao...”

“Ta muốn đi gặp hần”

“Ta biết” Thạch Khanh bắt đầu mặc áo khoác “Cho nên ta đang đợi người tỉnh lại”

Lòng nóng như lửa đốt Văn Vũ thật sự không nhìn được Thạch Khanh ưu nhã thay đồ, hai tay đem ván giường trảo “khanh khách”

Trước mắt Văn Vũ là bộ dáng Tiểu Tả cười, Tiểu Tả chiến đấu, Tiểu Tả bị thương hôn mê... “Vì cái gì nhất định phải bắt ta đầu thai? Các người Minh giới...dựa vào cái gì quyết định ta đầu thai hay không?”

Thạch Khanh mở ra y thụ gỗ lim, lấy nhất kiện đoản sam thanh sắc, mặc vào “Chúng ta cũng là dựa theo ý chỉ của Vương giả, mỗi ngày công tác bình thường thôi...”

“Chúng ta trong mắt Vương giả, có phải hay không như ngàn vạn đồ chơi...bọn họ thích như thế nào thì chơi như vậy...”

“Đâu chỉ các người, ngay cả ta cũng cảm thấy ta bị bọn họ chơi đùa...”

Thạch Khanh từ trong quỹ lý lấy ra một cung tiền hồng sắc, để vào tay áo rộng lớn, cư nhiên liền mất đi! Văn Vũ ngạc nhiên “Cái này là...?”

“Đây là tay áo Càn Khôn, cái gì cũng có thể để vào. Đến đến đến, người nhanh trốn vào, ta đem người đi gặp Hồ Tả” Thạch Khanh mở to ống tay áo, đi đến trước mặt Văn Vũ.

“Úc!” Văn Vũ nhất thời tinh thần gấp trăm lần, chỉ cảm thấy tay áo đó hướng đầu trùm vào, cả người liền đi vào! Tay áo thật sự là càn khôn, tuy rằng không có gì dựa vào nhưng cả người tựa như trên đất vững vàng đứng. Bên người còn có hồng sắc cung tiền, cái này...dùng để làm gì?

Thạch Khanh một lần nữa đem áo khoác lên, nhẹ nhàng mở cửa, hướng đại lao đi tới.

Đại lao Hồ Tả là chuyên dùng để cầm tù yêu tinh địa tiên, dùng tinh thiết chú thành, tựa như ***g sắt kín không khe hở. Quỷ sai trông cửa thấy Thạch Khanh, lập tức chào đón “Thạch đại nhân”

Thạch Khanh cầm giấy bút, mỉm cười “Theo luật tra hỏi, ta muốn viết báo cáo. Mở cửa”

“Vâng”

Vào cửa, liền nhìn thấy Hồ Tả hai tay bị xiềng xích siết chặt, treo trong thiết lao, trên cánh tay đều trầy da ứa thanh, quần áo màu trắng phá loạn bất kham, trên mặt vẫn còn hắc huyết một khối đỏ một khối đen, này chứng minh miệng vết thương của hắn vẫn thường chảy máu, đầu buông xuống, bị loạn phát che đi, thường thường có thể nghe được hắn không có hơi thở...

Xem ra...tựa hồ hắn tỉnh lại, giãy dụa, lại lọt vào đòn hiểm...đây là vì yêu mà cố gắng...Thạch Khanh không khỏi hốc mắt nóng lên cầm lấy bút viết “Hồ Tả” hai chữ.

Nhân yêu tương luyện bản bất dịch, sinh tử tương tùy canh nan đắc(*). Đã từng thất thủ hại qua một người vì yêu mà phần đầu, lúc này đây, ta nhất định phải thanh toán đôi trước mắt này!

(*) (Nhân yêu tương luyện bản bất dịch, sinh tử tương tùy canh nan đắc: người yêu tương luyện vốn chẳng dễ, sống chết cùng nhau càng thêm khó)

Thạch Khanh cảm thấy tay áo xao động, lập tức bảo quỷ sai lui ra. Quỷ sai nhìn Hồ Tả nửa sống nửa chết, nghĩ hắn không thể gây sóng gió, cũng yên tâm ra khỏi thiết lao, đóng cửa, đứng bên ngoài chờ.

Thạch Khanh thả Văn Vũ ra, đầu tiên nhìn thấy là hai giọt nước mắt...

“Tiểu Tả! Tiểu Tả!” Văn Vũ bỏ nhào vào người Hồ Tả, quay đầu, đã cho người tan nát cõi lòng “Hắn muốn thương như vậy, sao còn treo hắn?”

“Ta...” Thạch Khanh cảm thấy cổ họng bị cái gì đó nghẹn lại, cắn răng, rút trâm cài tóc, nhất niệm, biến thành hồn kiếm sắc bén “Loảng xoảng dương”, chặt đứt xiềng xích. Hồ Tả hừ một tiếng, ngã và ngực Văn Vũ.

“Tiểu Tả...” Văn Vũ nhẹ nhàng gạt tóc Hồ Tả, đau lòng vỗ nhẹ mặt hắn, nước mắt ‘tách tách’ rơi “Tiểu Tả người tỉnh tỉnh a, ta là Văn Vũ, người mở mắt nhìn ta a...”

Hồ Tả nghe được tiếng Văn Vũ gọi, mở mắt, cuối cùng cũng thấy được người mình thương mến, dùng toàn thân khí, cố gắng nở nụ cười. Cho tới bây giờ không biết cười lại dùng nhiều khí lực như vậy.

“Tiểu Tả, thực xin lỗi...” Hồ Tả vừa muốn há mồm nói chuyện, tiếng chưa phát thì một ngụm máu đen đã phun ra “Người đừng nói chuyện, đừng nói! Ta nói! Ta nói là tốt rồi!”

Văn Vũ luống cuống lau đi máu đen khủng bố “Không...không quan hệ....phun sạch rồi sẽ tốt...” Hồ Tả bắt lấy tay Văn Vũ, “Văn Vũ ta yêu người...”

“Khi nào rồi, người còn nói lời này...”

“Đương nhiên...Ta không biết thế nào lại nói với người...”

... ..

Thạch Khanh hâm mộ nhìn đôi số khổ này, cảm động đến nước mắt rơi “Đến, ta cứu các người ra ngoài”

Không đợi Văn Vũ cùng Hồ Tả phản ứng, Thạch Khanh đem một viên nguyên khí nhét vào miệng Hồ Tả, lại vung tay áo, cất bọn họ vào áo Càn Khôn. Xuất ra cung tiễn, cho hỏa diễm lên mũi tên, không chút do dự để vào cung!

Trục Nhật tiễn, mang theo lửa bắn về thái dương! Điều quan trọng là, nó sinh ra cầu lửa tựa như hỏa diễm của hồ ly!

Kiên định bắn ra “oanh!” một tiếng, một quả cầu lớn bao lấy thiết lao bay lên không! Thạch Khanh lưu loát đem cung cất vào tay áo, dập lửa trên thân, liên tục kêu thảm thiết...

Rất nhanh, đại lao thành nơi xôn xao. Mọi người chỉ biết hồ ly kia vào lúc Phán Phán tra hỏi đột nhiên phá tan thiết lao đào tẩu, còn bồng Phán Quan đại nhân...cái kia hỏa cầu, mọi người cũng thấy được...

Hắc Bạch vô thường nhanh chóng xuất động, đuổi bắt hồ ly đào tẩu! Thạch Khanh bị đuổi về phòng mình, giả vờ nằm nghỉ ngơi, đám người vừa đi, lập tức rời giường, đứng ở giá sách “Tơ hồng ngay ở ngón út, nhân duyên tuyến luyện”

“Khách rồi khách rồi” giá sách di động. Thạch Khanh nhanh chóng đi vào.

Hồ Tả Văn Vũ bị giữ ra khỏi tay áo, thực hoài nghi mình ở thiên đường, không trung xanh thẳm, hoa tươi hải dương, ngẩng đầu nhìn, phía sau còn có cây nguyệt quế lớn cao bên trên treo đầy dây hồng trắng, hai đầu mỗi dây hồng được đề tên hai người.

“Nơi này là chỗ riêng của ta, cho dù Diêm Vương gia cũng không biết. Ta đem các người trốn ở đây, chờ qua đi ta đưa các người xuất Minh giới”

Văn Vũ ngơ ngác nhìn con bướm chớp ở mũi “Nơi này...một chút không giống với Minh Giới...”

“Ha ha hã...không cần ngạc nhiên như vậy!” Thạch Khanh lấy ra nhiều bình giao cho Văn Vũ “Những thứ này là được ngoại thương, người cấp tiểu hồ ly thoa, ta phải ra ngoài”

Nói xong, Thạch Khanh gõ thân cây nguyệt quế, mặt trên liền xuất hiện cửa, hẩn vội vã đi ra ngoài.

Văn Vũ vươn tay cởi bỏ quần áo Hồ Tả, Hồ Tả đại khái vì viên thuốc kia, tinh thần khôi phục không ít, thấy vẻ mặt Văn Vũ ngưng trọng, lập tức nghịch ngợm then thùng “Người muốn làm gì?” – nói như vẻ Văn Vũ phi lễ hẩn!

“Người thật là...” Văn Vũ thấy hẩn vui vẻ, lúc này còn đùa được “Ngoan một chút, ta cho người bôi thuốc” nhìn thấy Văn Vũ cười, Hồ Tả cũng cười...

Thạch Khanh nằm ở trong phòng, an an tĩnh tĩnh đọc sách “dưỡng thương” Bạch vô thường im ắng đi tới “Phán Phán, thương thế người thế nào?”

“Úc, không có việc gì! Không có việc gì!” Thạch Khanh tổng cảm thấy chột dạ, không dám trực diện nhìn Bạch vô thường “Cái kia...người không phải truy hồ yêu sao? Như thế nào lại nhanh như vậy trở về? Chẳng lẽ bắt được?”

“Người nói đi” Bạch vô thường gian trá nhìn Thạch Khanh “Kỳ thật người là người rõ nhất chúng ta có hay không bắt được?” Thạch Khanh bị hẩn nhìn đến chăm chú càng ngày càng khẩn trương. Lời này của Tiểu Bạch nói được có áy náy, chẳng lẽ...

“Người có...có ý gì?”

“Úc, là như vậy” Bạch vô thường thực nghiêm túc, từ trong tay áo lấy ra mũi tên “Đây là của người đi?” Thạch Khanh mở to mắt nhìn không nói nên lời.

“Người yên tâm, ngoại trừ ta, không ai nhìn thấy mũi tên này. Bất quá...muốn ta trả lại cho người, người phải đáp ứng ta một việc”

“Tiểu...Tiểu Bạch

” Thạch Khanh phát run.

“Chính là...lần sau làm chuyện xấu nhớ rõ đem móng lau khô. Cho người” Bạch vô thường khẳng khái đem tên trả Thạch Khanh, an ủi vỗ đầu hẩn.

“Tiểu Bạch

” Thạch Khanh lại phát ra thanh âm run run, bất quá là vì cảm kích.

o(^ ^)o

20. Chương 20

Văn Vũ tựa vào cây nguyệt quế, Hồ Tả dựa vào Văn Vũ cứ như vậy trôi qua ngày.

Khi hai người buồn ngủ, không trung nơi này sẽ biến thành trời đêm, một vòng viên mãn nguyệt sẽ hiện lên.

Phán Quan đại nhân thường đưa vào ít dược liệu cùng băng vải, nhưng mỗi lần đều vội vàng...một ngày, Văn Vũ thấy Tiểu Tả đang ngủ, trộm bò lên cây nguyệt quế.

Dây hồng treo trên cây nguyệt quế theo gió nhẹ đưa thực có ý tứ. Văn Vũ tùy ý cầm một sợi, mặt trên viết: Tưởng Tử Văn, một chỗ khác viết: Thạch Khanh.

Thạch Khanh? Đây không phải là Phán Quan của mình đây sao? Nguyên lai hấn cũng có người thích...lại cầm một sợi, viết ‘Hứa Diễm’, một đầu khác viết ‘Thường Mộ’. Xem ra, đây là nhân duyên thụ a!

Văn Vũ tìm một chút, quả nhiên thấy có dây hồng còn trống cũng đặt bút xuống viết “Hồ Tả...Vệ Văn Vũ...” Văn Vũ viết xong dây hồng cho mình cùng tiểu tả, “ha ha” nở nụ cười

Hồ Tả tỉnh, nhìn Văn Vũ như khi con ngồi trên cây ngây ngô cười, liền hỏi “Người cười cái gì?”

“Ta đem tên chúng ta viết lên!” Văn Vũ cười đến vui vẻ, vừa định nói cái gì đó, chợt nghe ‘Ầm ầm’ tiếng sấm.

“Sao lại nghe thấy tiếng sét đánh?” Văn Vũ xuyên qua lá cây, nhìn không trung xanh thẳm, có chút không hiểu.

Hồ Tả vẫn chưa cử động được, miệng vết thương ở bụng quá sâu, chưa thể khép lại. Chỉ có thể mở mắt nằm ngửa, nghe tiếng này có chút kỳ quái. Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng, bốn tiếng, năm tiếng...kết thúc.

“Rất đúng điệu a...” Văn Vũ xuống cây, ngồi bên người Hồ Tả “Đây là tiếng sấm gì?”

Hồ Tả cau mày, âm thầm cân nhắc: Tiếng sấm rất kỳ quái...nơi này là dị giới Phán Quan chế tạo, cho dù tiếng sấm bên ngoài cũng sẽ chẳng ảnh hưởng...chỉ sợ...thanh âm này là đến từ đáy lòng hấn...

“Tiểu Ta, ta nhớ bọn Hồng Vũ...”

“Ta cũng nhớ. Chờ thương ta tốt, ta liền đưa người về...”

“Không biết Hồng Lô thế nào?”

“Yên tâm, hấn không có việc gì. Chúng ta mỗi người đều là hồ ly đánh không chết! Ha ha a...” Văn Vũ nhéo nhéo mặt Hồ Tả “Hồ ly tối nói dối! Ta gặp các người rất kém”

“Nào có?”

“... ..” quả nhiên, từ ngày đó, Phán Quan không còn đến...Văn Vũ mỗi ngày lấy bút làm ký hiệu trên cây, một ngày lại một ngày.

Hồ Tả thương cũng chậm rãi khép lại, có thể dựa vào Văn Vũ nâng đi nơi nơi một chút “Tiểu Tả...Hơn một tháng rồi...Phán Quan đại nhân không phải đem chúng ta quên đi?”

“Sẽ không... ta nghĩ...” Đại khái là có chuyện xảy ra...

“Người nghĩ cái gì?”

“Ta nghĩ, bị ta phá hư nghiêm trọng, Minh giới tội tu sửa! Ha ha ha...”

Đương lúc Hồ Tả tự giễu. Thạch Khanh bước vào, cười nói “Xem ra tiểu hồ ly tinh thần tốt lắm!” Kết quả hai người chưa phản ứng, chỉ là ngơ ngác nhìn hấn...nhìn xem hấn có xấu hổ không.

Thạch Khanh nhanh chóng cúi đầu “Như thế nào...như thế nào...? Ta...ta chỉ là không ngủ ngon, ánh mắt có chút thũng...” Hồ Tả cùng Văn Vũ vẫn nhìn hấn.

“Còn...còn có, gần đây công tác có chút vội...ăn uống không đúng...cho nên nhìn có phải hơi tiêu tụy phải không? Hắc hắc...” Thạch Khanh không hảo ý tứ mà xoa tay, đột nhiên nhớ tới gì đó đưa cho Hồ Tả “Úc, đây là từ một vị đại tiên ta biết, có thể đối ngoại thương tốt lắm!”

“Đa tạ...” Hồ Tả tiếp nhận được, nghĩ thầm, vị Thạch Khanh đại nhân này thiện lương, cũng sẽ không đặc biệt vì ta cho được ngoại thương? Như vậy chẳng phải bại lộ người bên cạnh hấn có người bị thương? Hoặc nói...bên cạnh hấn thực có người trọng thương, này chính là thuận tiện cho ta một chút.

Văn Vũ tựa hồ hiểu được thế cục, trực tiếp hỏi “Thạch đại nhân...không phải chúng ta liên lụy người?”

“Không...không có...Chính là gần đây, Minh giới nơi nơi đều bắt hồ ly. Các người an tâm mà ở trong này sinh hoạt. Đừng nghĩ gì...”

Văn Vũ kích động chạy lên “Là có người biết người thả chúng ta? Bọn họ có làm khó người không?”

“Không...Không có! Không có ai biết ta thả các người”

Hồ Tả bước tới, nhẹ nhàng nói “Thạch đại nhân, có chuyện gì...thỉnh không cần gạt chúng ta, không thì chúng ta rất áy náy...”

“Ừ” Văn Vũ mạnh gạt đầu.

Thạch Khanh lắc đầu liên tục “Không có...thật không có. Tóm lại, các người cứ an tâm ở đây sinh hoạt! Có thể, các người muốn sinh hoạt bao lâu, các người sẽ không chán?”

“Ngô ngô” Hồ Tả cùng Văn Vũ cùng lắc đầu “Vây là tốt rồi! Ha hã...” Thạch Khanh vui vẻ cười “Kia...ta còn có việc...ta đi trước...”

Văn Vũ nhìn thân ảnh Thạch Khanh biến mất sau cửa “Ồ cùng thật lâu...Tiểu Tả, vậy sẽ là lâu hơn sao?”

“Không biết...Bất quá...chỉ cần cùng người một chỗ, dù bao nhiêu ta cũng không ngại lâu”

Không sai biệt lắm hai năm qua đi.

Hồ Tả cùng Văn Vũ mỗi ngày sinh hoạt đều theo bốn mùa biến hóa, hương quế vĩnh viễn theo gió tỏa hương, yên ổn thoải mái. Chính là thiếu bên người đám tiểu hồ ly tinh, ngẫu nhiên có chút cô đơn.

Thạch Khanh càng ngày càng tốt, thường đem đến tin tức bên ngoài. Bất quá, Minh giới thủy chung không buông tha truy đuổi với Hồ Tả. Nghe bọn họ nói qua hang ổ Hồ Tả, nhưng lại trống rỗng, người nào cũng không có.

Hồ Tả cười “Đó là đương nhiên, chúng ta đều là hồ ly giả hoạt đi!” có một ngày, Thạch Khanh đối với Hồ Tả Văn Vũ đưa ra ý kiến “Các người chuyển thể đầu thai đi”

“Hả?” Hồ Tả cùng Văn Vũ mở to miệng! Giật mình không ít.

“Minh giới sẽ chẳng dễ dàng buông tha Hồ Tả, cùng với các người sau khi ra ngoài trốn đông trốn tây, chẳng bằng trực tiếp ở đây chuyển thể đầu thai, sở hữu ký ức ta sẽ thay các người bịa đặt, chỉ cần các người chuyển thể trưởng thành, là có thể hoàn toàn đào thoát”

“Không được!” Hồ Tả một hơi cự tuyệt “Chuyển thể trưởng thành, ta sẽ quên mất Văn Vũ, Văn Vũ cũng sẽ quên ta! Chúng ta như thế nào có thể cùng nhau? Nếu muốn đầu thai, ta cần gì phải tân tân khổ khổ đại não một hồi?”

“Người hãy nghe ta” Thạch Khanh rất kiên nhẫn, “Nếu lúc trước người không xúc động như vậy, tình huống Văn Vũ còn chưa tới Minh giới, ta có thể gian lận ở giữa, chờ sau khi Văn Vũ đem trả cho người, chính là người vung tay đánh nhau, làm nhiều quỷ sai Minh giới bị thương, hủy đi nhiều nơi, hiện tại không phải người nói đi là đi được”

Hồ Tả ôm Văn Vũ vào lòng “Kia giờ thế nào?” Minh giới các người đều là quỷ, nói đều là chuyện ma quỷ hết an bài này đến an bài khác, ai dám tính?

“Hiện tại nơi nơi thủ vệ sâm nghiêm, khả năng ngay cả Minh giới còn chưa ra. Chẳng ta thay các người an bài một đoạn nhân sinh, các người đầu thai chuyển thể sau nhất định sẽ được hạnh phúc!”

“Chính là ta không nghĩ quên Văn Vũ”

“Chỉ nhất thể mà thôi! Hơn nữa... Hỏa hồ có thể gặp hỏa trọng sinh! Ta an bài cho nhân sinh người chỉ cần người bị hỏa thiêu chết, người liền khôi phục bản tính cùng ký ức, cho dù quỷ sai biết người là hỏa hồ, nhưng không nghĩ người là Hồ Tả!”

Văn Vũ sợ hãi “Ta đây đâu?” Thạch Khanh hưng phấn một kích chương “Cũng đồng thời chết cháy!” cái gì...cùng cái này... (=__=)

“Văn Vũ sau khi chết đến Minh giới ta liền gian lận, để y lập tức trở về cạnh người! Thế nào?”

“Chính là...chính là y sẽ quên ta đời này làm thế nào lừa y về tay!” Hồ Tả đem Văn Vũ ôm đến gắt gao, giống như sợ ai đoạt mất.

“Chờ hẩn đến chỗ ta, ta sẽ đưa tin, ta cho hẩn giải được Mạnh bà thang! Như vậy có thể?” A? Mạnh bà thang có giải được?! Hồ Tả tâm động...Phan Quan an bài thật sự tốt.

Cúi đầu hỏi Văn Vũ trong lòng “Người cảm thấy thế nào?” Văn Vũ hôn Hồ Tả “Ân! Chỉ cần dừng lại cho người bị thương là tốt rồi!”

Vừa không làm, nhị không ngớt. Thạch Khanh suốt đêm cùng hai người viết ra ‘nhân sinh kế hoạch’ Thạch Khanh hỏi “Kiếp sau muốn làm nữ hài tử không?” Hai người đồng thời trả lời “Không cần!”

Thạch Khanh hỏi “Kiếp sau muốn đầu thai vào gia đình nào?”

Hồ Tả đáp “Có tiền...”

Văn Vũ đáp “Bình thường, yên tĩnh an ổn...”

Thạch Khanh hỏi “Muốn mấy tuổi chết?”

Hồ Tả đáp “Trên dưới 20... như vậy vừa lúc Văn Vũ phong nhã hào hoa, cho dù đổi bộ dáng cũng nhất định xinh đẹp hắc hắc...còn có, đem ta lột suất một chút”

“Người đã rất đẹp trai...”

... ..

Cơ bản thương thảo tất hoàn, Thạch Khanh đi Nguyệt cung, kính nhờ sư huynh hẩn – nguyệt hạ đồng tử Việt Quang, đăng ký đoạn này ‘cộng thêm’ lãng mạn đồng tính duyên phận.

Ba ngày sau, Thạch Khanh dùng túi càn khôn đem Hồ Tả cùng Văn Vũ đến Luân Chuyển thánh.

Hồ Tả tóc nhuộm thành màu đen, cùng Văn Vũ đồng khoác áo đen, cúi đầu, gắt gao dựa vào đối phương, ngồi ở ‘đàn quỷ’ nhón nháo, trong lòng nhớ kỹ lời Thạch Khanh.

“Ở đây xếp hàng chờ hai năm, không cần cởi áo xuống, tốt nhất đừng cùng người khác nói chuyện. Rất nhanh sẽ có quỷ sai đưa các người uống mạnh bà thang. Không cần sợ, này tới các người đầu thai mới có hiệu quả, đến phiên người đầu thai trước sáu tháng, quỷ sai sẽ gọi các dãy số của các người, sau đó ra xếp hàng. Ta cố ý đem các người đầu thai lệch mấy tháng. Miễn cho người chú ý. Tiểu hồ ly là ngày 16 tháng 6 năm 1983, là song bào thai. Văn Vũ là ngày 15 tháng 10”

Quả nhiên, một quỷ sai đem theo thiết dũng, một tay cầm một cái chén bể. Hẩn đến trước mặt từng quỷ, một chén, rót hết! Còn không ngừng thúc giục “Nhanh lên, uống bát thang mà cũng chậm!”

Hồ Tả nhìn muốn nôn “Trời ạ! Bọn họ có vệ sinh hay không? Nhiều người như vậy mà dùng cùng một bát? Người xem ngón tay quỷ sai kia đặt trong thang đi”

Hồ Tả càng oán giận, lập tức bị Văn Vũ đập một cước! Đành cúi đầu im lặng. Quỷ sai này giống như heo, từng bước đi qua.

Cuối cùng đến phiên Hồ Tả. Bên cạnh có một lão quỷ dùng tay lau miệng, đối Hồ Tả nói “Cũng không tệ lắm, rất tốt!”

Hồ Tả trộm ngửi hẩn một cái, vừa nghĩ tới cái bát trong tay dính nước bọt lão quỷ, liền không có dũng khí uống. Quỷ sai có chút bất mãn “Này! Người còn chờ cái gì?”

Văn Vũ đoạt lấy một hơi uống sạch, vờ oán giận đối Hồ Tả “Chậm chết! Người không uống ta uống! Không cần lãng phí thời gian của quỷ đại ca!” sau đó lại rót một chén đưa qua cho Hồ Tả.

Hồ Tả tâm bất đầu nóng, sấp sấp — hiện là lúc nào rồi, ta còn so đo cái này...

Cầm bát, đối chỗ Văn Vũ vừa uống “Ừ ừ” đem bát thang Mạnh bà uống hết...

21. Chương 21

Không có ngày đêm thay đổi, Văn Vũ cùng Hồ Tả chẳng biết ở đây chờ bao lâu. Ngẫu nhiên, Phan Quan sẽ đến nơi này tuần tra một lần, trộm đưa ánh mắt nhìn bọn họ.

Một ngày, tại quỹ sai giao ban, Hồ Tả đối Văn Vũ “Người có phát hiện hay không, gần đây Thạch Khanh đại nhân có chút ưu thương?” Văn Vũ nhẹ lắc đầu “Không có...ta cũng không dám ngẩng đầu...”

Hồ Tả nhắc lên mạo duyên (vành nón), hết nhìn đông lại nhìn tây, phát hiện mọi người mệt mỏi ngủ, buồn bã ỉu xiu, mọi nơi không có ánh mắt nhìn. Khẽ trộm cười một chút, nhanh chóng nâng đầu Văn Vũ, cúi xuống hôn!

Văn Vũ tựa hồ bị Hồ Tả làm bất ngờ hoảng sợ, nhưng không dám lên tiếng “Nghen chết ta...”

Hồ Tả buông Văn Vũ nhẹ nhàng nói “Ta muốn...ôm người...”

Văn Vũ sờ môi mình, nhìn bốn phía một mảnh trầm lặng, nghĩ thầm có lẽ có thể tới gần một chút.

Văn Vũ đem áo choàng cởi xuống nâng tay áo Hồ Tả, cầm chặt lấy tay không an phận của Hồ Tả, tái hơi nghiêng nghiêng đầu dựa vào tay hắn “Nhịn một chút...”

“Văn Vũ...”

Tuy rằng chỉ một chút ý nghĩ tiếp xúc, nhưng Hồ Tả đã thỏa mãn, nhắm mắt yên lặng cảm thụ ôn nhu Văn Vũ “Không tốt! Nghe nói bảo khổ bị trộm!” Hồ Tả giật mình, mở mắt!

Cái gì bảo khổ? Cái gì bị trộm? Hồ Tả thân là hồ yêu, thính lực tự nhiên so với người thường tốt hơn nhiều, lập tức vểnh tai lên nghe ngóng tin tức từ quỹ sai.

“Diêm vương đại nhân đang lên thiên đình hội báo cuối năm! Hắc đại nhân cùng Bạch đại nhân hiện toàn lực điều tra!”

“Hơn nữa nghe nói khóa bảo khổ là bị chìa khóa mở ra, một chút dấu vết phá hủy cũng không có! Có thể là nội tặc a...”

“Còn có Thạch đại nhân giống như không hay! Tuy rằng Bạch đại nhân nói hắn theo Diêm Vương lên thiên đình, chính là Diêm Vương đi vài ngày, ta tận mắt thấy Thạch đại nhân còn ở Sâm La điện!”

“Đừng nói bừa...”

Thạch đại nhân không thấy? Sau đó bảo khổ bị trộm? Hồ Tả càng nghĩ càng không rõ. Bất quá hắn vừa nghe ‘cuối năm’ liền vui vẻ?

Cuối năm, nếu như nói sinh ra trước tháng sáu sẽ xuống lục đạo luân hồi, như vậy...hắc hắc...

Bất quá, ngày kế tiếp...giống như không ổn lắm.

Nghe nói Diêm Vương đã trở lại, nhưng Phán Quan chưa về.

Sự thật chứng minh Phán Quan không thấy, nơi nơi tràn ngập không khí khẩn trương. Nhân thủ phái tới cũng không đủ, ngay cả quỹ phụ trách luân hồi chuyển thế cũng bị điều đi, toàn lực truy bắt đạo tặc.

Ngay cả nơi quỹ hồn chờ đầu thai cũng bắt đầu thảo luận đề tài, ‘nhoi nhoi’ như mở tiệc trà.

“Tiểu Tả... gần đây như thế nào rồi?” Văn Vũ nhìn chung quanh thảo luận, nhin không được cùng Hồ Tả nói chuyện.

Hồ Tả dưới tay áo nắm lấy ngón tay Văn Vũ, có lệ nói: “Không có gì...không có gì...”

“Dãy số có sáu con số 830616 trước đi ra xếp hàng!” một quỹ sai lớn tiếng quát, kêu nhóm quỹ đi lên. Hồ Tả vừa thấy dãy số của mình, chậm chạp chẳng muốn rời...

“Văn Vũ, ta đi trước một bước...ngươi để ý một chút”

“Ân” Văn Vũ kiên định gật đầu, ngẩng đầu, đầy tin tưởng cười “Chúng ta nhân gian tái kiến! Cho dù ngươi biến thành đại sư nam, ta cũng yêu ngươi!”

“Điều này sao có thể?” Hồ Tả ra vẻ sinh khí bĩu môi “Hắc hắc...” Văn Vũ lại cúi đầu, lặng lặng ngồi lại chỗ.

Hồ Tả nhìn Văn Vũ lần cuối cùng, cười xoay người, đưa dây số “Quý đại ca! Ta cũng vậy! Ta cũng vậy!” Hồ Tả sắp xếp vào đội ngũ, phía trước là một lão quỷ quay đầu nhìn hần.

“Nha? Người nữa à?” Nguyên lai là lão quỷ ngồi bên cạnh “Thật khéo! Ta cũng vậy! thật có duyên a! Nói không chừng ta kiếp sau là thành huynh đệ!”

Hồ Tả liếc lão quỷ không rằng này một cái, lại cùng dây số với hần! Trời ạ! Còn cùng với mình sai một số! Không thể nào!? Hồ Tả khóc không ra nước mắt, chẳng lẽ này lão quỷ thành huynh đệ?

Lão quỷ kia lải nhải “Tiểu tử, người đời này sớm chết thật đáng thương a!” ta đây sống đến 99 tuổi nha! Kiếp sau làm huynh đệ người, chúng ta cùng nhau thích ứng a!”

Thiệt! Ta kiếp sau vẫn là chết sớm! Hồ Tả quay đầu qua một bên, mắt diếc tai ngơ.

Đột nhiên, một đoàn quỷ sai qua đây, vây quanh Luân Chuyển thánh. Đi đầu tựa hồ là...Hắc Bạch vô thường! Hồ Tả tuy rằng không cùng bọn họ giao thủ, nhưng lúc cùng Dương Tiễn đánh nhau, cũng từng nhìn đến vài lần! Mau cúi đầu.

“Hôm nay Luân Chuyển thánh là tháng mấy ngày mấy?” Hắc Vô thường vội vã chạy lại, bắt lấy quỷ sai hỏi “Là...là mười sáu tháng sáu” một quỷ sai sợ hãi đáp.

“Dừng lại! Toàn bộ dừng lại cho ta!” Diêm Vương từ giữa đám quỷ sai đi ra, hỏi một tiểu hài tử mười lăm tuổi “Quang Quang, người nói Thạch Khanh cho người đăng kí đoạn nhân duyên, là mười sáu tháng sáu phải không?”

“Thỉnh tôn xưng ta là đại nhân” tiểu hài tử mười lăm tuổi này cầm một quyển ký lục, thông thả đi đến trước đội ngũ “Àn...Đúng vậy...là ngày mười sáu tháng sáu còn có một tháng mười...là người nào?”

Hồ Tả đột nhiên khấn trương, cúi đầu không dám hành động thiếu suy nghĩ. Văn Vũ nơi đó có rất nhiều quỷ sai quay quanh, lại là Bạch vô thường...Hần tìm cái gì? Tìm Văn Vũ sao? Bây giờ nên làm gì?!

Hồ Tả có chút hoảng! Trước kia gặp chuyện luôn tỉnh táo, chính là liên quan đến Văn Vũ sẽ loạn cả lên, cái gì cũng xằng bậy! Làm thế nào? Làm thế nào? Lại cúi đầu, vừa lúc cùng Việt Quang chống lại! Hồ Tả hút một ngụm khí lạnh!

“A?!” Việt Quang nhất thời trờng, cả người đã bị Hồ Tả bắt lại.

Tiểu hài tử! Bắt hần rất dễ! Hồ Tả một tay chế trụ cổ Việt Quang, giận dữ nhìn người trước mặt. Áo choàng rơi xuống, hiện ra bộ dáng, Diêm vương cùng Hắc vô thường đồng nhíu mày.

Hắc vô thường từ trong bàn tay thả ra một đoạn xích màu đen, nắm lấy phần cuối “Nguyên lai...yêu tinh này vẫn luôn ở Minh giới! Trách không được tìm thế nào cũng không thấy!”

Hồ Tả chế trụ Việt Quang “Dừng hành động thiếu suy nghĩ, không thì hần chết!”

“Người hủy không được nguyên thần của hần!” Hắc vô thường chắc chắn.

“Dừng xằng bậy! Dừng xằng bậy!” Việt Quang cuối cùng hiểu tình thế, cái gì Phán Phán không thấy, muốn hần tìm manh mối! Cái gì Thạch Khanh tiểu tử kia chứa chấp phạm nhân, chạy án! Hiện tại tốt rồi! Đem mình liên lụy! Mắt vừa thấy mình gặp nguy hiểm, đối Diêm vương chửi ầm lên “Tướng Tử Văn! Ta nếu xảy ra chuyện gì, toàn bộ mỹ nữ thiên đình không để yên cho người! Người là trách nhiệm này thế nào?”

Diêm Vương không để ý tới nguyệt hạ đồng tử, Lạnh lùng nhìn Hồ Tả, ngồi trên ghế giữ Luân Chuyển thánh “Người kia...còn tại trong tay chúng ta?”

Hồ Tả dời mắt nhìn về Văn Vũ, Bạch vô thường tìm được Văn Vũ trong đám người “Tìm được rồi, chính là người” Bạch vô thường cao hứng bắt Văn Vũ ra.

“Người buông! Người buông!” Văn Vũ vừa tức vừa vội, loạn đá, chính là tránh không được “Hừ hừ hừ...” Diêm vương cười lạnh, “Thế nào? Một đổi một!”

Một đổi một? Sau khi đổi xong lại đánh một hồi? Văn Vũ lắc đầu, lớn tiếng “Tiểu Tả, một mình người chạy đi, Đừng lo ta!” Hồ Tả do dự.

Việt Quang vừa thấy, nguy hiểm của mình tăng lên, bắt đầu châm ngòi dao động Hồ Tả.

“Mau thả ta đi...ngoan một chút, làm yêu quái đi! Hà tất cố chấp như vậy! Chỉ cần người thả ta, ta có thể cho thiên hạ mỹ nam đều một mực yêu người! Đuổi cũng đuổi không đi! Nghĩ lại đi, thực có lỗi! Không cần vì một cây củi, mà bỏ cả rừng a...”

“Người câm miệng!” Hồ Tả cúi đầu chế trụ Việt Quang, tiểu tử này nhìn như một đứa bé, nhưng so với ông lão tám mươi còn dài dòng hơn!

Bạch vô thường ‘ịch ịch ịch ịch’ khiêng Văn Vũ tới, đột nhiên dưới chân trật, mọi người chỉ nghe “A nha” một tiếng, thân ảnh màu trắng kia lập tức té về phía trước, Văn Vũ bị vút ra ngoài, công bằng rơi vào người Hồ Tả...

Hồ Tả còn chưa phản ứng kịp...Văn Vũ cũng không phản ứng kịp...mọi người càng không phản ứng kịp...

“A! Trời ạ!” Tiểu Bạch quỳ trên mặt đất, kinh ngạc che miệng mình “Ta làm cái gì? Tiểu Hắc, ta làm cái gì?” Hắc vô thường hơi co rúm khoe miệng “Ta...Ta làm sao biết...”

“A——! Ta không phải cố ý!” Tiểu Bạch nhào đến chân Diêm vương, ôm lấy đùi hân khóc lớn.

“Thực xin lỗi, đại nhân! Ta không phải cố ý! Ta không phải cố ý! Đều là tảng đá kia không tốt! Ô ô...”

“A...ha ha...” Việt Quang nhìn Minh giới Bạch vô thường, ngây ngô cười...không hổ là Tiểu Bạch. Hồ Tả nâng Văn Vũ dậy, như nhặt chỉ bảo. Bất quá, nhất thời là canh ba, cũng không biết nên làm gì!

Tiểu Bạch còn khóc lóc kể lể còn sấm hối. Diêm Vương gân xanh một chút một chút bạo khởi, cuối cùng núi lửa bùng nổ, một cước đạp Bạch vô thường ra, lớn tiếng rống “Người còn không mau bắt họ lại cho ta——!!!”

“Tuân mệnh!” Bạch vô thường thu nước mắt, phi thân đứng lên, tiêu sái phẩy ra bạch cốt tiên hướng Hồ Tả đánh qua! Nhất thời quang mang bắn ra bốn phía! Chúng quỷ sai sôi nổi vỗ tay “Bạch đại nhân hảo suất a!”

Hồ Tả cầm lấy Việt Quang chặn lại, Việt Quang sợ tới mức vội gọi “Đừng! Đừng!” đột nhiên, Hồ Tả nhìn đến Bạch vô thường hướng mình tề mi lộng nhàn! Đó là...có ý gì?

Một cái thất thần, bị roi Bạch vô thường kéo qua, tách Văn Vũ ra.

Ngay sau đó, đạo phù trong tay Bạch vô thường một chưởng đánh vào người Văn Vũ! Văn Vũ lập tức bị đánh bay ra, hướng lục đạo luân hồi ngã vào! Động tác lưu loát không ai thấy hẳn ở giữa làm cái gì!

“Văn Vũ!” Hồ Tả nghĩ người mình yêu bị bắt, lại bị Bạch vô thường một chân quét ngang, đồng thời đi xuống! Khi đi xuống, thủy chung không buông tay Việt quang!

Đáng thương Việt Quang đồng học nước mắt lưng tròng, đồng thời ngã vào lục đạo luân hồi “Vì cái gì?! Vì cái gì ta đây xui như vậy?” — tiếng kêu bi thảm, vẫn quanh quẩn Minh giới, thật lâu vẫn chưa tan....

“Văn Vũ!” Hồ Tả tại trong hồ nắm chặt tay Văn Vũ, nhưng là y như rất khó chịu “Văn Vũ! Người thế nào rồi! Trả lời ta một tiếng!”

Văn Vũ mở mắt không nổi, đứt quãng nói “Tiểu...Tiểu Tả...” Việt Quang vừa thấy hiểu được “Chết chắc rồi! Y còn chưa tới lúc đầu thai! Như vậy rơi xuống nhất định là xong đời!”

“Làm thế nào?” Hồ Tả dùng sức lay động Việt Quang, gấp đến độ khóc đi “Vậy phải làm sao?”

“Thôi thai thuật” Việt Quang tâm địa cũng chưa phá hư, trực tiếp nói với Hồ Tả “Mau dùng Thôi thai thuật! Ta không tinh thông lắm!”

“Ta cũng không a!” Hồ Tả kêu “Van cần người, cứu cứu Văn Vũ! Van cầu người!”

“Ta...Ta sẽ hết sức” Việt Quang nắm chặt tay Văn Vũ, trong miệng lẩm bẩm, chính là niệm đến một nửa Văn Vũ liền tiêu thất!

Hồ Tả lo lắng hỏi “Sao lại tiêu thất?! Thành công không?”

“Ta không biết...” Việt Quang xúc động cào loạn đầu tóc, “Ta còn chưa kịp a...”

Một trận thiên toàn đại chuyển. Hồ Tả mất đi ý thức...

“Tiểu Bạch, sao ngươi lại đánh rơi họ vào Lục đạo?” Diêm vương nhìn Bạch vô thường quỳ trước mặt, có chút bất mãn.

Bạch vô thường nghiêm túc đáp “Hồ yêu khi đầu thai chuyển thế, pháp lực tất thất! Chúng ta chỉ cần tìm được sổ bộ Thạch đại nhân ghi lại là có thể tìm được hắn! Đến lúc đó có thể không uống người nào nữa!”

“Chính là tiểu quỷ kia thời gian đầu thai chưa tới, đầu thai quá sớm sẽ tổn hại đến nguyên thần của y, thậm chí là tan thành mây khói! Này có chút quá phận!”

Lúc này đến ngược Bạch vô thường vô tình “Có thể tróc được hồ yêu, hướng thiên đình bẩm báo là xong, đại nhân hà tất băn khoăn nhiều như vậy?”

“Kia Việt Quang đâu?”

“Thiên thượng một ngày, nhân gian một năm. Tính hắn du ngoạn cũng tốt lắm”

“Kia nhanh đi tìm sổ bộ của Thạch Khanh ”

“Vâng, tiểu Bạch đi liền!”

Chỉ chót lát sau, Hắc Bạch Vô thường cầm quỹ ký lục chạy tới “Đại nhân, sổ sách bị xé”

“Cái gì?” Diêm vương vỗ án đứng lên “Thạch Khanh khi nào lại trở nên giảo hoạt như vậy?”

“Hồi bẩm đại nhân...Không biết!” Diêm vương cầm sổ sách, lật tới lật lui cũng không tìm ra nguyên do! Thở phì phì ném nó sang một bên “Các ngươi đi dương gian tìm Thạch Khanh cùng hồ ly tinh cho ta”

Tiểu Bạch trộm nói “Nói đến giống Phán Phán cùng hồ ly trộm chạy mất...”

“Ngươi nói cái gì?” Diêm vương sắc mặt siêu cấp khó coi!

Tiểu Hắc cũng không hiểu, thẳng thắn đáp “Tiểu Bạch nói đúng! Nghe giống lắm nha! Đại nhân ngươi tức giận cái gì? Bỏ trốn thì bỏ trốn!”

“Cút ra ngoài cho ta—!”

“Thịch thịch” Hắc Bạch vô thường phá cửa chạy...

Hắc Bạch vô thường ở phòng mình ăn lẩu, nhiệm vụ thật gian khổ...không hiểu được khi nào mới có thể tìm được Phan Phán đáng thương “Tiểu Hắc, lấy thêm than cho vào”

“Ừm”

Hắc vô thường vừa ra khỏi cửa phòng, Bạch vô thường trong áo xuất ra một điệp chỉ (tờ giấy) ...Tuệ Phàm...Vũ Văn Vi...Hắc hắc...cuộn lại bỏ vào bếp lò, lập tức đốt thành tro...

Nhìn ngọn lửa cháy cao, Bạch vô thường lẩm bẩm “Ta thay Phán Phán chùi mông, lần thứ hai!”

“Tiểu Bạch, ngươi đốt cái gì?”

“Không có gì...” Tuệ Phàm...Vũ Văn Vi...

Bất quá đầu thai như vậy, không hiểu được vận mệnh có hay không bị đánh loạn...

22. Chương 22: Vĩ Thanh

Hai ngày sau, Minh giới cửa sau liền có hai bóng đen “Đi bên trái!”

“Đi bên phải”

“Chúng ta đi tìm ai?”

“Hồ Tả!”

“VẬY ĐI BÊN TRÁI!”

...một đoạn thời gian về sau, hai bóng đen này lại quay về chỗ cũ! “Lạc đường...”

“KHÔNG THỂ NÀO?”

“LÀM SAO GIỜ?”

“TÙY TIỆN ĐI!”...

Tư Tư cùng Hồng Lô cầu kết nhau làm chuyện xấu, tại Minh giới thật lâu, cuối cùng cũng tìm được lương đình, bước đến nghỉ chân.

Đi vào mới nhìn thấy một a bà dáng thấp bé đang ngồi, xin hai chén nước ô mai, cười tủm tỉm “Nha, Sai đệ đệ, mệt rồi? Đến uống bát ô mai!”

Tư Tư cùng Hồng Lô nhìn nhau cười, chắc hẳn nơi đây là nơi Minh giới quỷ sai nghỉ ngơi, liền vui vẻ tiếp nhận “Ừ Ừ Ừ” đem nước ô mai uống xuống.

“Thật là thoải mái a!” Hồng Lô lau miệng, cầm chén đưa a bà “Cảm tạ a bà” Tư Tư cũng rất lễ phép “A bà, chúng ta là quỷ sai mới tới, xin hỏi đây là chỗ nào? Chúng ta không biết đường!”

“A?” Bà bà có chút kinh ngạc, “VẬY CÁC NGƯỜI BIẾT TA SAO?”

“A bà họ gì?”

“Ta học Mạnh, tất cả mọi người gọi ta là Mạnh a bà. Cho nên, ta nước ô mai gọi là Mạnh bà thang, này gọi là mê hồn thang...”

“Loảng xoảng dương” cái bát trong tay Tư Tư rơi xuống bể nát “A nha! Người làm vỡ bát của ta!” Mạnh a bà nhảy dựng lên “Mười vạn minh nguyên! Người bồi ta!”

Hồng Lô cùng Tư Tư tròn mắt...Mạnh a bà...Mạnh bà thang...Mười vạn minh nguyên...hai chân từ từ nhùng ra, hai mắt hoa đi...té xỉu!

Chờ Hồng Lô cùng Tư Tư xỉu, Mạnh a bà chậm rãi biến cao...Kéo hai cái tiểu tử kia đến lục đạo luân hồi, nhẹ nhàng đưa ra, ném xuống.

“Ha hả a...Như vậy cũng không sai, đỡ phải Minh giới náo loạn một hồi, cũng làm cho hai vợ chồng không con luôn chờ mong lâu nay, sinh ra nhi tử béo tròn! Này sổ sách...tính trên đầu Phán Phán! Phán Phán lại thiếu ta một nhân tình...ha hả a...”

“BẠCH ĐẠI NHÂN, NGÀI NÉM CÁI GÌ?”

“RÁC THÔI” Bạch vô thường ngồi làm mặt quỷ, chuyển vòng trang sức, vui cười hớn hở...

23. Chương 23: Nguyệt Quang Tự Liên Khúc 1

Lúc khôi phục ý thức, trong mũi toàn là mùi thuốc khử trùng của bệnh viện, cả tai đều là tiếng khóc của anh nhi (trẻ sơ sinh)...ta biết...ta xong rồi.

Ta bị tiểu súc sinh kia hại thảm...trong lòng một trận sầu “Oa a!!!” mà khóc .

“Song bào thai thật đáng yêu a!”

“Tiếng khóc thật lớn nha”

“Nhìn xem, vừa sinh mà đã thấy lông mi, về sau khẳng định rất sinh đẹp”

A? Đây là tiếng của hộ sĩ tỷ tỷ sao? Hảo dễ nghe nha

thật ôn nhu...thật lưu loát...một chút cũng không thua với cái tiên nữ tỷ tỷ trên thiên đình đi! Ta lau nước mắt, trái nhìn một cái gì đó đang khép hờ, liền liếc một cái...

Ồi má ơi! A di đà phật! A di đà phật! Ta cái gì cũng không thấy! Ta cái gì cũng không thấy.... vẫn là nhanh nhắm mắt lại! Mắt không thấy sẽ tỉnh...

Ta biết rằng so với Hồng nương cái bà xấu xí kia thiếu phụ này có bao nhiêu xinh đẹp...

“Ồ oa” Ta tiếp tục khóc

“Con ta? Con ta đâu?”

“Ồ đó!Ồ đó!” Ta nghe được tiếng kích động, con mắt nhỏ lại hé mở, nhìn đến một nam nhân ngu ngốc cười nhìn ta! Hại ta sợ tới mức quên khóc!

“Mô

Bảo bối! Mô

con trai” Hắn tại trên mặt ta cùng tiểu súc sinh hôn vài cái! Ta lập tức trừng hắn! “*** ai là nhi tử của ngươi?”

A? Ta như thế nào chỉ nghe đến tiếng “Y nha y nha”? Thử một câu “Ta là suất ca” lại “Ồ nha ô nha...”

A

~~!!!! Xong rồi! Ta không thể nói chuyện! Ta cho rằng nói chuyện là chuyện vô cùng dễ! Chính là...đầu lưỡi ta không nghe lời...~ (T.T)

“Thấy không? Con của ta đang cùng ta nói chuyện!” này nam nhân ngốc hưng phấn muốn chết “Bảo bối ngoan! Lại lớn thêm một tí sẽ kêu baba rồi!” Hừ! Nằm mơ! Ngươi cứ trông cậy vào tiểu súc sinh kia kêu ngươi là “baba” đi.

Nói đến tiểu súc sinh.... Hắn đang an an tĩnh tĩnh nằm bên cạnh ta, vừa rồi khóc không ngừng giờ hắn an tĩnh hơn... không hiểu ái nhân của hắn thế nào...ta cứu được y không nhỉ?

Ta bị bao lại trong tã, tứ chi không thể nhúc nhích... ta thật khó chịu, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhà. Ai...Sầu nào thật nhiều, không khỏi nhớ đến chuyện cũ.

Ta, đại danh đỉnh đỉnh nguyệt hạ đồng tử Việt Quang, là đệ nhất môn sinh của Nguyệt lão. Hỏi một chút mỹ nữ thiên đình ai mà không biết? Ai mà không hiểu? Chuyên phụ sách ghép nhân duyên nhân gian, thích nhất là sắp xếp bi kịch ái tình!

Bình thường tại thiên đình ghé vào nguyệt trì, nhai củ lạc, nhìn người ta vì yêu mà thống khổ, vì yêu mà giãy dụa, diễn ra một bi kịch mà ta viết, cái loại tư vị này...Ai! Như thế nào là từng chữ tuyệt vời!

Đương nhiên, ta ngọc thụ lâm phong trên thiên đình cũng là tối hoan nghênh nam tính! Hơn nữa kẻ khác tồn tại lại chẳng bằng ưu thế! Mỗi lần tụ hội tết một khi ta xuất hiện, chúng tiên nữ tỷ tỷ ánh mắt nhìn từ nam nhân khác liền chuyển qua, lập tức quay quanh ta, vì ta thét chói ta, vì ta điên cuồng!

“A nha! Là tiểu Quang Quang a! Ngươi thật đáng yêu!” “Quang Quang a, tóc ngươi hôm nay là ai chải a?” “Quang Quang, vòng ba của ngươi là bao nhiêu?”

“Quang Quang, nội khổ ngươi là màu gì?” Còn sẽ thưởng ăn đậu hủ của ta “Quang Quang, để tỷ tỷ thân thân!” “Quang Quang, mặt của ngươi vẫn nộn nộn phấn phấn! không thân sẽ không cùng ngươi hảo!”

Bởi vậy giữa các nàng bắt đầu vì ta mà tranh giành tình nhân “Không được! Ngươi dựa vào cái gì để Quang Quang thân thân miệng miệng?” “Ta thích không được sao?” “Quang Quang, ta cũng muốn!”

“Ngươi tránh đi! Hôm nay Quang Quang là của ta!” Ta đi... Ha ha ha ha...chỉ là đáy lòng có thể ngửa mặt lên trời cười dài.

Ta thực sự cao hứng! Nhiều mỹ nữ như vậy vây quanh ta, đối ta cười, cho ta ăn, đưa ta đi chơi! Ta nơi nào chưa đi qua? Kỳ trân dị quả gì chưa ăn qua?

Ta thường là trước cầm sau giữ, trái ôm phải ấp (đương nhiên là người ta ôm ta), không chút nào keo kiệt mà quẹt miệng hướng mặt tiên nữ tỷ tỷ chạm tới!

Ta thường còn sẽ không cẩn thận, đụng nơi mềm mềm của tiên nữ tỷ tỷ... hắc hắc... ta thật sự là mỹ tử... nước miếng chỉ có thể nuốt vào lòng.

Bất quá, nói trở về, loại tình huống này, đều là tại ta có một tiểu sư đệ mà phát sinh. Bởi vì có y, tiên nữ tỷ tỷ càng thích y. Nói đến vị tiểu sư đệ này, ai...Thật đau lòng ta!

Nguyên bản là, ta cùng y sớm chiều ở chung, nắm tay cộng sự. Chính là, cố tình y thăm thương mến cái nơi cả ngày tối mù, ngo ngoe ngo ngoe, đâu ra đấy! Vì hắc, y bắt đầu học tập luật pháp Minh giới, vì hắc, y buông tha cơ bản học tập bản thân, cuối cùng vì hắc, đi đến một nơi cả ngày cũng không có, tiền lương chẳng cao, phúc lợi không tốt, đó là Minh giới...

Ta không hiểu! Ta thật sự không hiểu! Tuy rằng ta cả ngày viết chuyện ái tình, nhưng là ta thật sự không hiểu ái tình là gì? Ta căn bản không thể hiểu được y vì cái gì buông bỏ hoàn cảnh như vật tốt, việc vui không làm lại làm tang sự, đổi đến Minh giới u ám.

Ta nói y! Ta hỏi y! Ta bảo y! A...Không, không... Ta không bảo y! Ta thật sự không bảo y... tin ta... nhưng y vẫn là không phản mà đi...

Như vậy tiểu sư đệ đáng yêu của ta bỏ ta mà đi, đổi đến một tặc bà nương độc mồm xấu xí làm cộng sự của ta! Bất quá, sau lại, ta hiểu được Minh giới là chỗ tốt.

Ngày ấy sau khi y đi Minh giới, rất nhanh truyền đến tin y được khen ‘Minh giới đệ nhất mỹ nam tử’. Ta rất ngạc nhiên, cái tiểu đưà gang thích khóc nhè sao lại thành đệ nhất mỹ nam?

Ta trộm lại nhìn y! Không nhìn thì thôi, vừa nhìn, ngay tại lòng non nớt của ta lưu lại một vết sẹo vĩnh hằng.

Nguyên bản tiểu sư đệ nhỏ hơn ta nửa cái đầu, cư nhiên vì công tác yêu cầu hình tượng mà biến thành một đường đường mỹ thanh niên.... “Sư huynh! Người tới xem ta a?”

“A...a” ta ngẩng đầu nhìn y... y hảo chói mắt, ta nói không nên lời. Nhớ trước kia, ta cúi đầu nhìn y, giáo y...Hiện tại, ta lại ngửa đầu nhìn y...cổ...rất mới...

Ta ngày nhớ đêm mong hi vọng sẽ biến thành đường đường nam nhi thân cao bảy thước, muốn trở thành bạch mã vương tử trong lòng các tiên nữ tỷ tỷ, muốn tể rưng cái tên nuôi chó chuyên nghiệp kia (Biết ta nói tên nuôi chó chuyên nghiệp là ai!),Trở thành ‘thiên giới đệ nhất mỹ nam’ danh hiệu...chính là ta làm không được...

Nhưng, tiểu sư đệ ta làm được! Cái tiểu sư đệ chỉ biết cầm tay áo chạy theo ta! Y làm được! Loại thống khổ này, thường nhân sao hiểu được!

(Này chính xác là rất đau, không phải ghen tị! Không phải ghen tị!) biết chưa? Khanh Khanh y cuối cùng không cần mặc đồ hài đồng! Trên tay trên chân không cần mang theo chuông leng keng leng keng! Không bao giờ buộc tóc cà rốt buồn cười!

Ta thấy mười ngón tay thon dài của y, khuôn mặt hơi gầy, nhìn lại ta mười ngón tay cứ như củ cải đường béo phì, tròn như khuôn mặt ta, ta...ta...!

Y còn cố ý ngồi xổm xuống nói chuyện với ta, nghiêm trọng đả kích lòng tự trọng của ta! Ô ô...ta mệnh thật khổ...ta thật đáng thương... “Oa oa a!!! Oa oa a!!!”

Đáng giận! Lúc ta đang chìm trong chuyện xưa, tiểu súc sinh bên cạnh đột nhiên khóc lên! Đúng vậy! Đau khổ nhất là lần này! Khanh Khanh nhờ ta đăng ký cho hắc một đoạn nhân duyên, ta nghĩ như vậy gây ngộ thiện lương Khanh Khanh tuyệt đối sẽ không làm chuyện xấu, nào ngờ y như vậy phá hư một cái lỗi! Phá xong rồi còn phẩy tay áo chạy một cái vô tung vô ảnh!

Ta bị coi thường, ta ăn no không việc gì làm lại quan tâm y, chạy đến Minh giới muốn nhìn một chút việc y nhờ ta làm giúp cùng chuyện y bỏ chạy là quan hệ gì, kết quả...mọi người đều thấy được...thật sự là một không hai kỳ oan!

“Bình Bình hắc là dói bụng...Ôm lại đây, ta uy sữa” Bình Bình? Chẳng lẽ ta là Tuệ Phàm? Hắc là Tuệ Bình? Không thể nào?! Lỗi nha! Nhất định lúc đầu thai xảy ra vấn đề!

Cái này nên làm gì bây giờ? Trên giường chính là “Mẹ” của tiểu súc sinh đời này, là một thiếu phụ ôn nhu. Ta xem tiểu súc sinh bị ôm qua, đột nhiên ý thức được vấn đề!

Chẳng lẽ ta cũng phải...uống sữa nàng?! Không thể nào? Loại chuyện này ta làm sao có thể?!

Nam nữ thụ thụ bất thân! Bình thường ăn tiểu đậu hủ là đủ rồi, ta nếu làm như vậy sẽ bị thiên lôi đánh xuống! Thân thể ta chính là mảnh mai nha, không giống người nào đó ngay cả chém năm nhát cũng không chết!

Ta liếc nhìn tiểu súc sinh, hẩn từ từ nhắm hai mắt, miệng nút nút sữa! Hừ! Thật muốn cho tiểu tình nhân của hẩn xem bộ dáng hiện tại!

“Đến lượt Phàm Phàm” Kia nam tử ngốc đưa ta ôm đến trong ngực ‘Mẹ’, xoa xoa mặt ta nói “Ta phát hiện Phàm Phàm thực thích đưa mắt nhìn! Trẻ sơ sinh hẩn là thường ngủ say mới đúng, có phải Phàm Phàm bị bệnh hay không?”

Con mẹ nó người mới bệnh! Thiết! Ta cũng không phải heo, suốt ngày ngủ cái gì? Tức chết ta! Đến nơi này, không nhìn nó! A! đổi chỗ...Ta...Ta xin ý kiến phê bình...

“Phàm Phàm bú sữa nha...” ‘Mẹ’ mỉm cười, đem ta chậm rãi hướng ngực nàng áp vào...ta nhất thời cả người nóng lên, huyết mạch nghịch lưu! Không cần! Không cần! Không thể a! Đừng nhét nha!!!

Cứu mạng a

~!!!! Ta muốn trốn, trốn không thoát. Chỉ có thể chờ chết ngậm miệng “A? Phàm Phàm sao không uống sữa?” ‘Mẹ’ có chút lo lắng.

“Có phải hay không bị bệnh a?” Kháo! Con mẹ nó! Chẳng lẽ tên ngốc này thật sự hy vọng nam nhân khác uống sữa lão bà hẩn?! “Phàm Phàm, mở miệng, bú sữa mẹ nè ~!”

‘Mẹ’ càng nhét ‘nãi nãi’ vào...vì cái gì ta lại gặp kết quả thảm như vậy? Ta làm chuyện gì xấu sao?

Vừa định hé miệng khóc, thì đã bị ‘nãi nãi’ nhét vào miệng rồi... ta thừa nhận, ta đói bụng. Vậy hút một hơi đi...

Phật tổ, người nhìn nha, ta là vô tội, ta là bị ép, trời đất chứng giám, ta quyết chẳng muốn phi lễ vị phụ nhân này. Huống hồ, nàng cũng không phải là hình tượng ta thích. Đúng không?

Hé miệng, hút một hơi. Một lượng sữa mẹ chảy thẳng vào yết hầu! “Phốc-!” Ta cảm thấy ghê tởm, toàn bộ phun ra! Chịu không nổi.... Ta chịu không được mùi vị sữa này.... “Xảy ra chuyện gì?”

“Nhanh gọi bác sĩ nha” ‘Người nhà’ ta đều luống cuống, vội vàng đi gọi bác sĩ! Ai!... Tìm bác sĩ cái rắm gì! Bất quá, ta sai.

Bác sĩ này, nhìn thế nào cũng thấy có chút quen mắt. Nhưng nhất thời ca tam khắc chưa nghĩ ra đã gặp ở đâu. Hẩn hứng thú nhìn ta một cái “Cho nó dùng bình sữa thử xem”

Nam nhân ngốc kia lập tức phao sữa bột cho ta, ta ngậm bình sữa, từng ngụm từng ngụm uống, nhưng vẫn luôn đánh giá nam bác sĩ khoa sản này... Nhìn quen mắt...thực quen mắt...

“Oa! Một bình đều uống hết!” ngốc nam nhân bất khả tư nghị lấy bình sữa ra khỏi miệng ta. Ân? Nguyên lai khẩu vị ngon như vậy?! “Cách !!!!” Ta no ợ một cái, cuối cùng cũng thỏa mãn.

“Cám ơn người, Bác sĩ Thường” Ngốc nam nhân kích động cầm tay bác sĩ. Bác sĩ Thường? Thường? Thường! Ta biết rồi!

“Này! Người chờ một chút!” chính là trong miệng ta lại phát ra chỉ là “y nha y nha”, hẩn không thèm để ý ta, cứ vậy mà đi.

Tiền nhiệm Hắc vô thường! Ta nhận ra người rồi! Đừng tưởng rằng mặt áo dài trắng, cắt tóc ngắn, xụ mặt vờ âm trầm ta liền không nhận ra người! Bất quá nói trở về, tiền nhiệm tiểu Hắc, tránh ở khoa sản này làm gì?

Hơn nữa, hần trước kia không phải như vậy. Trước kia hần... luôn nghịch ngợm hi hi ha ha gây sự...tựa như bộ dáng tiểu Bạch. Như thế nào sao mấy trăm năm không thấy hần lại mang vẻ sầu mi đến vậy...

Bất quá, Minh giới không có gì là tốt! Nếu không có bọn họ, ta sao lại rơi vào tình trạng này?! Tiểu súc sinh bên cạnh đang ngủ, ăn ngủ, ngủ ăn....

Chậm rãi, ta cũng mệt. Nhắm mắt lại, nghỉ ngơi một chút... Không biết qua bao lâu, ta buồn tiểu. Trái xem phải nhìn, sao lại tối như vậy ? Chẳng lẽ là buổi tối? Ta muốn tiểu muốn tiểu a!

Có hay không có người? Xem ra, ta chỉ có thể ghen... Ô ô...vì cái gì mà xui xẻo như vậy...Ô ô...Ngay cả đi tiểu cũng không có quyền...

Tuy rằng mộng ta được quán tã, chính là, ta tôn nghiêm không cho phép mình làm vậy! Ta ghen! Ta ghen! Ta lại ghen!

Thời gian qua thật lâu...ta đầu hàng, ta chịu thua, tôn nghiêm của ta tại lúc nước tiểu đi ra hoàn toàn đổ vỡ.... Toàn thân thả lỏng...như hồng thủy đầy tã...

Ở bên trong khó chịu cũng đã được giải quyết, chính là...Ngoại tại lại có vấn đề...mông ẩm ẩm...rất khó chịu...huống chi bây giờ là tháng sáu a....

Đang lúc ta khó xử, tiểu súc sinh giúp ta giải quyết. Hần tại nửa điểm khóc lớn lên! Đèn sáng, góc nam nhân chạy đến sờ mông hần “Nha, tiểu ướt rồi”

Vì thế, hần vội chạy đi cấp tiểu súc sinh đổi tã, nhìn hần vui vẻ như vậy, phỏng chừng đổi tã đối với hần là chuyện vui nha! Ta đã hiểu, ta hé miệng ‘oa oa’ khóc lớn, rất nhanh góc nam nhân phát hiện ta cũng ướt nước tiểu!

“Thật sự là song bào thai a, ngay cả đi tiểu cũng đi tiểu cùng thời gian”

Ta híp mắt, chờ hần thay tã ẩm ướt đi...ta biết, mộng ta bị nhìn thấy hết... đó là dự kiến trước. Trải qua khoảng thời gian đấu tranh tư tưởng, tim ta cũng ổn định nhiều....

Góc nam nhân này cầm khăn ướt đến lau mông ta, lau xong lại thoa phấn trẻ sơ sinh... “Mông nhỏ tròn tròn”

Nha

!!! Đây góc nam nhân cư nhiên hôn mông ta! Phi lễ a

!!! Như thế nào như thế nào a?! Biến thái! Vô sỉ! Cuồng sắc tính! Ta lúc này khóc a!

“Ngoan ngoan... ô ngoan...” Hần vỗ nhẹ ta, hống ta không quá thuần thực mặc tã cho ta..... “Ô ôÔ ô...” Ta thật sự đáng thương... ta chưa bao giờ bị lăng nhục như thế...Ô ô...

“Phàm Phàm ngoan, Ba ba hát cho con nha...” Ta lập tức ngừng khóc...nhắm mắt ngủ. Hiện tại ta gọi là Tuệ Phàm, Tiểu súc sinh là Tuệ Bình.

Chỉ cần tiểu tình nhân hần không có việc gì, ta liền soạn nhân duyên nhạc cho hần hần là sẽ có hiệu quả!

Ta đúng là có biện pháp...chính là, hiện tại, pháp lực ta hoàn toàn mất hết, không có người giúp ta, ta cái gì cũng không làm được.

24. Chương 24: Nguyệt Quang Tự Liên Khúc 2

Một vòng về sau, ta theo ‘Mẹ’ xuất viện, đi đến nơi gọi là ‘Nhà’. Tuy rằng không có mùi thuốc khử trùng khó ngửi, cũng không có hộ sĩ tiểu thư bên cạnh quấy rối, nhưng là ta sinh hoạt vẫn chưa cải thiện. Cả ngày chính là ngủ ngủ ngủ, vui chơi ca hát, đẩy đẩy kéo kéo...

Rất nhanh, ngủ, ăn, một tháng qua đi...

Ngày hôm đó, ‘nhà’ đột nhiên xuất hiện nhiều khách nhân, nghe nói là tới uống mừng đầy tháng. Những tam cô lục bà đến giường ta và tiểu súc sinh, bắt đầu chỉ vào chúng ta ba nói bốn.

Đám người kéo lại đây, ta bắt đầu giả vờ ngủ. Mặc bọn họ thế nào gọi ta, như thế này lay lay ta, ta chính là nhắm chặt hai mắt không để ý tới bọn họ! Kết quả, bọn họ tất cả đều đùa tiểu súc sinh, thật tốt!

Bất quá, lỡ tai không có cách nào như ánh mắt tự động đóng, a cô a bà nói chuyện nhằm chán một chữ cũng không chui lọt vào tai ta. “Nhìn xem, cái trán giống mẹ” “Cái mũi giống baba, thật nhiều a!”

“Tương lai nhất định rất đẹp!” “Tương lai của Bình Bình, ta dự định sinh một đứa con gái gả cho con người!” ha ha ả...Nghe một chút, nhiều gốc quá?!

Nói ra sẽ hù chết các nàng! Bình Bình này chỉ là thích nam nhân...Ha ha ha “Nha! Phàm Phàm thức rồi?” “Nhóc con cười ngây ngô nha!” Không xong... (=,,=)

Bởi vì mình sơ xuất, bị các nàng có cơ hội đùa giỡn...Ai...Thật thâm. Nếu như là mỹ nữ thì không nói...đăng này cố tình...ta chẳng còn gì để nói...

Bị các nàng đùa một trận, ta cuối cùng cũng nghỉ ngơi. Đương ta ‘lần lông lốc lần lông lốc’ suy nghĩ chuyện tình, nhìn đến một đứa bé bốn năm tuổi nhìn chằm chằm ta, cầm trong tay một cái chân gà.

Là chân gà! Ta đột nhiên nhớ tới, ta đã thật lâu thật lâu chưa ăn thứ ngon như vậy! Nhất thời nước miếng chảy như thác ‘ầm ầm’ chảy ra.

“Em bé muốn ăn sao?” Tiểu hài tử quả nhiên dễ dàng đọc hiểu tâm tư của ta “Ừ...Ừ...” Ta lấy hết sức cười ra nụ cười tuyệt đẹp.

Vì thế, nó đem khối chân gà thật lớn đưa qua, ta hé miệng, vươn đầu lưỡi, còn chưa liếm được da gà, đã bị một bà tám ngăn lại “Quân Quân, tiểu Phàm Phàm không thể ăn chân gà!”

“Nhưng mà, con cảm thấy em muốn ăn!” “Nó ngay cả răng còn chưa mọc! Như thế nào ăn?” “Ngô...” này là đứa nhỏ thiện lương nhìn ta, nhú mày.

Bà tám kia nhìn ta, lập tức gọi ‘Mẹ’ ta “Tiểu Huệ, con của em có phải hay không chảy nước miếng?” **! Ta phần nộ nhìn chằm chằm bà, chính là bà một chút cảm giác cũng không có, dắt con của mình đi!

Mẹ cầm khăn đến lau nước miếng cho ta, còn không hiểu nói “Thằng nhóc này sao hôm nay lại chảy nước miếng nhiều như vậy?” Ta nhớ...Ta muốn kêu lớn “Ta muốn ăn chân gà!!!!!!”

Tiểu súc sinh ‘Nha nha ngô ngô’ cười, vươn tay, một quyền trúng mặt ta! Ta giận nha! Chân gà chưa cắn được mà ta lại ăn hồ trảo! ‘A ô’ ô hơi.

Ai...Ta không răng...quả nhiên ta không răng...cho dù nhét chân gà vào miệng ta, ta cũng không biết ăn nó thế nào.

Ta cuối cùng cảm nhận được tâm tình của lão nhân gia bảy, tám mươi tuổi, cả ngày bú sữa mẹ không tốt nha!

Bất quá, thời gian qua mau. Những lời này nói đúng một chút

Rất nhanh, ta cũng tiểu súc sinh có thể nói chuyện, hần câu đầu tiên là ‘Mẹ mẹ’ Ta câu đầu tiên chính là ‘Niệu niệu’ (nước tiểu). Như vậy miễn cho ta phải chịu cảnh nước tiểu trong quần! Ngốc nam nhân vừa nghe ta gọi một tiếng ‘Niệu niệu’ lập tức chạy tới. Đây trình độ linh mẫn có chút không thua Hao Thiên khuyển đi.

Hàng xóm láng giềng đều nói ta đây là đứa nhỏ thần kỳ, nhỏ như vậy có thể hiểu được khổng chế nước tiểu. Vì ba mẹ giảm không ít tâm tư! Một tuổi, trong nhà lại tự một đám tam cô lục bà, húng trí ngẩng cao đầu mà muốn ta cùng tiểu súc sinh chọn đồ vật tương lai.

Tiểu súc sinh một phen đã cầm mười đồng tiền ‘Xoẹt’ một tiếng xé ra làm hai! Mọi người sôi nổi vỗ tay, “Hảo a, hảo a, về sao có thể kiếm thật nhiều tiền” Thiết! Cái gì kiếm thật nhiều tiền?! Cái này gọi là bại gia tử! Hảo thí!

“Phàm Phàm, mau chọn đồ vật lại đây” Mẹ đẩy ta, thực chờ mong nhìn ta.

Ta xem một vòng, nhìn đến bút lông mặt trên có một sợi chỉ đỏ, liền cầm lấy nó, nhẹ nhàng tháo nơ con bướm, đem bút ném sang một bên, cầm tơ hồng, ngón út ngón trỏ và ngón cái cùng tụ một điểm, động tác này rõ ràng nói với mọi người: ta là dất tơ hồng.

“Nha, Phàm Phàm về sau chính là nghiên cứu học tập” “Nói không chừng là họa sĩ” Mọi người bắt đầu hưng phấn vỗ tay, căn bản không hiểu động tác của ta! Kháo! Một đám ngu dốt! Ta mặc kệ họ!

Suốt buổi tiệc, ta lạnh lùng nhìn đám phàm nhân. Bọn họ cười, nói xong, quay chung quanh ta cùng tiểu súc sinh, triển khai đủ loại đề tài. Nếu ta nói cho bọn họ biết, trong đây có một đứa nhỏ tại 20 tuổi sẽ chết, bọn họ sẽ phản ứng thế nào?

Bọn họ còn vui vẻ nữa không? Ban đêm, ta nằm trên giường nhìn sao ngoài cửa sổ. Đột nhiên, chạy tới một tên toàn thân trắng xanh! Ta tập trung nhìn, nguyên lai là Tiểu Bạch Minh giới!

Hắn cư nhiên tìm ta?! Thực bất khả tư nghị! “Tiểu Quang Quang!”

“Gi?” hiện tại ta có thể khống chế đầu lưỡi mình khá tốt, chính là trước mắt người thường không biểu hiện mà thôi.

“Vẫn khỏe chứ?”

“Người nói xem?” Kỳ thật ta thành như vậy, hắn cũng khó chạy tội!

Hắn vui sướng khi người gặp họa nhìn ta nói: “Ta xem ngươi thực vui vẻ đi, chuyện gì cũng chẳng cần làm, lại còn có thể ăn ngon là được rồi”

**lão mẫu hắn! Khanh Khanh thật không có mắt, tìm một tên như vậy làm Bạch vô thường! A, nói đến Khanh Khanh... “Khanh Khanh thế nào? Tìm được chưa?”

Tiểu Bạch lắc đầu “Không có, ta cùng tiểu Hắc vẫn luôn thiên nam địa bắc mà tìm, chính là vẫn chưa thấy. Bất quá tìm được người!” hắn từ trong tay lấy ra một viên thuốc màu đen, “Cho ngươi cái này, đây là nguyệt lão giao cho ta, sau khi ngươi ăn xong có thể hồi phục pháp lực về thiên đình!”

“A?! Cư nhiên có chuyện tốt như vậy?”

Ta lập tức mở miệng, tiểu Bạch chuẩn xác đem viên thuốc ném vào miệng ta, ta dùng răng chưa mọc nhiều liều mạng nhai nhai, cuối cùng cũng nuốt xuống! Hoàn hảo, hương vị không quá khó ăn!

Ta lẳng lặng chờ được hiệu phát huy, chính là qua thật lâu, vẫn chưa có biến hóa gì “Này, thế nào lại một chút phản ứng cũng không có?”

“Hắc hắc hắc...” Dưới ánh trăng Tiểu Bạch cười gian, hắn cười đến ta cảm thấy bất an, ta đột nhiên hỏi mình, hắn là người tốt, hay là người xấu “Tiểu...Tiểu Bạch..Ngươi cười cái gì?”

“Tiểu Quang Quang, ngươi cứ an tâm ở đây là người đi”

“Có ý gì?”

“Ngươi vừa rồi ăn là mê hồn hoàn đặc chế Minh giới, bởi vì khó tránh khỏi sẽ phát sinh hôn phách đầu thai vẫn lưu lại ký ức, để bù lại việc ngoài ý muốn này, chúng ta cho ngươi đó ăn mê hồn hoàn, để hắn quên đi ký ức, làm lại con người...”

“Ngươi...Ngươi...Ngươi...” Ta tức đến liểu lưỡi, ‘Ngươi’ nửa ngày, nói cũng không ra lời!

“Bất quá, ta còn thực thiện lương, sửa lại một chút dược liệu, chỉ cần ngươi cái thân thể này chết, ngươi sẽ khôi phục lại ký ức nguyệt quang! Mau ngủ đi, ha ha ha

~!!!”

Hắn càng cười, ta càng không rõ vì cái gì hắn tại sao đối với ta như vậy?! Ta nuốt nước miếng, bình tĩnh hỏi “Làm như vậy đối với ngươi có gì tốt?”

“Vì...Nếu ngươi vẫn còn ký ức Việt Quang, khó trách khỏi sẽ cùng thần tiên khác chạm mặt, một khi chạm mặt, hành tung tiểu hồ ly liền có khả năng bị lộ, vì bảo hộ tiểu hồ ly cùng tình nhân của hắn, vì kế thừa ý chí Phán Phán, ta cũng chỉ đành làm vậy!”.

“Tình nhân tiểu hồ ly? Y hiện tại không có việc gì? Là do ta dùng Thôi sinh thuật cứu?” Vừa nói đến cái tên kia, ta cũng đồng tình hiểu!

“Thôi sinh thuật của ngươi?” Tiểu Bạch khinh bỉ nhìn ta, “Ngươi cái loại pháp thuật thiếu hụt này có lợi gì? Ta đã sớm trên người y hạ đạo phù!”

... ..

Thì ra...ta dư thừa. Ta chỉ là bị tiểu Bạch sắp đặt một cái bẫy nhưng không phản kháng. Một ta đã từng cố gắng cứu hài tử đáng thương kia, một ta đã vì bọn họ lo lắng.

Ta đột nhiên cảm thấy chính mình thật đáng buồn, cũng thật ngu ngốc....

Tiểu Bạch sau lại ‘Chít chít oa oa’ nói những gì, ta không nghiêm túc nghe. Phán Phán từng nói với ta, Tiểu Bạch trên người có một nửa là huyết thống hồ ly. Chính là, ta cảm thấy hắn là thuần chủng hồ ly huyết thống.

Hắn tại cửa sổ tay áo phiêu phiêu, rất nhanh tiêu thất. Ta biết, khi ta nhắm mắt lại, sẽ giống như người bình thường sinh sống, quên nguyệt cung, quên Việt Quang, quên tỷ tỷ xinh đẹp của Thiên cung....

Ta cố gắng chịu, sống qua đêm, chịu đến bình minh, nhìn thấy tia sáng rạng đông đầu tiên, cuối cùng cũng nặng nề nhắm mắt.

Về phần bị hồng nương hại chết, lấy dù hồn thân phận vượt qua sinh hoạt nhân thế, xem như nói sau đi. Kỳ thật hồng nương cũng quan tâm ta, nếu không nàng như thế nào sẽ là người đầu tiên tìm ta?! ^__^

—Hoàn—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huong-ta-phiêu-dịch-v>